

ნაიჭი ნიჭი

კვირისკვირა თამაში

თბილისი
2014

ლექსების წიგნი “ვეფხისტყაოსნის თამაში”
პოეტი ნაირა ნიშარაძე
ISBN - 978-9941-0-4139-6

ვეფხვთმან თამაში

ჭსოვრებზე – ვეფხვი,
ვეფხვი მკრისხანდ,
თუ ხარ სანაყალი,
ვირ ბინხანდ.

იყავ უფიფი,
უჩი, მამუხი,
და მოხანდა
ვეფხვთმან თამაში.

დავდივარ მარტო,
ჩრთვინ და რბოთ?
ეს მეთ რე ვიჩი,
ქალგი ბანვიჩდი.

დავდივარ ქალი,
ქლირე, რვალნი,
იხედით დილის,
იხედით ხვალის.

თავგი მეთრებზე
ვარდის ფურქლები,
მამგს სიყვარული
მუდამ უჭვლელი.

მხვდება კეთილი,
მხვდება ბოროტი,
ბადადაჩადებებს
ვოგჯარ მოლოდინს.

ღამიერსმუნთი ღა
მინდეთი ამაში,
ქრელინა, ქრელი,
კვიფხვითან თამაში.

სამშობლო

ხარ ხალხის სურთქვა,
ხარ ხალხის სიკდა,
ამ სისივერ სხვი
მგის წათელს ვხედავ.

ხარ ღარღი, ფიქრი
ღა გხნარებ,
ხარ სისარტყელა
ფერადთიგალებ.

მწერიც არსებობს,
სულდგომულოცს ფენით,
ბუნება ტკბება
გულგულთა სტგენით.

ოვითს ავუბებ,
ბიბას არ ართულებ,
ანწავლი, ათბობ,
აბებ სართულებს.

მამული ბაგინა
 შაუღბარაბი,
 მახუნგარა მგითი
 დან თხილი დარაბით.

ბულაჟი ჩამინთი
 ბრძნობა რამხელა,
 შინ სარაბთიგელთ
 ბაგინა სხელადა!

დმართი, სამაგთალო, ადამინანი
 ლუბას

ახლა პატარა ბიჭუნა დარბინარ,
 მათალობის ფიქრი დან მუდმივი
 დარდი სარ.

შინ უნდა იყო შაუჟინარ,
 დან ბანიგარდი, რიბორაჩ ჩინარ.
 ახლა შაველიგით რათილთიგალობას,
 ბიბო ბიგლის დან ბინახგალობა.

რითა ვაქბახი კახი ბინდევი,
 მყინგარაჩგინგინდევახ ალაბთი დანდევი.

თუ სიყვარული ბულა დანიამაბს,
 დან არ ბაბინინს ფარულ იბარაბს.

ივლი ამ ქვეყნად თავისუფალი,
 გვას გაბრინთებს მაღლა უფალი.

უნდა გიყვარდეს დღენი მგინნი,
 დეკორი, სამშობლო, ადამიანი!

ქართველი ქალი

დინოგაგრების მსგავსად ლაბებმა,
 გავი, გახეთი წინათ გადაწყვეს.

წინადალს მისწვდნენ, გახადგუკებს,
 საუბეთელთ ედამ-ბაღები.
 ის არ იბმარეს, ტყვედ წანიყვანეს,
 წინადალელი ქალბატონები,
 ბეჭი ეხადეს და ვერ გახადეს,
 მშვენიერება, მათი მონები.
 ქართველი ქალი

ხელითაც იბრძოდა,
 დანიჭვს ქვეყნის მიწის ნაწილი,
 სხვა ზომებს ჰქონდათ

ჩვენი მამულის
 ხელში ჩაგდებას დიდი წაღილი.
 ნაგი, სუსტი და თვალმშვენიერი,
 იხადვს ჯიშს და ჩვენს ადამ-წესებს,
 ება წერეთელს, თინა წავბინელს,

ოპონის ჯუბა და ნაქარბი ეჭვბ.
 ომბელი ებთი უნდა ვახსენო,
 მისბომბობი

ძლიერ ბეგობი,
 ალბათ დროების არის მიგვი,
 გოგჯერ თუ ჭუდი გამბობინა!
 სულ უჭხო ჭომი გბეპბბობობ,
 ომბ წბბბბბბბბბბ
 ჩბბბბბბბბბბ
 ჯბბბბ-ეფინებბ და ჟბბ-ბბბბბბ,
 წბბბბბბბ სუბბბბბ
 ბბბბბბბბბბ.

ბეგობის ბბბბბი ბრის ბბბბბბბბბ,
 იბი ჭხობბობობ
 იბბბბბბ ხბბბბ,
 დებბბბ ის იყო, მბბბბბბბ ობბბბბ
 ბბბბბ ბი ბბბბბბბ
 ოპონის და ობბბბბ.

იჭბბბბ თბბბის მბბბბბბბ ბბბბბბ,
 და თბბბის დბბბბბბ
 თბბბბბბბბბბ
 უბბბბბბ მბბბბბბ, ბბბბბბ მბბბბბ,
 ბბბბბბბბბბბბბბბ ბბბბ და ბბბბ.
 და ბბბბბბბბბბ ბბბბბბ სბბბბბ,
 ბბბბბბბბბბბბ ბბბბბ და ბბბბბ.
 ბბბბბბბბბ ბბბბ ბბბბბბ ბბბბბ,
 იბ ბრის, სბბბბბ მბბბბბბბბ სუბბბბბ!

წიგნი

ე.ბ.-ს

ჩაბრუნებინა ვაჟბაჟს წიგნი
 ბრუნავს ბრუნავს და სდღეს
 დროსში,
 ძლიერული თაგნი ფიგნი,
 წიგნი ბი ნებბა რა უფებს ბუღნი?!

ხან ლაჭვისფერი დღე გათედება,
 ხან მგე ამოდის და ილაჟაჟებს,
 ის ყოვლისფერად ზანთან ერთდება
 ჯგერბრუნავს თაგნი სხივებს აბრებს.

მთავს დავის და მების ბგნება,
 ახალი ძალით დილით ამოდის,
 ზგაღვანდება და მდინარება,
 უბგვავს ბუნების არის ბანონი.

მგეს ენაღვლება რბობა დარჩება
 მთები, ხეები და ქარაფები,
 ხან იჭის დიდი ამონათება,
 შოკს ვაბრული აქვს სხივით ძაფები.

აფამინას ბი დღელილს,
 თაგნებას,
 მოულოდნელად ჩაბრუნება,
 და რაჟ აწუნება, გინჯ ენაბრება,
 უთუოდ ისინი დაბრუნება!

იყავ მამუჭი

ბა მუჭინი,
ბა, ღმერთმანი,
ერთხელ სიბჭილი
სომ მინი მობა,
მბრნაღვლიანი,
ბულს ხაზვეთილი,
ღა მბიჭისფერი
ღრუბელთა თობა.

ბა დანიღარღო,
იყავ მამუჭი,
მენ დანიქინებ
ყვამილთა ჭებჭი,
მენი სიმღერა,
მალახმინანი,
მუფერხებლად
მსოფლიოს ესმის!

მამოჭა

- მამოჭა, რომო მწყუბებ,
მინღა ღღა ბამბინანო,
მინღა მენს ბვერდით ვიყო ღა,
სისოჭხლა ბამბინარო.

ქარმა ღრუბელი გალალა,
 მე შემოგყურებ ალალად,
 მაბოჭა, თორემ სიბერემ,
 თავს მომხსნის ჭაღარა.

ახალი წელი

მოვიდეს ლხენით,
 ახალი წელი,
 მეტად ლამაზი,
 ტუჩვან, ხალხსი.

უსვი, მღიღარკი,
 და მიმგინდველი,
 იხილვებოდეს
 კაცნი მხილველი.

გაბრთინდეს
 ჩვენი სამშობლო,
 მტერი, ფუჟმანი
 დმერთმა გვაშოროს.

დაბრუნდებოდეს
 სახლში ქართველი,
 განდეს ოჯახის
 ბამჩა მამრთველი.

მამული გგაონდეს
 დაურღვეველი,
 მტერთაგან მუდამ
 დაუქლვეველი.

აღმარაძინდებო
 ირგვლივ ტყე-ველი,
 შოკს, ჩვენთან
 ძალა დამარბრეველი.

დამბრეველებს
 დიდების წელი.
 მოვიგერიოთ
 მომხბარი მბელი.
 მოვიღეს მგითა
 ხსალი გვიღონ,
 წელი ლამაზი,
 რთობრჭ ალმანი.

ეს კონტინენტი

ეს დედამიწა ყველას სახლია,
 გოგონათა და გოგონათა ბარია,

იქით გღვანა და ოკანება,
 ერთი ყველასთვის თეთრი მოვარება.

ეს კონტინენტი ყველას სახლია,
 სხვადასხვაგვარი რაჟულის ხალხია,

უნდა დანიშვან ერთ-ერთი მარჯვად,
 სხვადასხვან, წყლისგან,
 მენისგან-სხრანჯარ.

ჩვენს ირგვლივ ფვივნი
 კონტინენტია,
 ქალი თუ ბაჭი - ეს სულაერთია.

გვირბაბევი და გვევი ბევრია,
 ეს დედამიწის ბედის სვედურია.

ღრუბლებს არღვებენ
 თვითთავონებები,
 გღვას მიბჰობენ რბინის ნებები.

საფრანგეთსა და ინგლისს
 სტუმრობენ,
 საკვარო გვას თითქმის წუნობენ.

არ იყოს მძი, არ იყოს ბოშვი,
 და, გვინარყოფეს მიწაზე ყოფნის.

მვე ყველას ათბობს, გვაძლებს
 სინათლეს,
 გვაძლებს სიყვარულს, რბადას
 გინებტებთ.

მასვე სიჭოჭხლე ჩქოფს და ბნობი,
 ეს კონტინენტი ყველას სახლია.

ოჯახი

-ღმერთო, დალოცე, ამ ოჯახში
შობამოსკლელი, დალოცე და დაიფარე
ამ სახლიდან გამოსული, და მიიღე
მშვიდობა მასში მტყნობებში.
ცმ.ნიკოლოზ სარბი

ოჯახი დასაფიცარი,
ყველაზე მძინდებ ის ბრის,
ბიჭავს, ბუნტუნსლევს, ბუნდრებს,
გოგჯერ კიდევავს ბუნდვალევს.

ქონის რთ იყოს ვბბბრბ,
იქავს ბბბილინ სისმუნსლევ,
სადევს კი მუნსვალ, მუნ ბუნსლევს,
ვბრ ბუნნიშობრბ, ისმდე!

ოჯახში ხშირად ბიბბბრ,
ბუნსვალს და ვბბბის მვბლევბს,
ოჯახში ბიბბბილდევა,
მშობლევბის ბბრბუნსვალევბა.

ის ქალვბ ბბბილი ბუბბბ,
მყუბბბ, მუნსვალსუბბბი,
დბბბსვალს კი უყვბბბს სდბბბი,
ბისი ბბბბბბბი ბუბბბი.

ხის ქვბბ რთ ბბბბბს კბრბბი,
სულ ისლის მუნსვალსუბბბბი,
იქავს ბულმშვიდბდ იბბბბ,
ხბრ ბულბუნბდ ისბბბბ.

018 33000000 300000 000-000000,
 00000000 0000000000 0000000000,
 00 00000000000000 0000000000.
 000000 00000000, 00000000.

000000, 0000 0000000000,
 00000000 0000000 000 0000,
 0000000000 000000000000,
 0000000000, 00000000 00000000.

0000000000

000000 000000 000000 0000000000,
 00000000 00000000, 00 00000000.

“000 0000”, - 00 00 000000,
 0000000000 00 0000000000.

000000 000000 000000000000,
 00000000000000, 00000000 00000000.

000000000000 0000 000000,
 000000 0000000000 000000 000000,

000000-0000 000000 000000,
 000000000000 0000 0000000000.

იწვინე ღამინათუნები,
ნაბრძოლები ქართველები.

მიწას არვის დაუთმობდნენ,
დასულსა და ბოროტს გამოდნენ.

მთას იჭაგდნენ, თავს იჭაგდნენ,
კოჭა ჭეჭხლი ენოო ჭამდო.

წაბვბრთვეს და აბვბირებს,
ბაღანის ბი მოსვეს მჭირბო.

ახლად ყველგან ჯაბნბრბი
და სიჭოჭხლე ჩამბვბრბი.

აღბრჭ მიწა, აღბრჭ კორდი,
აღბრ გბრბო საბაღანბო,

მუდამ ერთად გვიჭხოგბრბი
ერთმანეთით გვიჭოჭხლი.

მეგვირბოთ ჩვენი მოძო,
ეს სიძნელე ბაღანბო!

პურ-მარლი

მე დაბხვდები პურ-მარლით,
მომოგზინებ თეთრი კბილით.

მოსვალ? ჩემო სანატრლო,
ნახაბია საქართველო.

და ბევრი გვამს საბუნძუნი,
მჭადი, ყველი, ხაჭაპური.

მავი ღვინო, ბოჭის მწვადი,
მობარბოვინ, რაჟ ბი ბუნდის.

და წინაპრებს უქრულით,
მთიი ჩრდილი უქრბინ.

და მთებია თვალუხვდენი,
ვაგით სავსე მინდორ-ველი.

ყანებით სვამდენ სანდობრქვლოს,
და მობრთაბდენ საქართველოს.

ბუნ სევი ჩამბვდებია,
სამობარი ჯამბუნბინ?!

და ბევრინ ჩრდილმფენი სე,
ჩამოღი და იქვივ!

მარტის თვეში

რბ მარტინ,
ავღებრინ,
ჩიტუნი
საღ ბრინ?

თითქოს ისევ
გამთბრინ,
ისევ ისევ
ავღებრინ.

თეთრი ჭირსლი,
საღ ბრ ჰქრინ.
ქრმ ხანი
გამთბრინ,
ნივი ღვ ენქოლევი
მოსასკლეულად
მგულ ბრინ.

გამგვხულო,
მოღი, მოღი,
გამმგვრე
ატირს ტიტინ!
გამთეთრე
ალუბლევი,
ქაქსკს შინსნი
მგვრე თმები.

წაღი,წაღი,
სივო ქრლი,
ქვიშები ბრ

მომავარო,
 თმბი სულ არ
 დამიწყინებო,
 სიჭოჭხლო
 არ გამომწვარო!

შენი, ჩემო ქვეყნებო

რაჭ მითეღინ
 რაჭ მომიბებინ,
 რაჭ მიფიქრინ,
 რაჭ მილოჭნინ,
 მომილოჭნინ,
 ჩემი ქვეყნებო
 ვიჭი, ძოჭინ.

რაჭ ხე დამიკობავს,
 დე ვეფ ხილინ,
 მიოჭნებინ
 დე მიჭირინ.
 რაჭ მიმღეერინ,
 რაჭ მიწეერინ
 სულ ყველაფერინ,
 ეს სულ შენინ.

შენით ვხალისოვ
 დე მიხებინ,
 იტყვი - ეს სუსტი,

ნაგო ქალღია.
რუჭ ბამბახენი,
ქალგო მჭირებ,
მამბრამ ეს ჟანთოგის
ჟამიჭირია!

ჩემი ნება რეფის რჩის

ლაქსის წება,
უეჭარჩი,
ჩემი ნება
რეფის რჩის!
თუ რე ბრეწებ
ჭინბრჭყელა,
ვერ ვიმღებებ,
წყნებრად, ნელა.

თუ რე მოგა
ნინგ-ქარჩი,
ვერ ბავალო
ბულის ბარჩი.
თუ რე მოგა
სიყვარული,
რე ფბრთქუნობს,
მეჟინ ბული.

თუ რა მოვა
 გიჭინო მუგა,
 შენს გონებას
 გიკრბს უკამ.
 ლაქსის წიკრბ,
 უეჭარბი
 ჩემი ნება
 რთქის რრის! ?

სემირამიდებს სხსტბბიღუული ბაღებბი

სემირამიდებ - ბაბილონის
 ლაგინდებბი უბბბბი დეფლოზბლი,
 ბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბ...

ქბლბბ, რთბელის მთის ბბბბბბბბბბ,
 ბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბ,
 თსბბბბ ბბბბბბბ, ბბ ბსბბბი შებბბბბ
 ბბბბბბბბ,
 სბბბბ სბბბბბბ სბბბბბბ ბბბბ,
 ბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბ,
 ბბბბბბ, ბბბ, ბბბბბ
 ბბბბბბბბბბბბბბბბ,
 ბბბბბბბბბბბ ბბ ბბბბბბბ,
 რთბბბბბ სბბბბბბ.
 - შებბბბბბბბბ ბს ბბბბბბ ბბბ,
 ბბბბბბბბბ ბბბბბბბ, ბბბბ,
 ბბბბბბბბბ ბბბბბბბბბბბ,

მატყლივით, ფაფნით, იაღით.
 ბაღბაღებში სემიკამიდებ,
 ჩემო ძვირფასო, აი, რა მინდა,
 შენგა მლოცველი, მგის ნაჭიხი,
 ზუქით გამთბარი,
 დიღის ჭვარჭვით დანამული
 ბაღის სარდალი.
 მუღღამ წმინდა სიყვარულით
 მთაბრუნებულმა,
 ქალს ჭივ ლამინა მოკაპებო,
 ფხვიერ მიწაგა,
 უშენა ტუჩვა დარბავენი, დიღი
 სანლაღი,
 აუგო უხსოფ დამიდული ეფემ-ბაღი

სამუღამო

“ჩვენ სიმღერით ვიხატავით
 და სიმღერით მივდივართ”.
 მღერის თამარ გვერდსმითელი

მინდა ერთხელ მოვიკვირო,
 ერთხელ კიდეც გავხარო,
 მერე ჩემად შეუძინებლად,
 შენგა დარდით სრამელი გღვარო.
 სანლაღი, პარჭი, გულთან ხსოვს,
 ბიბიღინა ნიკაღი,
 წითელ ჭხანით, უშიშარო,
 მოვივლინა ილაღი.

რაფხანგეთის კარ-მიღვამოს,
 დამბაშოკრეს სამშუდამოფ,
 შენი ლიშის თანვის ქალა,
 ბინხაფეს საპშოკთამოფ.
 ჰანი, ბიფი, რა ვაქკაქი,
 ხხლან ლიხითი ქლივსლან დანდის,
 ჰე, სიბეკრე შებაფკინდლა,
 უთამო თანვგე თოვლი დანდის.
 ქალვგე მინდლა სიყვანკული,
 სიბეკრეშიქ ვანხარქვინო,
 ნამ მიფანგე, გუკმუხტ მთანგე,
 სამშუდამოფ დანბარქინო!

ბრინლან ბგინ-სანბლი

დრო შენიჭვალან დან სანყანოქ
 სვანლანბანდინ,
 ინიქ დანქველდლა, თუ კი ტანგე რამე
 ვანჭვინ.
 ჩინარამ მანლან ანიფინ, ვინხანს უყუკან,
 მტკვანრამ იფუმლანდ სანფიქრალი
 ჩანიფუფუნან.
 ბგინ ვანიყვანანს დან მბგინკრეპი
 მფყოკრად მიფინან,
 მთის იქით დინდი ხეოვან, მანვან სინდინ.
 ლუკლი ფკინგელი დრუვლის ხხლოს,
 შოკს ბანდვანკინდლა,

მიეღინებოა მარბობგვო სხვრის ფბრბ
 ღინჯ,ბღ.
 უბან მიჰყვებობთი ფბტვირბთუშლი სხენები
 ფბვბრ,
 სბბლუნსოსკბენ ბთი უსღებობთი სოფლბბის
 ბბვლბ.
 სურჯინფი უვითი ვბწბწინბ
 სრბბნ-ბბტბბნები,
 მიტურბბბენ ლებბ ღრბუბლის ფბრბთი
 ფბრღები.
 ფბრბს თბნ ბსლბბს, რბსნი ბბღლი,
 ბბვბბბბბბბბბ,
 თბვბბ ვტებობთი წვიბის წვიბთი, სრბი
 სრბბბ.
 ბსლბ, ბრსბღ ჩბნს ჰბრბგბბბბბ
 ბბბბბ-ბბბბბბბბბ,
 ღბ ბრბბლბბ სბმფბბბლბფი ბბთი
 სბვბლბ.

რბვბ

რბბბბბ მბვბბბბბბ, ბბღებნი წლიის
 ფბმღებბ
 სსბვბბბ ბბბყბლბბ,
 ნბჩბუბბბბ რბბბბ, ბბბბბ ბბბბბბბბბ,
 თბუბბბ თბნ ბბბბბბ.
 ღბბბბბბბბ რბვბ, ღბბბბბბბბ წყნბრბბღ,
 “ბბბბბბბბბ”, - ბბბბბბბ,

დასე ნაგადა მღერბ, დასე თბილი ბბბბ,
 შინ მბბბბბბბბ ბბბბბბბ.

ბელაფონის ბბბ, თუ ხუბხული
 მბბბბბ,
 ბბ მუბბბბბბ ბბბბბ,
 ბბბბ მბბბბ ბბბბბ მბბბბბ, ბბბბბბ
 ბბბბბბ,
 ბბბბბბბბბბბბ ბბბბბ.

ბბბბბ მბბბბბბბბ, ბბბბბბ მბბბბ
 შბბბბბ,
 ბბბბბ მბბბბბ ბბბბბ,
 ბბბბბ ბბბბბბბბბბბ მბბბბბბბბ ბბბბ,
 ბბბბ შბბბბბბბბ?!

ბბბბბბ ბბ ბბბბბ მბბბბბბ

ბბ ბბბბბბბბ მბბბბბბბბ
 ბბბბბ ბბბბბბბ,
 ბბბბბ ბბბბბბ,
 ბბბ ბბბბბბბ მბბბბბბბბბბბბ.
 ბბბბბბბბბ ბბბბბ, ბბბბბბბბბ
 ბბბბბბბ ბბბბბბ,
 ბბ ბბბბბბბბ, ბბ ბბ მბბბბ
 ბბბ, ბბ ბბბ.

რუ

სულგანაბული
 ვინმენ რუს ლიპლიბს,
 ბქეთ-იქედან
 ფეხ-ფეხ შემოსჯდრბინ.
 შენი ღიმილი, ღმერთო ჩემო,
 რბ რიბ ბბრბინ,
 მბბრბ მბლბ ვქნბ,
 ბრბფებში მბ ბრ მბრბინ.

ბრჭ

ბრჭ ღრუბელი სბრ,
 ცვინმა მოგყავდეს,
 ბრჭ მბსთბბბბბ,
 რთმ შემბშინდო,
 ბრჭ სბბრბბინ სბრ,
 ჰბნბბბბბბ სბგსბ,
 ბრის ბბინდღი
 სწოკდღ სბშენო!
 ბრთი კბჭი სბრ,
 მბრჯ.გბ ვბქბბჭი,
 ბსუბს ღბბმბრჭსბო
 ყვბლბ ბგბბჭი.
 ბრთბღ ვინბრთი
 ღდღბმინფბგბ,
 თღთდღ მბბოკბბღ,
 მინდბ მინფბმო!

რძობა

რძობა ბიბალოზს ყელი,
რძობა ბახნაბობს დღენი,
რძობა ყვბბილოზს გელი,
ხბრ მიბგინდგელი, მფგელი.

ბინდბ ბიბგბრდბ ბუდბა,
გდვის იბლბდგბ მჭუბბგს,
ფუთისოფელი ბრუნბგს,
ხბრ მიბგინდგელი სუბ.

ბსოგბენი დბ კოსტბ,
ხბრ სბთნობის ოდბ,
ფენ სილბმბგბ მობდბბმს,
დბგდინბბრ, ჩუბბდ, გლოჭბგ.

რბ იქნბბოდი წინბთ,
ნოჭჩი, სგბინბნი დილბ,
მგბმ ბდრბ ბბბინბნბ,
მგბმ ბდრბ მობილხინბ!

რძობა დბდგბბბ ჭბბი,
ფენი ქგბყნინდბნ წბსგლის,
ბულს დბბბყრბბბ ბბრდის
თბნიბულები ბსი...

დბბბდინბბბ სრბმლი,
ფენი ბრთბბული ქბლის,
ხბრ სინბბრტყელბს დბრნი,
დბ ჩგბენი ქგბყნის ფბბჩი.

მოდის აპრილი

ეს რა აზარი, მძლავრი ქარი,
ამ მარტის თვეში, სულ ავდარი.

მაღე ამოვა ია-იბი,
ჭვარ-ნამს დანიჭის, რკობრქ მძივები.

აღაღანდებ იასამნი,
ყვამა წანილო თოვლის საბანი.

მიმოიფანება ყოჩივარდები,
ქარმა დამლოჯა ღრუბლის ფარდები.

აპრილი მოდის რა ბაჩვარდებ,
მარტი თანდართან, თითქოს ბარდებ.

ვალს მოედება ყაყაჩო წითლად,
ღრუბელი მისთვის სრამლაბსაჲ
ჰყრიდა.

ამოდის თეთრად ყვავილი წიფა,
მარტისალი უკვე შემომაფრინდა.

მარტი წავა და მოვა აპრილი,
თავს ეხურობა გარდის მანდილი.

ენძელეები

საღ ღვაპრივო, საღ ატბრო,
 მომარტოვი ღა გამახარო,
 ენძელეები სუსტლეკეებო,
 დიდხანს ძლეზს ღა ბრბ ქრებო.

დიღაღ გამაღლეოხო, ალევისტანოკ,
 გავიკვირკვი თიოქოს განო,
 ენძელეები, ლექსიხ თანო,
 ყანემა გულემა მომიტანა!

სიყვარული ელეგია

თიოქოს გაჩნდა ბულბული,
 სასინამო ქლეუკტულით,
 იხსამნის რხეგენი,
 ჩანჩქერეების ჩქერული.

აბიტახეებო გეხამდე,
 გავეხალე, ეხადე,
 ოკანის ელეგია,
 გულის სიმის რხეგება.

ეს ბუნების ჩვეგება,
 ეს ნამდევილად გენება,
 სიყვარული, გენეხება,
 მოყრენილი ელეგია.

ახალი ხანა

წუხელ ამსიგობა, დავდრიოდი დანულ
 მიწაზე,
 მიწა ბი იყო დანაშული
 შავად მგირალი.
 წინათ ის იყო მიგდობული,
 მიტოვებული,

უპატრონობით ჩუმად მტირალი.
 გულს ლხენდ მესა, ბავისაბო,
 ოქროსუბილი,
 აქ ბანიშლები
 ბავი, ბარდები,

ბახნდებო მოლი, თვალმშვენიერი,
 სიმწვანე ლალი
 ყანის ფარდები.
 ქართვლო ბაჭო, ბაღოქძინო
 ეს ოქროს ბოჭო,
 ფეხმენ ედემი,

ბაბაღიერი ფენი ოჯახი,
 ბაბაღიერი ქვეყნის ბედელი!
 ბარბი სიგმარი გინილო წუხელ,
 კვლავ დავინახავ
 ბნობულ ბუხრებს,

ფრობით დაღალულ მარჯვენას,
 მუხლებს,
 ხეებს დახუნძლულს
 ბომფებს და მუხებს.

რატომ ადამიანს სიმხნევედით ავსებთ.
ფატიმებს, ფათიმებს, ფათიმებს,
და განიშლებს ეს ოქროს ბოჭორი,
ახლა ახალი ხანა იწყება,
ახლა ახალი თაობა მოდის!..

მოდის

მოდის, მომართმავს
ბგირილის ბგირბგირს,
სიმხნევედით და ადამიანით,
ფათიმების შუბლი,
ხანდავანდავად,
შუბლი ადამიანის ხანა ახალი.

“რამდენად ხარ”, -
მეფევი ჩუქჩუქით,
მინდა მოვინახოთ
ბაღში კუნძული.

ფათიმების ერთად
ბაღი და ახალი,
მას ოქროს ვუთხარა:
“ბაღში რა, ხარა?!”

როგორ დავკბარბო,
ბსეთი კახი,
კახი, რომელიც
ყვავილებს მანვდის?!

სურვილი

თანაფიქრი ჩაფიქვნილი
მქონდა ვბთალო,
ბმდენი სავდა
როგორ ვბბბბო?!

ბრ მიდდა დბბბი,
მიდდა სიხილი,
და ბბბბბბბ ბბბბა,
დილდილით.

ვბბო, მბბბბი,
ბლბბბბბბბბი,
რომ სბბბბბბბბბბო,
ბბბბბბ ბბბბბბბ!

დბბბბბ, ბბბბბბ
ვბბი, ყბბბბბ,
და სბბბბბბბბბბ
ლბბბბი უბბბბბბ!

ფრთხილი მატარებელი

მთის ფერდობი მტკნარ სუნს წელწელს
 გიწვავს,
 თიხებს და თიხებს, ბაზანებს სიწვას,
 სულს, ფრთხილ ქადას, ბაზანს-
 სინამდის,
 უკვე აღარ წვიმს, გარდაცვალება.

ამოგვავდება სივრცე ღვინო,
 განმარტობდა თიხები ქადას,
 იმდენი მუდამ მომდევნებს მხარდაცხად,
 ნათესავი ფრთხილი ფრთხილი მატარებელი!

მუდმივი ტკბობა

გამთარქი თოვლის ფრთხილი სივრცე,
 ყინვებს და სივრცე, ყველაგან სივრცე.
 ყინვა ხანდახან ძლიერ მძვინვარებს,
 თიხილად ჩაიხვი, თოვლი იწვინებს.

განაფრთხილება, ფრთხილ ღვინო,
 გრძელმდევნებს გარდაცხად, რთვით
 აღმასი,
 თიხებს მიწვამო და მკვლევარები,
 ამისფერ ყველაგან ნათესავი უნილავს.

ზღმოდგომავაგე ფოთლუბი ჭკნებუ,
 მიწას ეჭვამ დუ მიწე დნებუ,
 გავი იგრდებუ, ყუჩქენი ტბებუ,
 დუ ტბილი წვენი ქვეგრებუნი რჩებუ.

სოფელი მუდამ რჩის სდამო,
 სავამოკოს უნდა ყველას დამო,
 სინდრი მოსწონს დოკსა დუ ქათამს,
 ბაღი მისწოდებუ დუგრდენილ ბტამს.

ბარბი, ბარბი ბუნებით ტბობუ,
 ხალხით მშვიდობა დუ მიგოგობუ.

მწუსარე წიგნი

ბივი ბუთხუგს

მოხველ, მომართვი ყვავილთა რივი,
 მოხველ, მომართვი მწუსარე წიგნი.
 ქართველი ხარ დუ ქალგე მამხი,
 ქართველი ხარ დუ უხსოდ ლამაზი.

დატვირთული ბაჟს ბონებუ სეგდით,
 რად ბბაჟს ასეთი მწუსარე ბედი,
 რბორ დბგვიხავს სულ სხვა ქვეყნა,
 რბორ გიხსოვრით ლაღად, ნებარად.

ბდუბარჩინით ქართული ჯიში,
 ქართული მიწა, ქართული ფიჭი,

რად ვარდი ჭოჭანდი, ბანძის მომხანდი,
ჩვენი მიღვამო - ოქროს ქოთანი.

მომხანნივე გამხდობნობ, ბბჭო,
თბილისი ნიანი ზონს გულები ანჭოჭო,
რად გვემხობება მოყვანი, რატომ?
ჩვენ ხომ მიგოჭლებს ერთგობად
გათბობთ,
ნუთუ უნობად ვერ ქლებს სამყარო,
ნუთუ ერთუროდი ვერ გავხნობო?
ბაღბაჭიბაჭი მტრობა აგყაროთ,
ნუთუ მხვიღობა ვერ დავამყაროთ?!

დევნილი

ბ.ბ.-ს

დადუმებულხარ, რკობრჭ უროხმელი,
და მჭმუნებარ ხარ, რკობრჭ დრუხელი,
დაბიგინანს ქელი, უღელი,
მხობლიურ მივბბბ ვეღარ უმღარი.

გვერდით მოყვება სიქსტეს მდლონა,
ისე დანინხარ, თირიქოს მარტო ხარ,
ჭკომელი არ მიბდის, მბობამ ტირინხარ,
დადუმებული ჭაჭხვის ძირი ხარ.

ცხინვალში ველურ ფიფინსაბ კაჭი,
 მტერთან ჯიბს მტრობას რომდმდე

აქლი?!

ხელში ჩაიბღეს ფენი მიღამო,
 მოკოტის სიტყვა რომორ იწამო.

გადაბინებრებს გვიღა და მოჯანი,
 ჩაბბნელევიბი თეთრი მოხანი.
 ბრუნავს მიწა და ბრუნავს წილკვილი,
 “მე დავბრუნდები”, - ფიქრობ

ღიმილით...

დაუწყებელი ბრის კანონი

გარე ფილსრულეა წუთისყოფად,
 კბსაუხ ინებებ.
 მძლავრებს რომ იყო, ამ მიწაზე
 ფენ გარე იბეფებ.
 თაბი დხხარე, მობგდები ხარ,
 მიწის მფლობელი,
 მარადიული თქვი, სიჭოქხლის
 საბალმობელი.

პრეგიდენტი ხარ?

ფენს ფენდამფენ მობდებს

სიბგდილი,

ეს ზნობრობა ხომ არის მასთან
 ყოფნა - ჭიფილი.
 საქვეყნო საქმის თუ ჩაიფინ,
 ზოგსხლად დარჩები,
 და სიბერეში არ განდები
 დარგის სარჩენი.

ბაღში

მახუჯეს ხე და მის ფიფინი გუგლი,
 მასუხ რქვს ფესვი, მასუხ რქვს გული.
 ხე განივარდა ჩემი დარგული,
 მას გრდის ზგარ-ნემი, მიწა ქართული.
 ესუა სხვა ბეგრი მოგვიდე ხენი,
 და მათი განმოგრდას ფეგუწყვე ხელი.
 დარისხე ვაშლი, ბბბი, ბული,
 და ბროწეულმეხე განდო თვალნი.
 სულ განიხარეს ნორჩობა ბედედე,
 მათი არ იჭინდ რა არის სეგდე.
 დეგდინგარ ბაღში და წაღბობს ვხედებ,
 ამგვი კარგი რა არის ნებბე!

ამენისტიბა

გამთავრებულ ტუსაღებში
კბინის კბინიდან,
გამთავრებული მთავრებულ
მთავს და ნაღბს.

თვალსადასრულები ახლოღებში
წინ მიიწვებენ,
არ უღებებენ არსადიდან
წყვეთს ნიბაღს.

ფარდაბარბული, კანდამჭებარნი,
შირდღონი,
ნათალ დიმილსაღ
ქლივს ბეღებენ მამობარენში,

ბაღებს მოყვლილ თეგგებრიგით
ნიგრიებინან, თეგვისუფლაბა
ქლივს ეღიკსათი
მშობელ მხარეში?!

ღანაფული?
ვიღას ახლოვს
ღანაფული,
ყუბრებში ესმით,
ახლოვს მდგომთი
ხმები, ხმაური.

მადლოვა უფაღს,
კბ კბინი, სიჭიჭხლო თუკმა,

თავისუფლება ხომ მოგიტანს,
სინდრულს უღებს.

მადლობა იმ კბეხს,
ვიცხ ბაღო შინის კარები,
და აუსრულა ჩაბეჭილება
ბუღს ნებარები.

სად იყავი

სად იყავი წინათ,
თავს არ გგორძნოვდი მწირად,
ჩემო დამთუნია,
ახლა აღარ ვიცი,
სად გეძებო, საით,
დავიღალა ფრინად...

როცა ჭაში ვქრდი,
გარსგვლავივით მნათი,
რბომ არ გამოჩნდი,
დაგეძებდი სანთლით.

როცა სილამაგით
დამიჩაბრავს ვარდი,
აღარ მქონდა მთვინე,
შავ სიბვდილის დარდი.

რწმუნა წვიმის ღვარად,
მომავლიდან ღრუბლი,
რწმუნა ოქროს კოვდი,
სულ მავთენი ჩემი.

რწმუნა თეთრი ფიქრი,
ფორს მიჯნოდან წინას,
ფენი დი ჩინდი დისად,
ჩემი ღმერთი!

ახლა აღარ ვიცი,
სად გეძებო, სანი,
წარსისივითი მარტო,
რწმუნა ვიგონებო თანა?!

მოდო, მალო მოდი,
ფორს დი გეძებო წინას,
გამახარო ღმერთი,
ჩემი ღმერთი!

ჩემიგონებო

ფენიდან მიდებ,
ფენიდან მალო,
ჩემიგონებო,
გონებგალო!

ჩამოვკრინდნენ,
ჩიტუნი,
ფრთხილი ფრთხილი
ნებარეები.

ვარდნი კვირტი
გამოიხსნა,
ბაღში ვიწვევ
ვინა ვიწვევ.
თუ გვინდა
აღა ვინა,

სიყვარული
უხედავად.
თუ გვინდა
აღა ვინა,
სიყვარული
გამოიხსნა.

თუ ჩვენთვისაა
აღა ვინა,
სიყვარული
გამოიხსნა.

თუ ჩვენთვისაა
ჩვენთვისაა,
გვინდა,
გვინდა!

წიგნაკვეთი

აქ დარსდეთ დარ ჩვენს ჯუჯად წიგნაკვეთი,
ეს ქალბატონი, ბოროტებს და ბოროტებებს,
მოაქვთ სიბინდოდი ყოველ დღედილით,
აქაქ დოღბანი ბოროტებს და ფორტებს.

ვის დარ უყვარდებ სოფლის წიგნაკვეთი,
ქვემოთ მდინდობის შხუილ-ჩხობილი,
იქ თანამოყრელი ხალხის წიგნაკვეთი,
მხიკო ბოროტების გიფგა-ფორტები.

აქ ელაქტობინის წიგნაკვეთი ბოროტებს,
მეწიგნაკვეთი კი სიბინდოდე ბოროტებს,
სანსუკვეთილ დოღი და მქადი,
მოყვარდებულები სანბანოღ დედი.

ყვითელ ბალბათით მოდიან თქნი,
"დედი, მე მიყვარს სულბუნით დოღი."
მოდიან დართად ბავშვი და ქალი
და ეს უმბბებუ დიღ ქალბატონ ხალხის.

რბტომ

ხარ ჩვენი ქვეყნის მხვეთი,
ხარ მიმგინდვეთი, ქვეთი,

მინდებ შენს ხალხს გიყო,
მინდებ სუბვილებუ გიქრობ.

ხარ სამთნობის ოცნა,
 შენს სახელს ძილშიც ვპოვებ.

რატომ?
 იბრუნებთ გოგონა,
 არ მჩუქნი ოქროს გოდებას,
 მე ვებრუნებ ჩემს ბუღს,
 რად გსურს სულ მასთან ქრება?!

მიმალულხარ

გაგაფხულდა, გვაბ ბარბთი,
 მომბბრთხე, ბინახვალე,

გადმთლახე ფოტი გვებნი,
 მომყარე მიმთვებნი.

გგის ამოსვლას ველთებნი,
 ინსაბრთი ბუჩქში ვხნებნი,

მიმალულხარ, მოდი მალე,
 გამხხარე, ბინახვალე.

ჭვარნი, ნამი თავს მხვბივა,
 გაგაფხულდა, აღარ მხნივა.

ბული ვამთრის ბანატენი,
 გოფიქევი, ხეარ მტკივა,

თენფევა ღვ ისევი ვმღერი,
 თენ მფგანფევა მთხ ღვ გელი.

გაგაფხულფა, მგეა გარეთი,
 გიმხხარე, გინეხგელი!

ინბროს გარფმა

არ ფნიგარო, ფენს დიდ ბაღში
 გარფევი ჩარბე,
 მინი ფენევა, ხსლოს ყოფნა,
 გულსაქ კი არბეზს.
 გარქინში როს ოქროს ტახტზე
 იქღა თხმარი,
 ჩაფლული იყო ია-გარფში,
 მეფე ნარნარი.
 ეგვიპტეში როს კლეოპატრა
 დედოფლად დაფა,
 მის ფართო ბაღში თეთრ გარფების
 ლაფქარი ჩნდა.
 სურნელოგანი იღაღანებს
 გარფევი ტუკფად,
 ხსთი გარფის ფექმენისბთის,
 მადლოვა უფაღს!

ბრ ამგვიტანოს მიწა მტკბარი,
ბრ შეგვიტანოს ოქრო-მთიანი.

სიჩქარე

ჩქარე, ჩქარე,
ჩქარე თოქვამ,
ეს დღე უკვე ბავიდა,
მგამ მთავს
მანჯიოთ ბაფთონდა,
მყინვარჭვირგე ავიდა.

ჩქარე, ჩქარე,
ჩქარე თოქვამ,
სიყვარული ბავიდა,
თუ გულჭრაველი
ბრ იქნება,
ამისთანა
ბრ მიწადა.

ჩქარე, ჩქარე,
ჩქარე თოქვამ,
ღაბერდავი უმცოლდ,
შეგეყრება
უხლო სანი,
ბავიდადავი უდღაოდა.

ჩქარბ, ჩქარბ,
მონაცარი,
სიბერეს ღა სისუსტეს,
ვიღრო ვარდამ
აყვამვეშულს
ეს სხოვრობა
ვიმუხთილავს!..

ბანიღვიძა

ბაგაფხული
მოღის მალე,
ბანიღვიძა
ბინახვალე!

ისმის სიღარ
ჩიტი სმევი,
ღა მეს სწრაფად
ვიგე ვღბევი.

ბელუროვი
ქივქივებენ,
ნისლევი კი
ღრუშლევი ბევენ.

ბაღმოფვა
სისარტყელა,
აჩუხჩუხდა
წყარო სელად.

ამოვიტა,
ჩაბვდნ ბანა,
ნაჩნისეპი
სიფრიფანა.

თეპერვალა
ღალილა,
ხევი წყალი
ჩალილა.

მოღის მარტი
თვალპირილა,
საგე მესი
აბრილადა.

თოვლი სისბენ
ბაბრილადა,
სასლჷ
სეხსლი აბრილადა.

უხეპ ახლოს
ბაჩენდა ელვა,
ბანანთა
ირბვლივ ყველა.

ვარდმა წელი
ბანიმართა
ბანიშალა
ერთი ახად.

გაგაფხული
მოღის მალე,
ბანიღვიძე,
ბენაჭკალე!

კიდეზ კარბი

კიდეზ კარბი, ჸოშ ბინილე,
ახლან დავდივარ, ვდიღინეშ,
შენგი ფიქრი დე მუხნეშ,
არ იქნე, ვერ მოვიჭილე.

შეგვგდეში, ალბათი შეგვგდეში,
გულში ჩაბიბრებ, ვიჭირებ,
მეწე ხალისითი შეგხედებ,
დე გულიანად ვიჭინებ...

თბილისი დარბები

მოსაწყვდინა, მხანჯვალა ეს მარტოობა,
 ყინვა-სიციხე, მთების თაგვით თეთრი
 თოვლობა,
 კოპოქს ტატროვგო მგო ნაოგა,
 გაგაფხულოდებო,
 დო მთგარო სხივითი ნივსებო დო
 გაყვითლოდებო.
 მოულოდნელად მოგიტახებ ძვოლ
 წილქვილიდონ,
 გოგნდი ფაგ ჯუბას, მგარდთან ფეგრულს
 კბინის დილითო.
 დო ფეგაჭუკებო ყაყაჩოთო იმ უწყვებო
 გოგაფი,
 სადნჭ გგოჭებოს ლოდ ბუნებოს ყოვბ
 დო ბრსი.
 დოგბრეფ, დოგიწნებ გგირილევის
 წრისებურ გგირგგინს,
 დო დნირწებო გოქდებოს ფოკრის
 გოდგმული სიდი.
 დოგემსგაგსებო ლოდ ფეკრის, მახდურ
 დიმილით,
 ბრ ფეგაფინებოს ბალახებოფი გგელის
 წივილი.
 გელი სულსწკრავად, იმ მფგენიერ უჭსო
 სანწაულს,
 დო ხფირად ტყიდონ ჩამოგბრეფილ უჭსო
 ნონდაურს.
 დოგიგბრეფ იებოს, გურბანტელის ძიქში
 ნაოესულს,

და შვიგობროვებ ჭკარ-ნამს, ჭიღან
 ხშირად წამოსულს.
 მოვიხმობ ჩიტებს, მოქლუჭულას,
 ჟივილ-ხივილით,
 რომ დავინახო თეთრ სანავა, ტბილი
 დილით,
 ოღონდ მოვიღვას გავაფხული
 შეუდარები,
 და მოიხანოს, სინარულით, თხილი
 დარები.

მივალთ მათთან

ღვთისმშობლობა და ვაჭიკებ
 ეკლესიაში
 წავიდეთ დილით.
 და ავანთო
 შემინდა სანთელი.
 მწამს გავუხართ მკვდართს სულაბს
 გვაბი სავრანი.
 სადუჭ ბრინ -
 თავს დანადგით
 დიდი ნათელი.
 ადრე წავიდნენ, ადრე ნახეს
 სასუფეველი,
 სიბავილის გარდა,

ბრგინ იყო
 მათი მძლეველი.
 მათი გამოჩინება, ჩემს მახლოვლად,
 მუდამ, სულ ველი,
 ადრე წავიდნენ,
 სენი შეხვდეთ
 განუპოვებელი.
 თან წამოვიღო მძინდეთ მძინდა წყალი
 ნებურონი,
 ამას მოითხოვს ქრისტინის
 წესი ქართული.
 ისინი ჩვენთან ვეღარ მოვლენ,
 წავიდნენ ღვთისკენ,
 ჩვენ წავალთ მათთან,
 რომლებს ნამი
 სინაპრენ ისებ.

მიწის სიყვარული

ყოჩად, ყვანავილავო, ყოჩად, ვაჟკაცებო,
 შექმენით რაგმი და შექმენით სათემო.

ღონიერ მხარამბლავით მოსულხარით
 ალმეზად,
 ითხოვთ მიწას და გინდეთ განხარება.

დამთავრეთ, დანდვით და გინდეთ
 ქრონად,

შორს თქვენგან ორგული, სივდო და
 ოსკობა.

ყოჩად, ყვანფვილვბო, თქვენინ დილვ,
 წრფვილი სინყვარული ჩინტივით ფრინვბს.

თქვენ სხრთ ვბრსკვლვბვბნი, სინვრწფი
 მვბვლი,
 მოსრფვით, მოვენწვით ეს ბვბბნი სვბვლი.

ბვბ, ეს მინდამო, წბრინლვ ჭვბერი,
 სინმწვანით მორთული ბაშლილი
 მით-ვბლი.

მბლის მოსვლვბს, ურჩხულის, წხნდინ ბრ
 ელით,
 თქვენინ ქბრთული, ამ მინწის მტბბვბლი.

ბშენით, ბმწვანით შინმკული მინდამო,
 ბმინდვბ, დრუბვლვბ, სულ უფრთ
 ინბაროს.

ბამრვბლდით, ტინტინი ინმოღვს
 ბვბშვბბნის,
 ეგოში სბრთბღვს მსხალი და ვაშლვბნი.

ქვინ სბქბრთვბლო, ქვინ ბმოკბინ,
 ყვბლვბს სინსბრული - რბმდენის
 ბინოკბინ.

ბწოწხლვით სოფელი, ბქბმდვ მქინბრბ,
 მვბ მბღლით ბმოვბ, სხინვბბნის მფრინბრბ.

მსოფლიოს კუბაზე, ჩვენცხა ბაგქვს
 დღგილი,
 დღ ჩვენი ბაქმობა დჩ დჩის დღგილი!

სიგმრევი

სხვადღასხვბ სიგმრევიბა,
 თიოქოს ფეკრდღევიბა,
 რბ გქნდ,
 ბადამრჩივს წუხელ,
 ჩემი გგბ მთევისბენ,
 მიღის ბიღიბვიბით,
 სხვადღასხვბნდირბღ უხვბვს.

თიოქოს მთვბრე მთჩნდს
 ფიქრევიბის ბნფვენიოთ,
 ჩემი სნნბტრელი
 ბაფრჩინდღა ბფრევიბით.
 გუყბბრგბრ?
 ჩამოგბ?
 სბგსე გბრ იჭვევიბით,
 ჩამოგბ, წუ დარღმბ,
 ჩუჩჩუღებს ფიჭვევიბი.

ინგრადიენტები

ინგრადიენტები,
 სხვადასხვა წიწვი,
 ქოჩხილი უმისოდ
 ბრ იქმნება.
 სანაჭიკო ბიბიკობი,
 ქარბიულად შიბიკობი,
 მებად გიბიკილი იქმნება.
 მებალღი გიბიკობი,
 გიბიკობი გინდა,
 ქინდი, მხიბიუში
 ბი იქილი მინდა.
 მინსაგინიბი,
 მხიბი ქიბი,
 ბიბიბი ბიბიბი,
 გიბიბი ბი მინიბი.

საუბარი მღვდელთმნ

ის მღვდელთმნი
 ბი ბიბიბი,
 ბიბიბი მინიბი,
 გიბიბი ბი.

- მღვდელთან მივიღა
სკოლი მტკრალი,
გულით აუსხნა
იგი ვინცა დარს.
ქალი - რთობს მიყვარდა
 მამაო, ქმარი,
 მშობელი იყო
 ვითარცა ხარი.
- მღვდელი - რადგან მიყვარდა,
 სულ გიხსოვდა,
 შენთვის დანდობს
 არ დარს მტკრალი.
ქალი - ნათუ ვერანდობს
 ვეღარ ვინიღებ,
 თავს მწუხარებით
 რთობს ვინიღებ.
- მღვდელი - შენთან ვერაფრით,
 ის ვეღარ მოვა,
 ანთუ სანთელი,
 სანამდე დროა.
 დრო ჩაბრბ ბრბის,
 დღეები მწარი,
 შენ მასთან წახვალ,
 მიუსაფარი ...

იყავი ერთგული

წილხვედრი ქვეყნის, მეგობარო
 იყავი ერთგული,
 უფრო ძვირფასი რაღა რისი,
 ბრუნდი მეგობრის.

რისთვის წავიდნენ ქართველები,
 სხვაგვარ და სხვაგვარ,
 მთელი მსოფლიოს მრავალ კუნძულს
 მოედგნენ ბარბანდ.

აჰ ბი სხვა რჩეულის ზოგი მოდის,
 იბრუნებს მიწებს,
 მშვენიერ მხარეს, სტრინჯო,
 შესოგრობებს იწყებს.

ფინს წილხვედრ მიწას, მოუბრე
 მოხადე, მოდი,
 სადეაჟ შესოგრობდა მამა-ვამა,
 ამ ქვეყნად ოდით.

იყავი თამამი, ნუ იქნები
 მწირი ბედბრული,
 ქართული მიწის მეგობარო,
 იყავი ერთგული!...

დატოვუსში

დატოვუსში გვერდითი გაჩნდა ქალი,
 შემომხედა მშობლიურად, მშვიდად,
 მიღიოდა დატოვუსი ჩაბრი,
 მგებელი ოხრავდა და იჯდა.

- რა გაწუხებთ? - შევეპიროს
 თბილად,
 - ქმარი მყავდა, დამნებო თბი,
 - რად მომეგონა ეს სხოვრება
 მწყრალი,
 შვილიცა მყავს, აღარა ვარ სული.

- ბინა მქონდა ნათელი და ფარით,
 გავყიდა და ახლა ძლიერ ვნაო,
 სულ ახლახანს შევიძინე ახლოს,
 ფუტბარბით დავდივარ და ვწვალო.

- არ იღარღო, ის წარსული დარჩა,
 მომავალზე იოხნებო მხოლოდ,
 დრო წავიდა, აღარ დავრწმუნებო,
 რომორა ვრწალო ვღვას, აღარა აქვს
 ბოლო.

- მართალი ხარ, - გამიღიმა ტბილად,
 - რისთვის ვწუხებარ? წასულია ქმარი...
 ხმაურად მოფუსფუსო მოვარბი,
 მიღიოდა დატოვუსი ჩაბრი....

ვიხილავთ ქუთაისს

ვლინან, სულსწრაფად გღვან სტუმრობს
განფი,
ნავი, ხის ნიჰებებით, მოსუკრავს წყალში.

მდინარე რიონზე რად ჩაბრუნს “დრბო”,
მდინარე მდგრიდა დე თანნაწ ფართო.

მშვენიერ ქუთაისს ვიხილავთ ლხენით.
სადღანა პოკანნი, ბამაქრალა ჩვენი.

პეკრს ახსოვს თოკებით ფეკრული ტივი,
ეს იყო რიონზე მოქრავი სიღი.

დგობოღან ურემი, აბამდენან ხარებს,
დე განდარიოღენან მემრე მხარეს.

ვიხილავთ ქუთაისს, ქველთამაქველ
ქალაქს,
მივუძღვენით სიყვარულს, ვივიწყებთ
განა!?

არტისტთა სავანეს, პოეტთა ბუფეს,
პრეყინგალა საღანმოს, მდელავარე
წუთებს....

გარდებვის სამეფოს, სიმეგანით სავსეს,
პეპრატის ტამარს დე მის მალაღ
თანღებს.

მდინარე რიონზე მიხუკრავს არბო,
მდინარე მდგრიდა დე თანნაწ ფართო,,

ღელეში იღვა
 "ღმერთო, დამასწავრ განფხულსა,
 ფჳგვილს ამ წიღჳვილიჳ დანფჳშულსა.
 დავითი გუჳბამიშვილი

ყანა, ჭოქელისჳ მინდვრანდ დავითესა,
 დამოიგანდ, დამონასხანდ,
 ერთი მარჳვალე მანინ ჩავანდ
 დე განმოიხან ერთი ათხანდ.

მეკე ხოე დანფჳვა სჳირდევე ხოქბალს,
 ჭოქოქს მანქანე ფკილან ბოქბალს.
 მე მომანგონდე წიღჳვილი ჳუჳჳ,
 დელეში იღვა მარჳთე დე ურჳანდ.

მოხხრინლევდე წყალი ანებან
 წიღჳვილი იღვა ბონხე, ვანხან.
 შიგ ჭრინლევდე ფანოთე დოლანბი,
 დე იფჳვებდე მუდეამ ჭომანბი.

მდეკის დე მდეკის ახლან წიღჳვილი,
 დე წანსულ დდევეს ადხან მინხირის.

ჳვი, ბიჳევე, დავითესათე ყანა,
 თანგინთე სანგრდეო მოვიგანთე ვანა?!
 თქვენე შამოგყუქანთე ნანახლანებანი,
 სანხლს ჩანთანბითე ჭბინის ბანებანი.

ანხმანუქანთე ირგვლიგ ბოქდევი,
 დე ჩანამწებრინანთე დინდი მოდევი.
 ჩანთიყვანანთე სინანთლის წყანო,
 დმანთი მფრთველუ ბანხს ყოველთგვის

დანატრიალეთ თქვენი წინაქვილი,
 და დანამარცხეთ შავი სიბგდელი,
 დაღოქძინეთ ძველი სოფელი,
 მიტოვებული, მარტოდმყოფელი.

ბავშვი

მოკბის ჩვეული ხალისით,
 ბისპისითა და მღერითა,
 ფომოჰყურობენ ბლერსით
 ცხვრები და თხები სერდენ.
 ღიმილს აკლავ მოგზავრის უჭაბოფს,
 კახსა და შინდებობსა,
 და ფაფოვითა გიჭაფი ფავ ყვავს
 და იმ წუფბ მელანსა.
 მოსდეგს ყვოვით და ხმაურით,
 თეთრი, კეთილი მუკია,
 კრუხები კრინხ-კრინხით
 ბამბა წინწილავს უგლინდ;
 უბავშვო სანლი, ნამდეგილად,
 მბგდარი და უვარბისია,
 მგე სხივს აფვენს და პითხულოიბს,
 "მალხაზი ბიჭი ვისინა?!"

ხელოვნება

“ტყუილი ვთქვა, ჩემი თქმული
შვიქმნევის რა სავარგო.”
დავით გუგუშვილი

თვალს მოგბარე შემოსტყუროდნენ,
იღვივებოდნენ, თითქოს მღეროდნენ,
ერთ დიდ შემოვას მამაბაჭევი,
და კმაყოფილნი იყვნენ სავსებით.

- მე ავაშენო,
- დავაბეჭდო,
- კიდევ მივსდები ქველქველ
მეთოდებს,

- მე კი შევღებო, გავლაზამო,
- შენ რაღას იტყვი ხალხ ამაგო?
- რა მშვენიერი აშენდა სახლი,
თვალს უხარია დანახვა ხალხის.

- მე დავადუღე გავის თაღარი,
თავს დასდგომია დიდი ჭაღარი.
დაეპიღებ სავსე მშვენი,
წინას უხდებ მათი რხევანი.

- ეგოს აუცი უხდებ მთხად,
რა ბარბად ვიჭირო შენებო, ხაღვანო?
გახარებულნი, მკლავდგონიერნი,
წავიდნენ გვიგე ამაყ იერით...

იბედი

ტყვამლის გარდეობა ლხენით აბავსებოთ,
ნინავი ყვავილს ძიკს ყრის ათიხსებოთ,
ნაძვის სუკრელი, ნინავი სუფთო,
აღაღებოთ ფილტვებოთ, მოწყენით თუ ხარ.

ქრის მგებობანი, მთებზე გარდენის,
მწვანე ჩინარი ზამთრ გარ ადის,
ქვემოთ ტირიფი დალაღდაშლილი,
ქანობს ქარში მუქი აჩრდილით.

ო, ნუ იტირებ ჩემო ლამაზო,
შენმა დატყვება ფიქრით აბავსო,
ბოჭყინა ქალო, დალატით წუხარ,
სხვებ შობიყვანებოთ, ნუ ტირი ნუღარ.

პედნიერებოთ თუ გავიქრებოთ,
ხვალ სულაერთია, შერთან იქნებოთ.

ერთადერთი

ბიჭოჭხლინ,
ბიჭხოვრინ,
მოვიგლინა ქვეყანა,
დიდი წარმებებოთ
არსად ძიკს არ ეყარბ.

ეს სიტყვებო,
 ძალგოდ წაგებ,
 გინდავთ რაღაცეა,
 ვინაღამ გინდავთ,
 რაღაცეა მოგვითხარებ.

გინდავთ თუ რა გინდავთ,
 სხვისთვის ეს სულაქონია,
 სამშობლოში კი, ჩემო ძაღვო,
 მხოლოდ ერთადერთია!

მამაბავშვები

წუთი ისე შეგინდავთ ნაღი ძალი,
 დღისნაღი დე შესტყვიანებო მას,
 ლამის რის დავიბარებთ გონი, თავი,
 შემოწყობებო, რაღაცეა წინავერდ წას.

დღესვე მოვიტანეთ სინაღვლა,
 წაგებ, სინაღვლი გევა,
 თუ თვითონვე გინდავთ,
 გინდავთ, გინდავთ
 გინდავთ ძალი წესობებო გინდავთ.

ძლიერებო, გუნთმარა გავტყვიანებო,
 დავნათღვით სავარაუდოა მგე,
 ნყავით დე სულ იქნებოთ სანაღვლო,
 რაღაცეა წაგებ, გინდავთ თქვენ.

ბრძოლაში სხრთი უძლეველი

რბინო-რგალი,

სამყოფლოსთვის რა იგოგავთ თავს,

შემოგყურებთ იმედებით ბავშვთა

თვალი,

ჯადოსნურად მიმგინდველი სხრთი.

ნათუ ისე შეგიყვარდით ნაგი ქალი,

დადინსხრთი და შესჭინჭინდით მას,

ძალას გაძლავთ ელგარება მტრთაღი

მთვარის,

და უყურებთ, რაგორც სისვარ სხა!

თვალსწრემლინი

დიღა გათინდა მწყობარნი,

ღეგა ღრუბელი სად რანი?!

ვის ვნებოვ, იმას ვერ ვნახებ,

თვალში მის სახეს ვინახებ.

სომ რა დაბეჭდა, დაბოჭლდა,

კოკოვ-უღვაში ამოღდა,

ო, უღმრთელი ღრთ-ქამო,

უფროღე უნდა შეგვჭამო?

სად რანს, სად დნიგბარბა,

ნისლევი შემოიქარბა.

ღამე სანთ შუადღე გიქვიბო,
სანიღონე შიამოგვიბო.

ჯიკრევეს კლდეგე დანდეგედა,
ღამევეს ტყეში რთეგედა.
ტყვირის ქარქვესლში იბრძოდა,
სამშოშლოს დანკვა იხლოდა.

სიგრქვეს გავხედებ გვირნი,
მანგაღე ვარ თვალჭრამლირნი.

მეზღეოვა

იყო ღრო, ორქვა სანიშქრად მოგვქვეს,
ექვსან-ექვსანი გვანდრბტი მიწა,
ნაყოფიერი მიწა ბუბუული,
ამოღიოდა ია - სუბუული.

მხარე ღრო დადვა, განმა ნაყოფი,
ქუქდევა მანინ რიდგეფ ფენი,
ისე განალა მთელი ბუნდარი,
თითქოს მთელ სოფელს დანეხა მენი.

დამხნეს ბეგრი სანლი დე ეგო,
განამტვერეს ნაშრომ-ნაღვანში,
განაქრეს ღოზე - შამოსალტული,
ეგო-ბადევი ხელით ნახნბი.

გამოსდნ ხანი, ფაფუნა ქუროღობა,
 ხალხს მოენებებ მიწა და წყალი,
 დამთავს ჰური, სიმინდი, ფგრი,
 და ყველაფერს ხომ სიმინდობ ჰქვინ.

განდუნ სხვარ-ძროხა, განდუნ სამიზი,
 მშვიდობიანი განდუნა დილა,
 განდინილა დიდროლა ბაღში,
 დალა ხოსოვსაჲ გულმშვიდობა ძინავს.

თოვს

გათოვდა და დაფნებამ,
 ლელვებამ და თუთივამ,
 თეთრი სამოსი ჩაიჭვამ,
 დამივებამ, კურდღლვამ,
 ტუკებამ, თრინებამ,

განსწრავს თოვლსა და ფიჭ ტყეში
 განიქვინენ.

გუნობი განხებრავს, თრინები დამივავს
 და თოვლის წყალგობით სასახლო ბივავს.

თოვს...

სულ განთეთრდა კორდები, ბორცვები,

ღა ჩვენს თანვს გავიკითხოთ
 ფიქრით ღა ოცნებით.

ღრანტბ ღა ხეოვა გბთეოქღა
 მთლიანად,
 თვალს ვეღარ გუუფვდენ თანვთეოქრა
 იალბღს.

თითქოს ვნელ ფუბეფი
 ახლახანს გბთენღა,
 თოვს, ვარდენს,
 ღა დიდი მდინარეს გბთეოქღა.

თოვს...
 ღა ერთბაფად გამოჩენღა მიღბამო,
 ვუნების სვლილბებ ფენს უნღა
 იყამო!

ბღბრ

- ბღბრ მოდინხბრ
 გულმოსული ხბრ?
 რბ გემბრთებბ, რბ მფგვებებბ,
 თოვლფი ჩბგვარდი ღა გბსაოქრბდ,
 ჩემსბბენ ბრ ქრინენ ფენი ხელები.

სად რა იყავი და მხიბლავი,
 ოდესღაც მარჯვნივ ხელით მთიბავი,
 გულკეთილი და სულით მფიფხვი,
 გამოუყვანილი რაგონის იბავი.

მხარბეჭინი და ლერწამბინა,
 ბებრი ლამაზი რა შემბავს,
 მამრამ გაფრინდა ის დრო და ხანა,
 ჭაღვრამ მოსვლა რა დანახანა.

ჭას თუ განდევნა მთავრინა
 ერთი გარსკვლავი მუდამ ვარდებზე,
 და დროის გამო, ის აღტანებზე,
 აღივითი აღარ აგვარებდებზე.

უცებ ნათქვამი

აგვი თუ ადულით ამოვიდა,
 თოვლი უნდა განივაროს,
 განაფხული თუ მოვიდა,
 უნდა გულმა განიხაროს.

გულგულს გარდა შენგვედროს,
 დიმიტ შენგვეს სატრფიალოს,
 ჩვენმა პიჭმა სიყვარულით,
 საქართველი მოიხაროს!

მოვფიცვარ

დავითი დინჯი
იყავი ბიჭი,
შენთან მოვფიცვარ,
ოპოლი, მწიკი.

საქონიგული,
თავდასხრილი ხარ,
ჩამოწყვდილი,
თეთრი დილი ხარ.

ნურაფერს ვეძვი,
ისევე ვიცი მე,
ძალზე ბიყვარვარ?
მოვალ ვიტირებ.

სიმხნევეს მოვქემ,
სიჭოჭხლეს მოვქემ,
და აღტყვევულს
ბიდეც ბაბოვქემ!

ფრთხილად

როგორც ვეცნო, რას ვიფიქრებდი,
ისევ ვეფხვივით მომინებოდი,
ჰაუ, რა დიდი ფრთხილად
ფაფაუბ თოვლივით როგორც ვეცნოდი.

ძლივს ავიჩივდი და რუსი ჩინი,
ხელში ვეჭირებ ჩემდა ხელსადა,
აღმათ დავბრუნით, როგორც ვეცნოდი,
მეფივითადა და და ქველი თანადა.

მიჯივრის ჩვენი ფრთხი, ეფივს სინსრადით,
განი, თუ ვეცნო ვეცნო ბინილო,
ის სინსრადით, ჩემ რადხელი,
ფინივინს როცა ვეცნოდა, ვერ ვეცნოდი.

სინსრადით ვეცნოდა ხელი,
ლოვსდას ნყავ ქვეყნის დამსხველი,
დავბრუნებულხარ, დასუსტებულხარ,
ფინს ვეცნოდა და და რა ვეცნო.

როგორც ვეცნო, როგორც ვეცნოდი,
ისევ ვეფხვივით მომინებოდი,
ჰაუ, რა დიდი ფრთხილად
ფაფაუბ თოვლივით როგორც ვეცნოდი?!

მთიებზე ვიბრძით

ლამარას

ღვგბპიჯ,ეპღიოთ ღვრტბაფეპს, ტოტბეს,
ეპბლ-ბარღეეპმა როპოტრ ღვმქსოტბეს,
ბრ გბეფინოღბ, ისე ვიბრძით,
ქლიგს ვიფუფეპღი ბაჭკილ იბრბეს.

ფენ ხტოღი, როპოტრს თხბ მოტბნტბრბო,
ღვ ბრტ ფვრღოპბეე ჩბსგლბ მბტბლე,
მე ბღეეღი ღვრღეეე ფემოტბრბენილი,
ღვსბსგენეპლბლე ბრსბლე ბღბილი.

ღვრღბლბ მინფ ფენქგეეფ ტბიოღბ,
ქგემოთ ბი ღელე ნელბ დიოღბ,
ოტჯ,ბრ ღვბეტი, ბრბინ მფგელელე,
სულ ღვთოგლილი ჩბნღბ სბრბეი.

მბღლბ ბრჭიბი ქროღბ სილბღიოთ,
ღვნბგბრღოპღბ ბბერის სიჩბბრიოთ,
ო, ღმეროთ, გმბღლოპთ, გბგეღიოთ გელგბ,
ბმოვისუნთქოთ მოგეღიოთ ფვრგბ.

ფენქგეეფ გგეფინბ გრტბლი მიღბმო,
გბგეღიოთ სბლბლე, რბლბ ვიღვრღო,
მივღიგბრბოთ, გბიყგბრს ჩგენი მბმული,
გოგბნ მთიებს ფოტრის გბმოქგბბული.

ბილიტბეიღბნ ბღმოგქნღიოთ გგბგბ,
ნიმღეეპიოთ ღვ ღნიმილიოთ სბგსბ,
ღიღ ფბრბგგბგბ ღვღგბ მბნქბნბ,
ღვ ქბლბქისტბენ გბმოტბბქბნბ...

ԾՄՈՒՆ ԳՈՐԾՆԵՑՎԵԼՆԵՐԻ

ՁԵՆՈՒՆ, ՆԱԿՄՈՒՆ ԵՆՈՑՈ ՁԵՆՈՒՆ,
 ՆԱԹՄՈՒՆՆԵՐ ՆԵՑՆԵՐԻ ԹԱՄ ԹՅՈՒՆԸ
 ԵՆՈՒՆ,
 ԵՆՈՒՆ ՆԱԿՄՈՒՆ ԸՆԸ ԸՆ ԸՆԹ ԵՆՈՒՆ,
 ԸՆԹՈՒՆԸՆԵՐ, ԸՄՆՈՒՆԸՆԵՐ, ԳՈՐԾՆԵՐ ԳՆՈՒՆ.

ՆԱԸ ԸՌԻՆ ԸԵՆՆԵՐԻ, ՆԱԸ ԸՌԻՆ ՆԵՆԸՈ,
 ՆԱԸՆԵՐԻ ՆԻՄՆԵՑՈ ԹՅՈՒՆ ՄԵՆԸ ՆԵՆԸՈ?
 ՈՒՐՄԵՄԻ, ԸՄՆՈՒՆԸՆԵՐ ԾՆԻՆ ԻՑՆԵՐԻ ԿՆԱԸՆԻ.
 ԳՆԱԸՄԻ, ԳՆԱԸՄԻ ՆԱԹՄՈՒՆՆԵՐ ԳՆՈՒՆ!

ՄԵՆՆԵՐԻՆԸ

ԸՆԹՈՒՆԸՆԵՐ ՄՄ ԸՌՆ?
 ԳՄԱԸՆԸ ԳՆԱԸՆԵՐԻՆԸ,
 ԳՆՈՒՆԻՆԸ ՈՒՌՆ,
 ԳՆԱԸՆԸ ԸՆԹՆԵՐԸ ՆՑՆԵՐԻՆ.
 ԾՆԻՆ ԳՆ ԳՄԱԸՆԸՆԵՐԻՆԸ
 ԳՆՈՒՆԸՆԸ ԾՆԱԸՆ.

ԸՆԸՆԸ ԳՆՆՆԸՆԸ ՄՄՄՑՆԸՆԸ,
 ԸՆԸՆԸ ԳՆՆԸ ՄՄՄՑՆԸ ՄՄՄՑՆ.
 ԸՄ ԸՆԸՆԸՆԸ ՈՒՌՆԸՆ,
 ԳՆԱԸՆԸՆԸՆԸՆԸՆԸ ՈՒՆԱԸՆԸ,
 ԸՆ ԿՆՈՒՆԻ ԳՆՆՄՄՄՄՄՄՄ,
 ԸՌՄՆԸ, ՄԵՆՆԵՐԻՆԸ!...

მენატრებო

ბ.მ.-ს

მე მენატრებო შენს ფარტოთ მხარკვი,
თავის დღეებო უჭსო ფიქრებოთ,
რბე მამონდებო შენი ფილტვებოთ,
ჩუბი ხმარბი, თითქოს იფებო.

შენი გამხდარი ლოყის სურნელი,
დო ფარტოთ ხელის ხლებას სულ გელი,
იყავ სამხედრო, ქვეყნის დამხველი,
დო სხვა სიბოთის შენგან რჭ გელი.

შენი მარჯგონი იბრდეს ეტრფის,
მეშინეს, რმეხ ბრბის ებრძვი,
მე მიდებ მხარკვი დობადო თავი,
დო ბითხარ რბორო დამდელიღვარ ქალი.

მე ბრ ვაშავებ ქვეყნდო ბრფერს,
შგებოთ შეგყურებო ყოველ სანახებს,
ბფხნავთის გოდარ ივიფყებ ბახი,
ფიქრი სიჭოჭხლეს, სიმშვიდეს ბახლის.

ხმარხლელი დო მარტოდ მარტო,
მომავალ დღებოთ მხნებას ბნდოთ,
მე მენატრებო შენს ფარტოთ ხელგო,
თავის დღეებო დო გრუნებ შენგო.

ԽԱՅԻ ՆԻՐՔԱԼԻ

Յ.Բ.-Ն

ՅՈՒՆՈՅ, ԽՈՐՏ ԲՆԱԿԸ ԵՆ ՆԻՐՔԱԼԻ,
ԵՐ ՕՂՈՒՅՆՈՒ, ՕՅԻՆՈՅՆ, ԿՆՏՐՈՒՄԵՆ,
ՄԵՆ ՕՂՈՒՅՆ ԵՎԵՐԻ ՄՈՒԼՄԻՆՈՅ,
ՅԵՐ ԳՆԱՅԻՆ ԳՆԱՅ ԵՆ ԵՆՆԻՆ.

ՄՄ ՕՂՈՒՅ ԸՆ ԵՄԻՆՈՅ ԳՆԱՅՆՈՒՅՆ ԵՄԻՆ,
ԵՆ ԵՐՈՒՅՆ ԵՄԻՆՈՒՅ, ԸՆՆՈՒՅ ԸՆ ԵՆՆԻՆ,
ՄՄ ՕՂՈՒՅ ԸՆՆՈՒՅՆ ԳՆԱՅՆՈՒՅՆՈՅ,
ԸՆՆՈՒՅՆ ԵՄԻՆՈՒՅՆ ԳՆԱՅՆՈՒՅՆ ԵՄԻՆ.

ԳՆԱՅՆՈՒՅՆ ԸՆ ԳՆԱՅ ԳՆԱՅՆՈՒՅ,
ԸՆՆՈՒՅ ԳՆԱՅՆՈՒՅՆ ԳՆԱՅՆ ԵՄԻՆՈՒՅ,
ԸՆՆՈՒՅՆ ԳՆԱՅՆՈՒՅՆ ԵՄԻՆ, ՆՆՈՒՅ,
ԸՆՆՈՒՅ-ԸՆՆՈՒՅՆ ԵՄԻՆՈՒՅ ԳՆԱՅՆ.

ԸՆՆՈՒՅՆ ԵՄԻՆՈՒՅ ԵՄԻՆ ԸՆՆՈՒՅ,
ԸՆՆՈՒՅՆ: ԸՆՆՈՒՅ ԵՄԻՆՈՒՅՆ,
ԸՆ ՕՂՈՒՅՆՈՒՅՆ ԵՄԻՆՈՒՅՆ ԵՄԻՆ,
ԸՆՆՈՒՅ ԸՆՆՈՒՅՆ, ՆՆՈՒՅ ԵՄԻՆ.

ԸՆՆՈՒՅ ԸՆ ԵՄԻՆ ԸՆՆՈՒՅՆՈՒՅՆ,
ԸՆՆՈՒՅ ԸՆՆՈՒՅՆ, ԸՆՆՈՒՅ ԸՆՆՈՒՅ,
ԸՆ ԸՆՆՈՒՅՆ ԸՆ ԸՆՆՈՒՅՆ,
ԸՆՆՈՒՅՆՈՒՅՆ ԸՆՆՈՒՅՆ ԸՆ ԸՆՆՈՒՅՆ.

ერთგული ძაღლი

იჯდა, მწყემსადგდა ჭხვარს იაღადგო,
 მოხუჭი ღვთიისო,
 პატპნებს უმგორდა, ბრ ჩაგარდას
 ხევის პირს ძიქსო.
 მომპირა ძაღლი სიქრნობდა
 მთიელი "ხოდა",
 ის ჭხვარს იჭავდა, გულმოფგინდა,
 ხაღისით კპოდა.
 უჭაბ გამოჩნდა მთის კოქტოსგო
 ლაბაბი შავდა,
 პაპას დავხნენ და შუუპკას
 ხაღაბი სჭრავდა,
 წამოსტა "ხოდა", დანიტრინა
 ერთი მათიანი,
 მბლავში ჩაბრჭო მბლისებური
 კბილი სატანის.
 ბაღკინლა, შამდავ დავსტა,
 კოგოქტ ბიდალი,
 ჭხვირი მოგლიჯა, დანიღვარა
 სისხლი წითელი.
 ისე მბალივით ტრიალადა
 ჭოფმოკული,
 ნიბაკებით იყო სავსა
 მისი სხეული.
 ერთს შამოგლიჯა ხგლიბისფერი
 ტანგო სამოსი,
 თითქოს დავნადა, ნისლიანი
 იღბა ტარსი.
 იშიშვლავ შავი სატავკაბი

ლაბიბმა მყისვე,
 ძაღლი ბი სტოდა, თავს ესხმოდა
 ისევ და ისევ.
 ფეხინდოვლენი, გველბიგით
 იკლავებოდა,
 ბუჩქიდან ბუჩქზე გადაბრუნდენ,
 მაღალ სტეპოდა,
 ქუჩებში ვეღარ ბიჭებებს
 სხვებრი და ძროხა,
 ვაჟს ფეხსოვს - მოგვამოდა,
 ეს მგელი "სოდა"
 - "მოხსენით თოტი, ფეხებზე
 - და ძაღლს ხელზე".-
 ფეხსნებს ხელი, წამოვარდა ბებერი
 ღვთისო,
 - და უღმერთობს უმოწყალოდ,
 მი დაგვიძი ძიქსო, -
 ფეხსნებს ღვთისო და ფეხებზე
 წამს სტეპი,
 და ჩამოსწყვიტა ავ თავდასხმელს
 ხელის მტეხნი.
 ფოტს ბაღინგვერდს სეფინელი
 მოქალაქენი,
 ერთგული ძაღლი ბოტოქროდა
 მტეხის გამდენი.
 ღვთისო და "სოდა" ბამოქროდა
 სხვებრი უგვეზღა,
 იღიბებოდა მგით ბამოქროდა
 მტეხნი ბუნება!

სტუმარი

მოქანდობა იოსებ ხუჭუბაშვილს

ვესტუმრებ ერთი, მოქანდობა,
 მოხუცი ბაჭი,
 ტანგო ემოსა ქალგო კოსტად,
 სამოსი ბაჭი.
 ის საუბრობდა ფერწერაზე
 ვეზად გულწრფელად,
 და იგონებდა მოქანდობას, მაღალს,
 პუმიკობას.
 - ერთს ვეძებ, ნებავ საფ წავიღო
 ბრვიც იჭის,
 თხილ გაგაფხულებო, მის საძებნად,
 ველარ მოვიწლი.
 მარტოსელად ის მხატვარი, ოქროებით
 სავსე,
 მწველ მარტოვანს ნახატებით ვიჭი,
 რომ ბავსებს.
 - რატომ დღეინბარ, მარტოსელა,
 მიუსაფარი?
 - ნუთუ ბრვიც გყვარებინო, ასე რად
 დარჩიო?
 - თინათიში ვარ, ვაჟლის ბაღი მაქვს
 სანიჭრება,
 სულ მას შევწირო სიყვარული, ჩემი
 ოქროება.
 პუნების წინაღუ ბრავარი ბრ
 მიჩვივინა,
 თინათს სამყარო უსასრულო,
 მსოფლო ჩემია,

- მყნაპს ჭხოკილეი, ჳკრინკილეი,
 მიტბაღ სბამო,
 ღბ ჩბეს უბნო მიგოპკბესსჳ უნღბ
 გბამო.
 ჳოეტიჳ გბრ ღბ გჳბრ გულჳკრფილეულბღ
 რბსბჳ გბნკიჳღი,
 სბმჳოჳლო ჳგეჳნის სიჳგბრჳული
 ნბმღგილეულბ გიჳნი!
 - მჳგინღოჳბ თჳგბნღბ, სბნღბგმჳლო,
 ჳოეტიო გბჳო,
 ნბთიელ სიჳოჳსლბს, ბურბბბს რბმ
 ბლბლბღ ბნღოჳ!

გბმირის ღლეოს

ჳენთბნ ჳბამოგბლ, ჩბგბესუტიბი,
 მოგბეჳბრბი, გბსბთიუთიბი.

ჳენთბნ ჳბამოგბლ, ჳენთბნ გიჳნბი,
 ჳბამოგბნკიბი, რბგოკჳ ნისლეიბი.

რბჳ ბმ ჭხოკრბბბმ გული მიტიბინბ,
 ბჳ მოგონბბბ მბთი ბრ მინღბ.

ჳგინი ჳბამრბთიბ, გბმბნღბჳურბ,
 ბსლბ ჳბნ მჳბგსბრ, მიჳილეულბ,
 სბღბჳურბღ.

გაქვამყის სითბო ძალზე მჭირდება,
 ფრთის დაფარება რაბოთ მინდება?!

ძილშინაჲ შენგე ფიქრებს გუნდება,
 შენთან წამოვალ, ჩაგახუტებ!

ბატონობას ბეჭედიანებს

გალაქტიკაში, მთელს პლანეტაზე,
 იყოს მშვიდობა და სიყვარული,
 ყველას აქვს სული, მჩაფარებ გული,
 თავის სამშობლოს იხავს და უგლის.

- საქართველო? - იბითხავს მგზავრი,
 - დიხს, ბატონო, საქართველო;
 ფიქრის ტყეა და ვრცელი მდებარე,
 გვიან ფოთლებში გრილი ჩაქო.

გადაშლილია ვრცელი ქალები,
 რომოქს სავარდის მწვანე ხალები.
 დათოვლილია მადალი მთაბი,
 აქ ხსლობელი ადგილად ხდება.

დიდი მსოფლიოს ჩვენს ვაქო
ნაწილი,
 რომოქს ვარსკვლავი ჭაში, ნამდვილი.
 ჰავა თბილია და გომიერი,
 დიდის ქართველი ამაჲ იერი.

აწვდის ერთმანეთს ღვირის ფილაებს,
 ნაზი ნიბი ცაში ფრიალებს,

ქვეყნად მშვიდობა და სიყვარული,
 კატორღობას აერთიანებს....

წითელი ბილიბი ყვარულში

წითელი ბილიბი
 მიჰყვება გზას,
 ეს ხაზი წითელი
 შორიდან ჩანს.

გელოსივდებით,
 მიღიან შინ,
 და ეფინებათ
 ჩაღილები ხის.

გელოსივდები
 შორიდან ჩანს,
 ბავშვები ხალისით
 მიგდევენ გზას.

ახალი ტრანსპორტით
 დაღიან დღეს,
 ახალი სიჩქარით
 უვლიან მთებს.

ღრთ ბავბ,
სინხლე ჟემოგა სხვა,
ღა ყველგან ბაჩნდეება
ყვარელში ბგბ.

თუ

თუ დავუძლუბდი
ნსე ფერია,
ჭაღბარბ თმეში
ბამომეჩია,

თვალში სინათლე
ჟემომელია,
მუსლეგში ძალა
ბამომელია.

მე იქ არ წავალ
სადე არ მელიან,
ჩემი ბგბ უფრო
შორი, ბრძელია.

მე იქ არ წავალ
სადეაჰ ვნელია,
თუ სიყვარულით
არ მიმელიან.

უცლად ვუყვარდეთ,
 უცლად მიყვარდეთ,
 ღია მიხილი უცლად
 ლაღად ვსუნთქავდეთ.

მე იქ არ მხვდებოდა,
 საღმრთო ბუნება,
 საღმრთო ბუნება
 არ მიმეღებოდა!

ვლადიმერ მაკაროვი

დარბაზი

ვლადიმერ მაკაროვი, მთელი ლაღად,
 მთელი გული ღიად აკიფებულია,
 მხოლოდ ღრუბლები, სუფთა ჰაერი,
 მთელი მსოფლიოს ირგვლივ
 უღებოდა.

გამოფრთხილი ყოფილა ქართულიდან,
 მამა აქ ყველგან მოწყვნილი ყოფილა,
 მთელი დღეა მთელი მთელი,
 ჩანს, განწყობა ეფერებოდა ბუნება.

გვარდინი დავიწყებ, გვარდინი იტყვის,
 რა ბოროტებები დამთავრებ მამინი,
 მამამ არ იტყვის, თუ დავიწყებდებოდა,
 ღია კარიდან, დავიწყებულს სახლში.

”მამა, შენგვარი ბრავინ ბრის,” -
ამოიღებ ბოლონა და იჭრამლევა,
რითუ ამ ქვეყნად მძი და ცეცხლი,
დაუნდოვლობა, - ისევ იქნება?!

ბრ ბრავინ სხვას

მიღინაბრ აღმარბი,
ბრავინ მთას,
და ბი, რას ვხედავ,
მნებარ ქალს.

ბამბდო ხელბავი,
შენს გვარდით დგას,
ო, დმარბო, ვინ ბრის,
შავთვალა ჩანს.

შეგწახდი ეჭვბრით,
შეგხედე მას,
ის მარხ ბულდინჯად,
ხელბავით დგას.

მომინდებ იმ თანკნედს,
მოგწინებრო თმა,
რბს ვხედებ, რჩხ რხლბ
ბბნებებს თბვს?!

მხნებბბბ ბბბყუბბბ
ლბბლბბბ ბბბს,
ბბ რბყბბ, ბბბბბბბბ,
ბბ ბბბყბბ სხბბს!

ქბლბბ ბლბბბბ
ბბბბბბ

ბბ ბბბბბ, ბბბბბბბბ,
ბბბბბბბ ბბლბ,
ბბბბბ ბბბბს ბბბბბ,
ბბბბბბ ბბბს.

ბბბბ - ბბბბბბ ბბბბბბბბ,
ბბბბბბბ ბბლბბ,
ბბბბბბბ ბბლბ ბბ
ბბბბბბ ბბლბბს.

ქბლბ - ბბ ბბბბბ ბბბბბბბ,
ბბ, ბბბბბბ ბბბბ,
ბბ ბბბბბ ბბბბბბ,
ბბბბბბ ბბ ბბბბბ.

აქ მინდა ჩემს მხარეს,
აჩვენო სჯობს,
მხარეებს სამყარო,
თანამებდ აყოფს.

აქა მყავს ფვილები,
მეგობრობი წიკი,
მე გფველი ღბრბებებს,
გბველები ბებებს...

საქარბველოში
ღბრბები მხნებდ,
აქ მიყვბრს სრუხებდ,
ქბრბული მგბ.

ბბბბბბბბბ...
ორბბბბ,
რჩებბბბბ აქ,
ქბლიბ ქლიბბბ,
აქბბბბ ჩბბბ...

შვემოდგომბ

მგემ შვემოდგმბეღბ ბნელ
 ფოთოლუბიღბნ,
 მოხბნს სინბოთოლის ნბგი ჭიბბი,
 უბბე ბბმოხნღბ, ბშბრბიშუბღბ
 ბბმბრბილუბბელი ჭიბი ნიბბი.

ბსე მგინბნი, თბილი ბბინღბი,
 ყოვბოთბის ფბრბით ხბვბნთბნ ბრ
 მოღბი,
 შვემოდგომბბ, ბბმთრბს ბბრბი,
 ჭბ ხბმოწბბბ, გეჭბ ბბრბი.

ბბრბინღბბბ ბუბღბის სბბბი,
 ბოიბიბბბბ ბბბბი ღბ გბრბბი,
 ბუბბრბი ჭბჭსლს თუ ღბბბნბბბ,
 ხნღბბი,
 შვენს ბბუღღბბი ღბ ბბრბბღ თბბბი.

ყვითელფოთელაბეჭდებში
იწვინებ, ჩუქჩულებად ოცნებით,
სუსტი მკვებ, მისი სითბო არ ჰყოფნით,
ლურჯი კვინჩისი ჭვივა წვრილი
დაყოფი.

განმის? დამით დამკვინებინებ ტუბი,
მონამთ ყუბნის კალთები ულები,
საწნახლიდან დვინთ მუდამ ედინთ,
სადღებობალო მინდა გამაბეჭდინო!

მონამთ, სიყვარული თუ მთვა,
მთვინებ, თითქოს მწვინე სუბა,
თავს არ იბნებ, მარტო,
მიუსაზვარდ,
თუნდაც თავვა დამთოვოს ჭადარამ.

კოვორ ამმონს ფამდგომის სინაბი,
სამე ფოთლები სანჩიხებვა ტრინალი...

ქალბატონები

ნათუკეპივით თვალბატონად,
ღა ჩანჩქერივით ზელქი, ზქრინაღ.
ღეღეღი ქვინთ, ქარკინთ ქრინღ,
ნაგ ბუღბუღივით ბუღეღი გინღ.

ბანიბივით სულ კაკლუღეპი,
გარღეღინანი, მუღამ უღვითი,
ლიმონისკვირი ზეღეღი ლაღი,
ღა სუმბულეპით ნკსიღი ბაღი.

ღეღელვითისმყოველს ვნეღავ
ბავშვინანს,
ტანგე მარმარა კაბე ნკვიღ.
კვლავ ნკეღკეღენ სამყოველს
უფალს,
სამყოველო ღეღის რქესავით უყვართი!

გარკინანღეს ოღონღ სამყოველო,
ღა მორს წანსულენი ღებრუნღენენ უბან.
ღეღაღ ღვითისავ, არკინ ღებგტორკოს,
გთსოვ, რთ უშვილოღ არკინ ღაბტოვო.

მშვენიერეპი, რკორკ ზამბახი,
თვალმონახტული, უღხო სანახი,
თავისუფალი, არა მონეპი,
ეს საქარტიველოს ქალბატონეპი!

ნებბა

ფაფივიბარ ბაღში ფა ბაღოფევი,
ამოფის მგე ფა თბევა ოფევი,
მოლოფინიბა ქაღინბ მფბარ,
გბარფევითი მოფი ფა გბმბნბარ.

რლოგოქჭ ბარწივი - ფაქქარის მბნქანბ,
ბარ მბშირინი მბ - ქაღს ბღბარ,
ბგბგბე ფაბხგფევა ფარინღა ყანბ,
ფა სიყგბარული მობყგევა თანბ.

ბღბბთი ეს ბარის ჭხოგბრბის ქაღს,
ბეგბრს ფევეჭფევი ფა გეღბარ მბღბგ,
უბინოფ ბარ ფინს ბმ ქგეყნბფ ყოფნბ,
ბული ბინღეარის ქაღაქაფ, სოფღაღ.

ბქ ბხლოს ფაფის ჭხგბარქი ჭბნჭბარ,
რქბვი ბიქნინი, ბიბინბარ ბარჭბ რბ.
ბსე ფუბფეული, ბსე ფანფაღა,
ნებბა სული ფანთბნ ბგბარწიბი მბბბარ!

ბოქროსფერდა

თავზე მაყრინ ოქროს ფოთლები,
გაფიფქვებულს ხეთს ტოტები,
გაზები ფბანან, ბარინფებულან,
მფინანრები წყლით ავსებულან.

წვიმას ავირებს, ფბინფებულს,
პუნარფი ჭეჭელი კვლავ ანთებულს,
ახ, სადუჭან ფნიფი ჩამოვბ,
მთვარე ფრუჭლიფან ნელს ამოვბ.

ფმოდგომას მვე ჭისფერ ფონგვე,
თითქოს მთფინსო ახლახანს ბონგვე,
გაფათთირფება მთების კანწერო,
სივრჭეს გამთარჩი უნფან ეწეროს.

ქირს ჩამოჭვივდა გავლი ფბ პანტბ,
მელს ფმწყვიტბგს ეგოფი ტანტბლს.
ხეებს მოსწყინფათი ფუბილით ფგომბ,
ბოქროსფერდა ეს ფმოდგომბ.

ყვბრელში, ილიას ბაღში

“ბახსოვს, ჭუჭყავს, ჩვირს დიღ ბაღში,
 ავ და შვირ კოჲ ვართაღ ვრბოღით?...
 ნეჭხ იჲ დროს სიყვარულის
 მუჭხ არაჲვრს ჩვირ არ ვრბოღით!”
 ილია ჭავჭავაძე

იჲ დიღ ბაღში, ყვბვილნობში,
 სიყვარულით რბოღნენ დარში,
 მითოკბოღნენ ვარდებხ შოკრის,
 სინობულით მხოლოღ მოწნი.

ბოგო იყო ბაღისტანა,
 მშვიდნიარნი, გეღისთინა,
 ბიჭი იყო შავთმინანი,
 მომღნიმარნი, ხათრინანი.

შრინაღებღა ბოგოს ტაბა,
 რბოკრჭ ნეგნი გულისაბა,
 შრინაღებღა ნეძგ-ბაღნობნი,
 სიყვარულით მთლაღ დამღნობნი.

ვინ იჭოღა, რბო იხ ბიჭი,
 მოჲრთინაღა ჩიჭხ რბო ჰვბავღა,
 მამულისთვიის თავღაღეღუღს,
 ბეღი საღ არ წინყვანღა!?

ვინ იჭოღა, თხლაღ ვაგრღიღს,
 ხუნბვით რბო ნოწნი ჩანღა,
 საქართველოს სიყვარული,
 დიღეღახთინა მინყვანღა.

ღვინის გვა

ყვარალი - ღვინის გვა,
შემოქრჩხ ღრუბლის ფრთა,
ვაგვი, მინდვრები,
სახსრები, ყინდები.

იქ მთიან კაფლავში
გაჭრილი მარანი,
კლავსულად შემცული,
სხვა ბრუნდ ბრ ბრის.

შემოგვხვდა მღვიმეში,
ბოთლები ლაშქარი,
ქვევები დაფლული,
ყივ ღვინო თაფლული.

მთის წვერზე დადგმული,
შენობა კლავსული,
კედლივით ხარბული,
ვაგვი ქართული.

ჩამოვბის მალეიდან
წინწებარე ჩინჩქარი,
ბდინარე მალე და
გემოდან დასსქარი.

მთა მრუდე ღრუბლავში,
ღვას თაგვანსული,
თითქოს სმა ვინის
უტკბენი ურმული.

ბსეთი ყვარელი,
ბრსაღ რომ ბრ ელი,
საგსაბ გგკრბით დბ
ჩხხჩხხხ მთგვარეთი.

ყვარელი - გრემი

გრემი - ქალბქი ქველი,
საბბსბბ, ბბნბ მბჩირბ,
თბგგბ ესსმბღბ მბბბრბ,
გბღბრ დბითგლი ბბბბბბ.

გრემი - მთის მგვბრგბ მდგბბრბ,
ფბბბლი, მქლბბბრბ, მყბბრბ,
გბბრფბბრს ბბლბბს ქბბრბ,
დბბს საქბბრბბბლბლს ფბბრბ.

ქვემბთ მდბნბბბ - ბბბლი,
მბბბბბბბბ მბბბბბ,
ბს ბრ დბღბბბლბ ბბბბბბბ,
სხბნბბბ ჯბბბბბბ, სბბბბბბ.

თბგგბ ესსმბღბ მბბბრბ,
ბბსბლი ბყბ მსგბელი,
ბრ დბშშგბბბბ დბბლბ,
სმბლბღმბბბბბბ სბლი.

ბღლბშბს მბრბბბბბ მბფბ,
სმბბბ ბრბბბბბბ ბბბბბ,

იბრძოლნენ არაერთხელ,
 ღმერთს ღიხნო შენგებდნენ.

და გრდიდნენ მამას მხედრებს,
 იტაცდნენ ყვარლის ქედებს,
 რფერადებულ მინდვრებს,
 ვაგებს - დაქრის იდეებს,

ბრძლის სასახლე ნახეთ!
 უმგირეთ ღიხნის თადებს,
 დამშვიდებინა სახე,
 ხელს აღარავინ ახლებს,....

კახეთში

აჭივდა და მგე ჩავიდა გლეხში
 ხეს ფოთლები ჩამოსჭვივდა მათინ.

კიდეც ბევრი დარჩენილა ვამთ,
 დანაქარე შინ წამოსვლა, ჩამო!

მლორად მოღის წყნარი ალაგანი,
 შოკით მოხანს დამოგლილი მთანი,

კახეთში ვართ, გაბვივრქალდა გვანი,
 კიდეც დავრჩეთ, კარგო, ღმობა ხანი.

ვინაშენი ბრძოლი, სინა კლდეგა მდებარი,
აღარ რეკავს მწესნარების ვარი,

აქ წარსულის მოგონება წყდება,
სანაღისო სიმღერები ჩნდება.

ბრძოლი - კლდეა, განთი ქალაქი ძველი,
ძლივს შემოიქნა, უჩინიანი ხმლებით.

მუჰ-აბასი შემოსულა სხენით,
ნობრებითა და პასრ კბილების ღრჭენით.

მგე სხვაგვარად ამოდის და წნება,
მხნე განელებს უყვარსთ გამარჯვება.

მბობრინ აქაუკი ღვინო,
სოტა მოსკი, ჩემო თანგლისჩინო!

- ადღებობქძლე, არ მოვარდეს მტარი,
არ შემოქვრეს აგსული და გველი.

და გარდარჩეს მებად მიმგინდველი,
გაგით სავსე ეს ალაგინს ველი.

ტყე დო მეწყერი

ბანისმა გრგინგის სმა,
ვხედვითი ჩახეთილი მთას,
ეგო მოგვწყვიტა წამს,
დო ვეღარ ვშველით სხლს.

მიწას მეწყერი ნთქავს,
ვანი, ვუშველით თავს,
კედელი ჩახკდა ძირს,
დო ვეღარ ვბეჭვით ბარს.

ხეივს თუ დავკბვით ბეჭვს,
ის შინაკვებს პლდეს,
ასო დავბარჩენთ მთევს,
მივთველით ხევს.

ჩვენ ბავუჭრთხილდეთი ტყევს,
ის შინაჩრებს ვევს,
ხენი ბანიშლის ფევს,
დოვინხავს მუღამყამს!

ლომგულაბი ვხდები

- დარბაზის მთავო,
დაბბვით მტერი,
განგულთ კლდენო,
დუბბბბით ფბბ!

ბოუგლინო მენი,
ჩაუყინო ბბბი,
დნაყბბო თბგბო
ოჩბბბ მბბი გბბბი.

დარბაზის თხბბბბო,
ხბბ-ხუბბბო, ცყბბბო,
დნფბბო, ბბბ მბბბბბბბბ,
დდენი ბბბბბბბბბ.

ბბბ ილბბბბბ ჩბბბბბბბ,
დბბბბბბბბბ მთბბბბ,
თბბბბ დბბბბბბბ,
ლომგულაბი ვხდები!

ბებინა მქვინა

ობობრ დობქრლოდი ნიბგ-ქარნივით,
 ობობრ ბამქონდბ თბამბბდ ლალო,
 შბმომბვბრბ სნიბბრბ ჩუბბდ,
 ბსლბ ობობრლბ უდბბ ვიბლბრბ.

ობობრ დობთბვსო ბბლში ბბრდბბი,
 ბვბყვბბვილო ბბბბბნი,ბ,
 ობობ ბბბლბბში ბინდი ბიჩინდბბბ,
 ბსლბ ბბლბრბ ბებინა მქვინა.

ობობრ ბბბვიბრბ ბყბში ბულოდინ,
 შბმომბვბდბ ჩბბს ბოლს,

თბბლბბ ბბრინლბბ,
 დბბბნთო ლბლსლი სიყბბრბულიბ,
 ფბბნით ბბუყბბ მბლლბ ნბლბლს.

ობობრ ბბბბბრდბ თბბ დბ ბოჩოლბ,
 ბვბბსო ყბბლით სუფთბ ქოთინბბი,
 შბმომბვინვილო ბუდინი ქბთბბბინს,
 შბმომბვირბინო მთბბი თლბბბბით.

ბლბბ ბსლობლბბი შბმომბვსბლბ,
 დბბინდბ, ობობრლს თოგლიბ ფბბბბლი,
 უდბბ ვიბრბ ბკლბბნიბში,
 უდბბ დბბბნთო მბთთვიბ სბნთლბბი.

მსბბბნბ მბბლობბი- სბმშობლო

ბიყბბრბს,

ბბრ დბ ბიქინბბი მუდბბმ ქბრბთბვლი,
 რბ დბბინშბბბ, ბბრ ულბდბვლი,
 მსუთინსოფბლო, რბს მბმბრბთლბბი!...

წვივის სიმღერები

1. წვიმს და ბნელი წვივის ფრთები,
თანს გვანსუკავს ფარადფარად ქოლგებს,
ტყვამლის თათრი ყვანვილები,
მოაფინნა წითელაქუდა ოღებს.

წვიმს...

გულგული ფანტუგულია ჭაჭხგის ტოტკა,
ფოკს დათოვლილ მთის მწვერვალებს
გუმგორ,
განახები სოკოვით იმფვენებენ
გულმბერდს,
სივი წყალი ფანდგომი ბუჩქებს.

2. ენატრებოდათ წვიმა ფარდობებს,
საგო ღრუბლების ფრენა,
გამბახებს წყალი-მწყურვალის ლხენა.
ჩიტმა ბიფგა ენა.
ბივინს ძირბს გბრდის კოკოკი,
ბტოტდა უტაბ ქოლგით,
ფანაჰუნით წვიმა დაეფვა ქვემოთ,
გოგონა დადის ქოლგით.

3. წვიმს და წვიმს,
სა სრამლს ჰყრის,
ეს რბ სჭირს,
ბნ რბ რჩის.
ბაგსო მთაში ღრუ,
ნიქბრის ხეგში რუ.

სრამი ჩუნს,
უფრო ღრმად,
ღა რჩუნს
წყლიან ღარს.
ღანგელღა
ღიღგელა,
ღელა ღრმად,
მიღელავს.

შანწყიღა
ბაღმა რჩა,
შაუშგარს
წგინას ჯამს.
წგინა ბი
ყანეზს რწყავს,
ოღოყღარს,
მჭგელი ჰყავს.

ღანგელღა
ჭაჭხგინს რტო,
ღანამა
მწგანე ჩხო.

წგინას ღა წგინას,
ჭა ჭრამელს ჰყარის,
ღღარ ჩუნს,
ფერნი ტინს...

4. გენბტრევი ბარს,
გენბტრევი მთას,
განგაფხულის წგინა,
უებარნი ვარს.

- ამოვიყვან ხალხს,
 თელავებსა და ბაღებს.
 აგაფიფებ წყაროს,
 აგაფიფებ ყანას!

5. ჭაჭხვი - მუდამ ყურს ვუბდებ
 წვიმას შესაშურს,
 და თეთრ გვირგვინებს,
 ფოთლებს ვახშობ.
- გვირგვინ - გიჭი, ფოთოლო,
 შირს დაბზანს წვიმად,
 ჩვენ კი ვამთარჟი
 მიწის ქვეშ გვძინავს.

მცხეთაში ბეთსამნის ტაძარი

მეცა უბრძანა: დაწვიოთ მცხეთა,
 თითქოს განსამ გრინაჲი მესთა.

მეფე ლუბკსაბ გვერდითი მხარე უხლდა,
 მცხეთა ფრინა, ლოფისფრად განდა.

იქვე გორაკზე ნაშენი ქვევით,
 ტაძარი იფა, ვით თეთრი გეფი.

ბეთსამბნის იღვბ ტბბბბ,
ბბ მბბბბბბბბბბბბბბბბბბბბ.

მბბბბბ ბბბბ ბბბბბ ბბბბბ,
-ბბბბ ბბ ბბბბბბბბ,-ბბბბბბბბბ ბბბბბბ.

ლბბბბბბ მბბბბ ბბბბბბბბ ბბბბბბ,
ბბ ბბბბბბბბბ ბბბბბბბბბ ბბბბბბბბბ.

მბბბბ მბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბ,
ბბ ბბბბბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბბბ.

ბბბბბბბ ბბბბბბბბ:- ბბბბბბბ
ბბბბბბბ, ბბბბბბბ,
ბბბ ბბბბ ბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბბ.

ბბბ ბბბბბბბ: ბბბბბ ბბბბბბ,
ბბბბბბბბბბბ ბბბბბბბ.

მბბბბბბბ ბბბბბბბბ

ბბბბბ, ბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბ,
ბბბბბ ბბბბ ბბბბ ბბბბბ,
ბბბბბ ბბბბბბბ, ბბბბბბბ,
მბბბბბბბ ბბბბბბბბ.

ცყდაროს ვიქს წითლად კაფბაფბებს,
 ფბფუჭრბბ, რბბბბბ წბბბბბბბ,
 მფბბბბ წბბბბბ ბბბბბბბ
 ფბ მბბბბბბბბბბ მბბბბბბბ.

ბბბბბბ ბბბბბბბ ბბბბბბბბ,
 ბბბბ ბბბბ ბბბბ მბბბბბბ,
 მბბბ ბბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბ,
 მბბბბბბ ბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბ?!

ბბბბ, ფბფუჭრბბ მბბბბბბბბ,
 ბბბბბ ბბბბბბ, ბბბბბბბ,
 ბბბბ ბბბბბბ, ბბბბბ,
 ბბბბ ბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბ.

მბბბბ ბბბბ ბბბბბ ბბბბბბ,
 ბბბბბ ბბბბ ბბბბ ბბბბბ,
 მბბბბ მბბბბბბ, ბბბბბბბ,
 ბბბბბბბ ბბბბბბბ.

ბბბბბ ბბბბბ

ბბბბ მბბბბბ ბბბბბბბ ბბბბ,
 ბბბბბ ბბბბბ ბბბბბბ,

ბბ ბბბბბბბბბ ბბ ბბბბბ ბბბბ,
 ბბბბბბბ, ბბბბ ბბბბბ ბბბბ.

იქნებ დანუჭდებ ფენი ქარაფგო,
ღა ბაღბაგბრღა თბგითი ბრბგგგო,

გეღბრ იგოგის,ისე ბბმქბღა,
იქნებ დანსტირის ქაღი სგბრბმგო?!

ბიღებ ბბჩნღებუ ბიჭი მერსხაღა,
მთბიითი ფეჭეღიღა ბმ ქგეყბნბგო,

ქბრბმ ბრ ბგნოს ბმ სბმოსბნსღოს,
მიღი ღა ბბრი ფრთისიღაღ ჩბრბგო!

მოღი

- მოღი, მოღი, გენსგბაღა,
მომბნბთი თგბაღი მბღა,
მოგირბრთი ტყე ღა გეღი,
სიბღეარისთგის მგბღ მბქგს ყეღი.

- მოღი, მოღი, გენსგბაღა,
მბბოსე ღა ბბმბნბრბ,
ფომოგგნეღბგს, გბგბიღიბებს.
გბრსბგგღბგი ღა თიითრი მთგბრბ.

სიყგბრუღი სბნბბბრბ,
ჩუბბღ, ბბბ, რბღ გბბბრბ,

რად დავმალო, რატ მიმხდარი,
რად გოგონა ვინმე ხდარი!

- მოდი, მოდი, გინახვალა,
მომანათო თვალი მალა,
მოვიარეთ ტყე და ველი,
სიმღერისთვის მგად მამკს ყელი.

რად მადლა სხლოვინ

რად სიმღერევა სხლოვინ,
ფშავი, თუშეთი, ხევი,
არ ეშინიათ ვეფხვის და
ბანგებული დევი.

ეს რად სიხარული გვებინა,
სხინი გინახვილვა ბარბის,
ქირს თვალუფვდენი სრამინ,
და გლდებინა სალი.

შამქუდინინი არწივი,
გოგჯერ გინფრინს მფვარვალს,
მას არ ეშინება სიმღერა,
და მოვარდინილი ელვა.

ჰაუ, რბ მბღლბ სბსლობენ,
ფშბგბ, თუშბთბ, სბგბ,
გბრ შბაშბნბბს ბჟ გბგრდბლს,
სსბრბთბგბბნბ დბგბ.

უშბნბბბბ

რბგბრ ბბნდბ, რბშ შბნს გუღუბ,
ჩბგსბსლდბ დბ გბნბბბრბ,
გბგბ, რბ მბბბბ: გბნბსგბლბ,
რბ გბშბბბნ ბბლბ სბრბ.

თბბლბ სბბყგბ ჩუბბდ მბნდბ,
ბმბმბღლბბს თბბბბბბ სბბდბ,
უშბნბბბბ მდბნბრბუბ,
ლბბბს ბრბბ გბდბგბბრდბ!

ქალული

სულ არ მფორდება
ეს თეთრი ქალული,
თითქოს მისი
ჭისფერი სახლი.

დამგვება ხსლოს,
დანიწყობს თათებს,
თუ საჭიროა,
დამეხსნა ბთივს.

ბარბიბი ბსე,
ერთგულური კახი,
საქმებრიბი,
ნამდვილად სათელით.

მე დღეს დანდუბი
მომხარბე ნიბრით,
ბმბს არ მბჭამს,
ქვალული სუბს ბიბი.

სულ ეჭვის თვალით
მბჭყუბებს სჭუმბებს,
- ერთგულბიბი?-
- ფიბრებს დე უმბბრს.

მე და ვეფხვი

– მომხიბვლელი ხარ, ქალბატონო,
როგორც ეს ვეფხვი,” –

დინხ, ვეფხვივით მოვდივარ და
ვეფხვივით ვიბრძვი.

მივსდევ, სიჭხეში ბილიკებით
მთევსა და მიწდოქს,
და ჩემს წინ მუდამ აღმასივით
მძიმე ქვა იღო.

არ მშინებინ, სულ გვიჩქრობდი,
ნებბ ვის ვარბე,
ჩემი წილხვებოჩი არემბო,
სულ შემოგქარბე.

ჭრემლი შემიშრ დამფუტვრელი,
ახლალა მივხვდი,
იგავ ვეფხვივით შემჭედელი
ჭირსა და სიბვდილს.

არ მეშინოდებ არაფრისა, ვიყვან ბისბისა,
ჩემი ნუნბჭრი მწუნხარებამ
ბედელს მისრისა.

მიყვარს მშვიდობა, მოქალაქებს
ბრჭყალეებით ვებრძვი,
თავისუფლება ვირვლინა, -
მობეთეს ვებყვი.

ავი სულიგან მსურს დავიხვა
ჩემი მიღამო,
და სიყვარულის ერთგულეა
მინდა ვიწამო...

მე მიყვარს ვეფხვი, თავი მომამკს
ნადირის სწოკადე,
ფრმად დავიძინებ ჩემს ბუნბბში,
როცა ფრო მოვბ...

მანიჰში

ქალი ვიყავ, წაგი,
არც ანგელოგი,
მეშინი, მგონი,
სიყვარულის მოსვლის.

გამოჩნდებო გმირი,
მოფრინდებო სიგდა,
ვარ მიშველის ლოცვა,
ვარ მიშველის გეცხა.

ქუჩისპირით დავალ,
მთავრე ასვლას გვედებ,
სინარტყელას ვხედებ,
დევბიჩეებ მხნედ.

გამარჯობა მტრედო,
გარდებო დე გოგდო,
მინდა სინარტყელი,
გვირნილებსაც მოვდო!

მინდა სიყვარულით,
მოვეხვიო ყველას,
ირგვლივ გავაფხული
გარდ-ყვავილით ელავს....

მადღონებს

ვცხუხვარ დუ ბირეებუბ,
მუბრამ ვერ ბაბონებუ,
ეს ვიმთიკის ქარბუქი
ქალინარ მადღონებს.

ბვიზაროსი დუ
დუფნევი დუმან,
არქივი ჭას ტონებს,
მიფრინავს უმალ!

ტელეფონის ვარს
ეთერი ფთხნთქავს,
ბარბინარ ცუთივი,
დუთუ ვერ ბნახნა?!

ხამამალუ ვიმღერებუ,
ფოკს დრუბელს აგფლი,
იბ ბანკლილ სუკრთიებს
დრო ვედარ წაფლის.

ვცხუხვარ დუ ბირეებუბ,
მუბრამ ვერ ბაბონებუ,
ეს ვიმთიკის ქარბუქი,
ქალინარ მადღონებს....

შეუფარები

რა უფარ იყოს ყველანაგო ბარბი,
 რამ შეგინყვარდეს, მასაჟი უყვარდეს,
 შენს უნებუარად ბილიო სარბი,
 გზაშიც ფიქრობდეს მასგე, მუდამდეს.

ამა მშვენიერი ფიქრის ბარბო,
 თითქოს ქვეყანა სარბილია,
 იქ, ადამი ბრის თითქოს სიჭოჭხლა,
 სდევს ბარბის ადამი ელიან.

ო, სიყვარული, შეუფარებო,
 შემოფარულადი ქალთა გულიაში,
 და სიხარული ბარბხარბა,
 სრამდენიმე აგებულ თვალის გუბებში!

კაგი

თუთის ხეგე ატოცებულა
 კაგი გრძნეული,
 დამიდებულა ფოთლებს ფოქრის
 გამორჩეული,
 გედ ყვითლად გინნაგს
 ოქროს მტებანი,
 ისე მდებარა, გერ შენსგდება
 თაფლანს, გარბანი.

018 ჩამოტკრივებ, გობბბბრუბბ
 ღვინოღ ქსეული,
 გბბბბბბბ ბბ ბბბბბბბ
 ქბლი ეული.

რბბბბბბბბ ბბბბბ, ბბბბბბბბბ,
 ღვბბბბბ ბბბბბბბ,
 ბბბბბ ბბბ ბბბბბ, ბბბბბბბ,
 ბბბბ ბბბბბბ.
 რბ უბბბბბბ ბბბბბბბ,
 რბ ბბბბბბბ,
 ბბბბბბბბბბბ ბბბბბბბ,
 ბბბბბბბბბ...

ბბბბბბბ ბბბბბბბ

ბ.ბ.-ბ

რბ ბბბბბბბბბბ ბბბბბბბ ბბბბბ,
 ბბბბბბბბ ბბბბბბბ ბბბბბ
 ბბბბბბ.

ჩამბბბბ? ბბბბბ ბბ ბბბბბბბ
 ბბბბბ,

ბბბ ბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბ ბბბბბ.
 ბბბბბბბბბ ბბბბბ უბბბ ბბ ბბბბბბ,
 ბბბბბბბ, ბბბბბბბ ბბბბბ ბბბბბ,
 ბბბბბბბ ბბბბბბბ ბბბბბ ბბ
 ბბ ბბბბბ ბბბბბბბბბ ბბბბბბ

ბბბბბ.

მხაბრთვას მამული, ვით ტბილი
 სიკმარი,
 მოგზავს ტოტივით, გულს ჩაბნავს
 ისარი,
 დანადგარ ფრუჭლებით გეჭა და
 სისტარი,
 მოსკინებს ბული და ბადაყვას
 ფიჭვნარი.
 ბადაყვას მთა-გელეხს ტანებოვით,
 დანახავს სახლები, ბათელავს
 საგსებოთ,
 სხინვალში აღსდგება დამყვარი
 სოფლები,
 ოღონდეს მავიფებს მტარვალნი
 გოფებით...

ივნიქო კარბი

რად შეგაფიქროთ მოსვლამ სიკმარი?
 და ქვალაბუკრად ვეღარ იმღარი,
 შვინი ჩაბნებ სხობრებამ ბერი,
 გული კი ისევ სიყვარულს ელის.

ისევ გიტყვებს მთების სილუქად,
 რე იფუფუნებ, სოტა იყუჩო,
 დრო ასეთი, სწავლითვალნი,
 სოტ ბრჩება შენი ფთამთვალნი!?!

ხომ ბარბანდნა ფენი ქვეყანა,
 ბსუკდნ სულ და მკინებო ვნათა,
 თანკისუფალი, წყალთჳს უფალი,
 ბგნ ბანიყვანეს გოგან უვალნი.

მობგდნგმა ზგირთი უნდა განსწიოს,
 ღრმ მწუხარებო სხვას და ნჳბიღოს,
 რგორჳს ჭინჭველამ ფრთმისმოყვარემ,
 უნდა დანიდღო ფენი მოყვარე!

ბაბრთოჳს სხოგრების განმამწიბ,
 უბეღუკებო დასად დაჳ ბიბ,
 ჩვილის ნკვანი უნდა დაწიო,
 ხარმა უღელი მარჯვად განსწიო!

მოხებგვანი

ბამალეპით ქრინ წყვილნი,
 რგორჳს ბუკთეპი,
 მოფრინალე მოხებგვის
 მგერას ვუნდეპი.
 ქრინ მბღლა, რგორჳს ქარი,
 რგორჳს ფოთლეპი,
 თითქოს ველგე იფლეპინან,
 ოქროს გოდეპი.

თითქოს ფრთები გამოისხას,
 ცისკენ იწევენ,
 გაფლილია მათი სახე,
 ბრძელი თითები.
 იღლებიან ჯამბაგით,
 პანკო ტრინალით,
 გრძელ დარბაზში იფანტება
 ტაშის ბრინალი.
 ქალის კაბა ისე მოჩანს,
 თითქოს აფრება,
 ღიმი სახეს ეფინება,
 ჩუმი პანცდია.
ტრინალებენ, სრინალებენ მოსაბკვადენი,
 მგის სხივები ეფინებთ
 უცხოედ მარები.
 ვევლებივით ფარფაბებენ
 ქართულ კაბაში.
 ატლანსები ბრჭყვინალებენ
 ჭრელი, ხალასი.
 უფრო მეტად ფრინალებენ,
 გიდეკ ველოდი.
 ქალ-გაყები, მალსადები,
 საქართველოსი!

სსკბდღასსკბ

გარდანიჭვალა - იტყვიან კახკა,
 ოღობორ წავიდა, ფაღლილი ასე?!
 თან რა წაიღო?
 ვალტოს დილაჰი,
 კუშოს ფიჭაჰი
 და ყვავილიჰი.

- რამდენი წლის ხარ?
- ექიმმა ჰპითხა,
 სინჯა, ამოცა
 საბამოღ დიდ ხარს.
- სამოჭდობის განდი ხსლახარს?
- საბამოღ პეკრის, ვხედავ
 გამხდობხარ,
- მეტი რად გინდა, ნებავ გიწოდო,
 ცვალევაჰი ხარ მთელი სიჭოჭხლო!

სახუქარი

ღმერთმა გახუქა
 ოქროს მიდამო,
 და სიყვარული
 უნდა იწამო.

ღრუშულიანდშიც კი
 უნდა იღარო,
 არ ჩამოვბრდო

მაღალ ხიდანო!
 მხრას მთას ედებო,
 კბილუჭი, ნაჭი,
 ჩინიჭვი კბებ,
 ნაბნაბი, ბაჭი,

მონიშლე ქუჩა,
 ხე და ბუჩქები,
 მონიშლე ფერი
 ნაბნაბი კბი!

სურთ

სურთ, რომელიც ხეს მოეხვინა,
 არის დიდი ხნის სიტყვასლის დიკსი,
 მბრამე უბრდები ისიც არ არის,
 ბამბიგონი, რაღ მინდა ფიჭი.
 ის მოფარფაბე, თეთრი ჰეპელა,
 თუკმე ერთი დღე სიტყვასლოზ და
 ფრინდვს,
 ყვავი კი ყვავი, ფავი, მახვავნა,
 არ წელს არსებობს, დვიძავს და
 ძინდვს.
 ასეთი არის სიტყვასლის წავი,

რძე დაბვიწიერა უფალმა პედამ,
 მთავარი არის გვიქმედებს მფვიდღობა,
 დედამ-მუნიბა იყოს უკნეზლამ!

აფსნაგითიღან დევილი
 გივი მფვალინანს

ტყვიან გესკოლამ,
 სანლი წაბარტივეს,
 სმამ დამ პბეკეპი
 თირთქმის აბარტივეს.

ტყვიან ყელს მოსვდამ,
 დამბაგინან,
 ბაღი მთბინსვეს,
 თეთრი, მგინან.

ბრძოლის ქარქეხსლამ,
 იყავ მყინგბარი,
 კაჭი იყავი
 მუუყინანარი.

რკოკორ დამბლიანს,
 გბბანდამბუკანს,
 ქვამ-ქვამამ მოსვეს
 დამ ანდუღანს.

ტანი ალვისა,
შებრჩა ძლიერი,
მისმის ბებრებნი
სოფლისმირი.

მინც ბებრი სარ,
ჩემი დარდი სარ,
მოსარდიდენი,
ვეფხვის დარი სარ.

მიმგიდველია
შანი ჩუჩული,
მინცა გიმდეკო,
ტბილი ურული.

მინცა გაბოლო,
გიმსარ სალამი,
სარ სამგირალი,
კოგოჩს ალამი!

ჭივა

1.
აქ ისე ჭივა
ფოთლები ჭვივა,
ისევე მარტო ვარ,
და გული მტბივა.
მთები გაყვითლდა
კოგოჩს ბანი,

ღრუბლები ჭაგო,
ანი-ჩინიბს.
ჰეი, გეჭიდონ
ცვიმავ, დეოშვი,
მეგონე პალახნი,
მალა აუშვი.

2.

- რეპე, დედა სარ?
ვერ გეპარევი,
მისუსტეველი
არ მეყვარევი.
ისე გეფრინდი,
რეგოჩე მეჩხელი,
არ დევიდევი
ჭრემლის გუჩხელი.
ჩემთვის ქარი სარ,
უფროსი სიგმარი,
რე დევემარე,
მედი, მითხარი?
აქ ალბათ მალე

ცამოვა თოვა,
აღარ მექნება
მე თავი მოვლის.

3.

მეღუფელი სარ,
რეგოჩე დეინდი,
ქარევევი სისხლი

ალბრ დამიღის.
 გამხინკრულდი,
 სიმღერას ვეჭყვი,
 რეგორ მიყვარდი,
 შინ ერთადერთი.
 მოდი, მომხვი,
 ხელი ძლიერი,
 და შეიჭვალა
 ძველი იერი.
 ტანთ მოვიხვიოთ
 ატლასი, ფარჩა,
 სულ სოჭა ხანი,
 სიჭოჭხლა დამგვრჩა.

სიყვარული გვბრძობინებს

ერთ დროს თუქვაბი ყიდდნენ
 ქართვალეებს,
 თხილისთან ხსლოს,
 იფგა ლაშქარი.
 ახლა მოვიდნენ, რეგორს
 მოყვრებნი,
 სიძელ გამხდარა
 ერთი მათგანი.
 დრო შეიჭვალა,
 მგა შეიჭვალა,
 ახალი დროშა

მადლა ფრინალებს,
 მტკობ ზად გვინდობ,
 მსოფლიოს ხალხებს,
 გიგან სიყვარული
 გვანაბრებებს!...

ახალი სიღი

სიღი, ზომავებს ჩვენ ავღიოღით,
 იყო დამკვიტი დი ფუფინანი,
 ჭობა მუხლები გიგანად სისუსტე,
 არს დღე არ იყო ნათელ-მგინანი.

ხანდავმულები, მამბებებში,
 გრესელ გიგანებზე სულს იგანებდნენ,
 ერთი ნახნობი წინ ჩამომიღება,
 მის დანახვებზე თვალნი მივლულა.

ავღი მადლა, გამოჩნდა ქუჩა,
 სავსე ფერადი ავღიმანქანით,
 მერე გინილე მინის სასახლე,
 განათიებული, ახალთახალი.

გვერდით გი ბული გვივარსებით,
 დი ქუჩას, დი ბარს, ეს ზე ეღივსა,
 იღბა უბნალთი ფუფინის სასახლე,
 ზომობს სიმბოლო განახლებინა.

თბილისის ბარძი

თბილისის ბარძი ბრძელუ შობობგობე
ბგბ მოსულ მგგბგბებს ბაშუღებს

ბბბბბ.

ბბბბბ ბბბბბი ბბბბბ მბბბბბბბ,
შბბბბბბბ მბბბბ ბბბბბ ბბბბბბ.

მბბბბ ბბბბბბ თბბბბბ ბბ ბბბბბბბ,
ბბბბ-ბბბბბბ შბბბბბბ რბბბბ,
ბბბბბბ ბბბბბ თბბბბბბ ბბბბბბ.
ბბბბბბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბბ.

ბბბბბბბ ბბბბბბბ თბბბბბბბბბბბ,
ბბბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბბბბბბ,

ბბბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბ,
შბბბბბბ ბბბბბბბ შბბბბბბბ.

ბბბ ბბბბბბბბ თბბბბბბბ ბბბბბ,
ბბბბ ბბ ბბბბ ბბ ბბბბბ ბბბბბ,
ბბბბბბ ბბბბბბბ ბბბბბბბბბბბ,
ბბბბბ ბბბბბ ბბბბბ ბბბბბბბ.

ბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბბ ბბბბბ,
ბბბბბბ ბბბბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბ.
ბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბ ბბბბბბ,
ბბბბბ ბბბბბ ბბ ბბბბბბბბ.

გამთარნი და მგე დიდებული,
 სუსტად ანათებს, სისკან ვნებული,
 აივანგე კი გულმგვირდოდ გინდ,
 მგვილი და დედა თანსაფრინნი.

დარდობენ, რკორი წავიდნენ დღენი,
 და აფხანგეთი წაბგბრთებს ჩვენნი.
 სხინვალის მტრების სადარაღმ.
 რეთუ პორტომ კეთილს აჯობა!

ბაბრთინდებს ჩვენნი სამყოფლო,
 დამოკება კი დამოკება გვაყოფოს.
 ბებრი გვაძვს დვინო, ყურძენი,
 თაფლი,
 ამ დროს სიმდინდებს სულ სხვდნი
 გვანსლის.
 დედა მგვილს ეძებს და მგვილი მამას,
 აბა, მითხარი, რა ჯგინი ამას?!

გვას უნათებს

დარდი, აბა, რას მიქვინა,
 იგი რა მინდელდება,
 სიჭოჭხლე კი ისევ ისე,
 ჩემო კარგი, გრძელდება.

- გიჭოჭხლნი, გიჭხოგრი,
ჭისპრის ვარსკვლავს შეჰყურობ,
გიჭირნი, გილხენი,
საღამს უძღვნი ერთგულეზ.

სიყვარულიჭ გივოგნი,
ის შენს ბაღხას უვლიდბ,
წახვალ, ამ მთიეზ ვაღუვლი,
სხვინი ნახვბ თუ გინდბ.

შვილი უჭეზ მოგბგდენი,
გორ უშველი გორხდროს,
ბარგი ამ მოგიბბბუნეზ,
არჭ შემოვბ ელგაღო.

შენ გი იღწვი, ბუბუულიგბან
ქმნი სამჭარ სურბთიეზ,
სიბეთით დბ სინარულით,
სხვბს სავალ გვბს უნბთიეზ!

მგოსადრი ქალაქი!

ზოგს გადახვეწილან ქართველი
 ქალაქი,
 ნატროვენ სამშობლოს, დედლილან
 ცემეპით.
 ლუბმა-პურისთვის გადასტყდენ
 ბლყაფს,
 დე მთვარე დესტოვს სასლ-ბარის
 დარაქ,აღ.
 ზრომოზენ, საბუთარ ენაზე მღერინენ,
 სამშობლოს უნებანი მათი მკარდზე
 სწერინა.
 ელიან სასწაულს, დედადღამ
 ელიან,
 დეპქუნდენ, მოვიდენენ, ბათებორ
 ბერინა.
 საღ არის ნესტბანი, საღ არის უნანო,
 დმდენი სიმხევე მტერს რომოტ
 უნანო.
 ტანკეპითი ბასრისეს სხინვალის
 სოფლადი,
 დფხავეთს წაბრთვეს ხავერდის
 ნოსადი.
 დმერეპაში ბანიქხა ნინიბო,
 დიდინენის წინათი ბი მოგონა ზინ
 ნყო.
 იგქუნეთ, მოვიდენენ ზინ ჩვენი
 ქალაქი,
 ბაუღეთ, ბაუღეთ სამშობლოს
 ბარეპი?!

თუ ვესტუმრები

ჩაგრბობ, ჩავთვსავ, რაღა მომინდებოდა,
 გიღვრე მინდოვრები რა დავინდებოდა.
 ტყავლის წვრილწვრილი თათარი
 ყვავილი,
 ფანტელავიგით დამაქვივებოდა.

თუ ვესტუმრები, დინჯად საუბრობ,
 მინამოზ აძვებს სამხიარულოს,
 გულში ჩამიბრავ, ეუღს გიჭი მე,
 დე უნებუროდ ალბათ გიჭინებო.

გვიბი რა რაღა, თუბი სუბილი,
 რა მოგვანგებებ, რაგორა
 ცყუბილი,
 დანძრავ მანქანას, აგუბუნებო,
 უბან დამგვრჩება პონდის ხიდები.

მალაღი მთებო, ნაქალაქარი,
 მფვანო პალახი, წყარო აქ რაღა,
 რა მოვანებო? აბა, მითხარი,
 ასბილთი ჯარი, ბგვინჩხთი ლაფქარი.

დავხნათ, დავთვსოთ მფვანო
 მინდოვი,
 მერე გინამოზ - რაგორ მინდოვი,
 მოგვდებს ბეთუბ ჩქარი
 ცბავცბავით,
 ტუბა, სუნსულა, ბარვის წანწალით.

მგე არ დაგვტოვებს სხივითა
 ხანძარით,
 მიწა ჩვენნი, სხვისი არაა არის,
 ყველგან მშვიდობა, ნდობა ბუნაღი,
 აი, რა არის ქვეყნად მთავარი!

შამილის ტყვე ქალაქი

შვიდმეცხრე ვართი ვანი და ვიწმი,
 ბარბოტონად ტყვისკენ ლეკვისი შიშით.
 წინანდლის სახლი ინგოვებ, იწვიან,
 ნაჭრად აქციან სეზა და სიწვიან.
 - ჩაბრბ ბაბიქათ, ურჯულთ ბაჩნდა,
 შამილი თვითონ მოუქცვიან

ლაშქარს...

წინანდლის ეგოს შავი დღე ბღბა,
 ლეკთა დამხვდუროდ წამოდბა,
 ბღბდა.

ტყვედ აიყვანეს ქალბატონები,
 ქალაქს მათიკახით სკამდნად მონები,
 მიწა მდიდარი დაუწესებრით,
 მათი მიგანი ქალაქი მბაჭკრბ.
 ბაღანიტანეს ვენით უთქმელი,
 ბაძარტვებს სახლი თითქმის

უკლავლივ,

ერთს ბავშვი ჰყავდა ბულაში

ჩაბრული,

ხმლები ზრიალი იყო ქართული.
 ბოლოს რა მოხდა?
 გინდათ,
 ისევე გავხვდეთ ისინი ქალბი,
 ზეგონი ბრძოლით იპოვეს მათი,
 და დანაკარგის წინადადის სახელი.
 ის დრო გავიწყდება, რომელიც
ქარბერი,
 დარჩენი ისევე დარჩა დარჩენი...

იყავ ქალი

სიმკვრივე მიღამოს ქალი ნაბიჯებს,
 სურს მიტოვებდნენ ქვითბირის
გალაგანა.
 სინათლე რუსის ჯარის იღბ
ქრიალული,
 კახური დღისით იყვანენ მხიარული.
 და სად მოსულიყვანენ ამ უცხო
მხარეში,
 სახელი მოსწყენოდათ მყოფელთა
აღიარა,
 დღეს ღებთან ჯარის გვიგულად
თარეში,
 მიჰყვანდნენ სხვა-ძროხა შავ დღისით
გალაგანა.

კაგკანსიონგო, ჭიჭაპო გგანცკრილგო,
 ჭოჭანგფენენ უშიშკრად დან სანკრდოს
 გგანცლიდენენ.
 ხალხს ვერვინ ფგველოდ, თანს ვედარ
 ნიჭანგფენენ,
 დან მანჟინ კუსეპი მგგოგკრად გინცამთი,
 ესენი მოგკქანდენენ ტანკეპის
 გრინალით,
 დან იდგან უგომოდ ხანჯლეპის ტრინალი.
 იკოგვან სითპო დან დანუდგამთ ადდგომან,
 ხალხ მათი ინდგომან პანტონად განხდგომან.

თგითონგო დანგინცგამთ იმარკი-ამეკრი,
 ქანკთგველო, ყოგველოთგინს იყანგი ქალიმარკი!

გამთინარი

გინხსნან გეჭან,
 მინი კარნიჭე,
 დრუხველი ცგინმან
 დრანდგრის ნიჭეკს.

გამთინარმან თეთკრად
 ფემოსან ხენი,
 გამკრისხანდებ დან
 განჰყინან გგეპი.

ეს ვინ ყოფილა,
აქ გვამყოფინა,
თოვლი და ყინვა,
გაჩნდა ფოფინა.

გაგჩიქოთ ვაჭხელი,
ღაგანთეთი ჭეჭხელი,
წყალმა წაიღო,
გემი და თევზი.

სახუბრები
აღარ გამოჩნდა,
სახლები თოვლში
ისებ აღმოჩნდა.

ნებანი მალე
წავიღეს ქარი,
გაიყოლიოს
ჭივი ვამთარი.

ყვარლის მთები

გნახეთ ყვარლი - თეთრი მთვარეთი,
ტბები - ხმელეთის ლურჯი თვალევი.
აქ გინჯობა, მჯობა, ძნელია.
ბაღ-გენახებით ღილოჭკალია.

მთავი მადლავი-ქოჩორა ტყითა,
ამ ნარმარებს ამბობს და იჭაბვს.
ალუბლისფერად, თაგმორთულნი,
ღება ღრუბლები ჩიფით უგლინდ.

გვრები გაშლილან - ყუბჩნის
მტავრებით,
კრეფენ, ცუბავენ გამრჯე ხელებით.
გრჭალი ქალაქი ყოფილან წინათ,
და გვები მთიდან გოლანდ ეფინდ.

ნა ულოჭინათ, ნა ყვბრებიინათ,
ნა ლუბჯ, გოლავანდ მწვანე გვრები.
ჭინე ტინგე ფგან, ქლინარი გრემი,
ქვემით ქალები ფოთოლთხ ფენით.

ღებები ნღბრ დამბრეფოვენ,
ნღბრ გვბრთმევენ შვილსა და
მფოგელს.
სანით წანსულან, სანდ ჩაბბრბულან,
ის გაჭკანები მხნე და ხარბულა.

ნა ბანშოკება, მჯეკა, ძნელია,
ბან-გენახებით ლილოჭკელია!...

ბუნება უხვია

ფიქვებზე, მინამო ჭხვრის მწყობრად
 ბუნებულად,
 - ბუნება, გეთიხვება, ძალიან უხვია.
 - გემგო გმუშაობდი, თეგმეჭოქთ
 ფოქრის,
 იქ გეგქი ფიგვიძინე ტოლი დე სქოქი.
 გვანფვანგდი გეშანვეს, ალღილი
 დანით,
 გიყვანი ძლიერი, ნამღვილი ხაქი.
 გვიგინებს გვანტქანგდი, გიჭოქდით
 მარჯვად,
 გელს გემოთ ფიფველი, გისრღით
 გადღეს.
 გადღეს მოჰყვებოდნა გიჭყინე გეგქი,
 განწყობდით ყუთიგეში, გისრღით
 ხელით.
 გღვა იყო ლუქი დე ძალიან
 გრჭელი,
 გუბუნით ავობდა სიგ ტალღებს გემი.
 ახლა აქ, ჭხვრის ფანანს მიგყვები
 მწყობრი,
 ძაღლავსანს ჩემი ხმა სმოჭრად
 უსით.
 ძოგან დე მიღინე ეს ჭხვრევი ჩემი,
 თღონდ ან გამოსტებს ხშირ ტყიდან
 გბელი.
 ბალახი გეგქინ, ქმთქმთებს
 გუნებულად,
 ბუნება, გეთიხვება, ძალიან უხვია...

ი ს ე ვ

ი ს ე ვ ზეგვიყარბ ზეღმე ერთმენეთს,
 ბანოჭეაშული ზეგვიპტიით ორთმევე,
 ზენ იყავ სოფლის გამნეთეაელი,
 სიპქძენის, სიპეთის იყავ მეთმევე.

ჟინნე კვილეაბი ძლივსღე ზეგნეზნე,
 სხვეაბი კი ზომოქ ჩაბიმსხვეკვიბი,
 მინნეჟ კარბინა ზენი ღიმილი,
 რე მოგვირღოქ, რეზვერინ.

რე ღნიღარღო, ღრო ნსეთინა,
 ვერ მოგვიკვიბი, სულეთნს ძილი,
 თუ ქრუნნეაელი ტანეჟი რე გიგლის,
 მოგონნევები გხსოვღეს ტკვილი!

ჭ ა შ უ ს ი

სეგსუქეთეჟინ სივი ჭაშუსი,
 მალალი კლდე ღე თეთიქი მყინგვარქი,
 ღიღეაშულინ, ვინ თქვა ნუვი,
 გმთმარეჟი გვივი სვიგე მქვინგვარქი.

რე უგარმგარ მთნს სივი სხნეგე,
 უხვეღე ჩამოქვიბის ნეკნეაშლეაბი,
 ღე ირხევიბინ ნინვის ქროლვიით,
 ნეძვის ტოტევი ღხნეაშლეაბი.

დაგვა ბავივი აბუფალაუჩის ,
 სოფელ კოშამდე ყრია ლოფები,
 არსად კაჭი და ალაშიანი,
 არსად ნაშენი კოსტა ოფები.

ფატილისაბერ მიგდივართი გვანგი,
 მებელ წარმეხი არის პუნიბი,
 თვალს გვტახებს კლდეით მიჯრით
 ყოფნა და
 მთების ამჟი ფიფეშუაბი.

ფატილისაბერ

მიქრის მანქანა,
 მთებს ფოკის ფრინავს,
 ეს გვა-ბილიბი
 საფ იყო წინათ.

ხან მივირწვებით
 ხვების უბეში,
 არსადიფან ჩანს
 ფგელა-ნუბეში.

წიწხაბი გვანგი
 ქვემოთ სრამია,
 თვალმიუწყდომი
 კლდეანი სალია.

ლურჯამ მანქანამ
ეს გვა ბაღში
და მიიწვება,
როგორც ბაღში.

მთებში გამოჩნდა
კიდევ უბნის,
მინახლოება
არის ადვილი.

იქ მალე ჩავალთ
მშვიდობიანად,
და გადავლახავთ
უფროს იმდენს.

სომ არ უფრინდი?
იყავ ძლიერი,
კახი სარ მხრე და
მართლა მთიელი.

სადღვარს ამბობებს
უბნის უბნის,
თავზე ახურავს
ნისლის მანდილი!...

მე-9 სარტულგო

მე-9 სარტულგო მე დავინახე,
 ეპიდუ თოფი,
 მან მომავლენა ერთი ნმზავი,
 ბრბობის ჰირბს მთინანი სოფლის.
 მბეული მოდებო ჩვენს ფემოგარენს,
 მოგვტებო პრავი,
 უტებო ბანისმა კვრესა-ტირილი,
 ვერ დავიჭავი.
 იქუსა თოფმა, მბეული დანებ,
 დანებ თავით,
 ვერ დავიგვიწყო, მთინან ფერდოგო
 ის ერთი წამი...

ყვავილი - ბანი

ფერხარდით გლავრულ უღელტენილგო,
 ბარწმომ მთებში უკარმავარი,
 გვა მებდვი გინწო, დავიდებული,
 ბბ, სტადე დე ლოფი დანებარი.
 კლდის ძირბს ყვითლად იდგა ბანი,
 ბრ ეფინან გამთბარწი გვბვის,
 მიწბს ივბარბს ოქროსფერ თავგო,
 ბგვფსულგო ბი ხელბნლა ჰყვავის!

შენგვეღობ ფრანგებთან

გელთსიხვედრით უღელტეხილზე,
წაღწეულა ბაჭი ავიღა მაღლა,
ფაქტა კლდის ქიმზე ფა ბრხვირნად,
მინიკთვა ჰურნი, მფრინი განსაღამი.

შენგვეღობნა: - ქართული იჭი?
მან განაქრინა შავტუსა თავი,
- რუსული იჭი? ან გერმანული,
ან ინგლისური? ფუმს, რუმოქს

ბრბვი.

- ფრანგი იქნება,
- ბონჟურ, ძმობილო,
სანი მინიხნარ ან სიმანღლიდან?
- შაბილი, - უჭაბ წარმომქვა უჭსომა,
მერე ჩიტირით ფაეშვა მთიდან.
რუმოქ განიბო მთების სიღრმეში,
არის კლდე-ჭინა შავი შაბილი,
ფეუშინებულად განმთაშურა,
იჭოდა, შოკი იყო მანქილი.
აქა-იქ ყვავილს განსნარინა,
ჭხვრებნი ძიქს ძოგენ ბაღახნებს

ჭვრინს,

მარტი ჯინგებნი კლდეებზე სტიხნ.
მას სარქთივლო - მთიანი ჰქვია!

სევსურეთში
 კოვბ მიდღინი აკანაშულს

ჩამოგინყვანებს სევსურეთიდან,
 მთხინ ოკივე ვიყვანიო უავჟი,
 ჟინ გიჭვან ჯ.უბან, უჭხოდ ნაქარბი,
 ნათიანსგევი გელოდნ ფჟანგჟი.

ლოქსს გვიპითხანგდი არჩივი
კლოდეკი,
 დან არ ჩიოდნი უკუღმაროი პედკი,
 იყანვ გეფხვიგითი ჟოუჟინდარი,
 სიმამაჭინს დან ელოგინს მჟინდარი.

გამოგემგვარკე ნაქ, სევსურეთში,
 ქლიგს გავინარკე დანკიდულს მთიეჟი,
 მარბრამ გეპლანს, რკიმ გეღარსად
ბრანსი,
 მსოლოდ გეპტუშკე დანკეტილ
სანსლოპს.

სანით ჭავიღან დედ-მამა ჟინი,
 სანდ განაეღვანს ის ჟანგვან ჭხანინი,
 სანდ არინს ჟინი ჟვილოინი დან ქანინი,
 ნანსმარკონ ჭინჭანპო კლოდინი!?

მოდრი

ბენატკევი დე მოდრი
 ჩვენი ხომ სულ ერთად ვკვლივით,
 ბენატკევი დე ბაჩვი,
 რე ემსბავსები ძიწვილს.

ბენატკევი დე მნახე,
 მახვირე შინი სახე.
 მგე გამონათღა ფაქთიღ,
 თეთრი ღრუბლები მამთიღს;

რე ღრე გამსულ, იწი?
 შინთვის ვეღარე ბი ვიწლი,
 ბენატკევი დე მოდრი,
 კორევივი ერთად ვკვლივით.

ვნახეთ მინდვრები ქამთლის,
 სიკვდილი წოტახ გვახლის.
 ვნახეთ შაბილი, შოკი,
 მთები ნახატი თოვლით.

ღუღის, ბიღარის მთები,
 დე მწვანე ფერდობები.
 ჩინქვერთ მქუნბრევა,
 წყაროთ მთელი წყება.

ბაბვი, თეკვის ქალა,
 ღმერთო, მოგვეცი ქალა.
 ბენატკევი დე მნახე,
 მახვირე შინი სახე!...

ბგზ მიღრიოფა კლდის ნაპირას

ე.ბ-ს

ბგზ იკლუბნეზა მთეზგო,
მიღრისნარ მარტოფ-მარტო,
ნაკანდუღევი სეგჟი,
ქრინნ დე სმევი ბარტოზს.

გნედეგ, წყაროსთან ჟანდეჟ,
დე ბგზს რარქელევი ჟმდეგ,
არ გეჟინინა? რისთგის,
თირთქოს რანდუხას ექევი.

მე კი მანუხევის, უხევი
არ ბანდეჟგე სეგჟი,
არ ბამოგედოს ეულს,
კლდის გეჟანგინთი ეჟვი..

გულანდის ჯიჟი მოგდეგს,
დე მუსლის გიჭრის მბლისა,
არ გეჟინინა კლდეგო,
ბანდმოკიდევიშუ ბგინა?!

მეტილი

ვინ იყო იგი, ამ უფაბნოში,
 ვინ შემოადგბა ფენი ვიკვალად?
 ბანოთ ჭეჭსლი და ვუსკვიფან,
 უჭებ ლაზლავა ალბა იელვბა?!

ქვევითი ბიგბს ჭინბ მეტილის,
 დანიჭვბს ჩვბნი ქვეყნის სბგვბბრი,
 მთები დეგები უგბრმბგბრი,
 ყჩინ ლოფები თოგლით ნბგბბი.

მეტილი - მთებში ჩადგბშლი ჭინბ,
 ჭამდე აწგფილი გლდე-სბოჭრებბ,
 ნბნბთ ქბრთვბლთბ სბჭსოგვბბელი
 და ბინფინბთ უჭსო მჭნებბ.

ბქ სბოვბბ ვინჭრო ბრლშნის,
 ბრლშნის წყბლიჭ მინფინებბ,
 ბქ ბილიგბბი ქვის ფილბბინ,
 იყო და ალბბთ მუდბბ იქნებბ.

მბბი სბსლები მოჩბნს მეტილის,
 მბსთბნ სჭშმკობბ ბრის ბდეილი.

ლობნედა ხევსურეთში
 თოკლვა ძაბანი ხალხური
 ვოეგინის გმირი

ხევსურმა იტის თოკლვა ძაბანი,
 მთების ბრძივი სწოროდ აქ ბრის,
 ბანჯანმჭვობრ ლაბი ვაგუგნი,
 მოძალადე და მთლად თანგბასული.
 ბაწიოგა ლაბა თუშეთი,
 მას ხევსურეთში ვეკვინ უშგელის,

ბამოდეგენ თოკლვა ძაბანი,
 ბაღანიბრ მთანი მალელი.
 თოკლვა თეთრ ყოკანს ბამოეპიდა,
 კლდეგო ხელეპით ძლივსლა ეკიდა.

ბინსენ კლდე და გმირი ჩავბრდა,
 ბრ შვეშინდა, მხეჭი დალანდა.
 უჩხსული დანგდა ვირდადეშული,
 რანიდნი შეხგდა, გმირი ქაბული.

- რადგან აქ მოხგდი, მე ჯაჭვს
ბაჩუქებ,
 ის შინ დავიხავს, ნუ დანაჩლუხებებ.
 ბაოჭავსული უმგერდა თოკლვა,
 ჯაჭვის ვირანბი უჭერდა ოკბან.

ძლიერი იყო, სულ კლდეგო მეტად,
 დანოდა და ვეკანბი ეჭვა.
 სოფლის ხალხს ხაბბი დანდო მძიმი,
 ხედვდენენ ოქროს თუ რგობრ
იძენს,

ბრ მოაწონა ღმერთს ხალხის ჩაბჭობა,
 მოწყდნა პირბრძოლი, მიწაში ჩაძვობა.
 ვის შიშინებდა ქვეყნად სინებობა,
 დღით კბახს, უკვამ დღობა იხარობა.

მოკუპუნიდა, "თორღვა ხარობა",-
 დღე ამბობდნენ, "ქალვა ჩაბჭობა."
 ფხვანავლამ ჩოთამ დიდხანს უთმინა,
 დღე დავალები ბიჭსაჲს უწინამაჲს,

ესრულა თორღვას რბინის იხარობა,
 მოკლა, - ეს იყო მისი მიგანობა...
 განთავისუფლდა მთელი სოფელი,
 ბაჭირვებში მათინ მყოფელი...

* * *

- ბიჭოვ, სანიტობი იჩაბობი,
 რბ ქალამ ფეხბაბობილამ,
 ბრბობის პირბაჲს ქვა ჰყობი,
 ისე უხვად დე ბინლამდ.

იქნებ მოგხიბლას თუფთოში,
 თვალმოპობილამ ქალვებამ,
 ჩემვამ ლამაზი თუ ბრის,
 მათინ ბრ დამინებობა!

* * *

ღსე ლამაზი რძემა ხარ,
რბრბე რბ რბრბე რბრბე,
რბრბე რბრბე რბრბე,
რბრბე რბრბე რბრბე.

რბრბე რბრბე, რბრბე რბრბე,
რბრბე რბ რბრბე რბრბე,
რბ რბრბე რბრბე რბრბე,
რბრბე რბრბე რბრბე რბრბე!

* * *

რბრბე რბრბე რბრბე, რბრბე რბრბე,
რბ რბრბე რბრბე, რბრბე რბრბე,
რბრბე რბ რბრბე რბრბე,
რბრბე რბ რბრბე რბრბე,

რბრბე რბრბე რბრბე რბრბე,
რბ რბრბე რბრბე რბრბე,
რბრბე რბრბე რბრბე,
რბრბე რბრბე რბრბე...

მთის მწვერვალზე

აიხედვარ მალე,
მთის მწვერვალზე ზამთარ,
აღვიწიე - ბიჭი,
ქალიც გინდა განა.

მთის მწვერვალზე ერთი,
წამოგრილდა გერსი,
მარტო-მარტო სურთქავეს,
ბიჭ ქალიშვილს ებრძვის.

ქალის ახგვებდა თვალზე,
ბი, ბეჭისწერა,
გით გოგონა ქალი,
ფრთხილად გით ელავეს.

იღუპება ნისლი,
ხმა არსებით იღის.
მთამ სიჭოჭსეღი იჭის,
მთამ გვაგებო იჭის.

ღა შრიღუღუღს ერთი,
მთის მწვერვალზე გერსი,
გერ აწინებებს, მენი,
გერს მთმხტარე გეგსვი.

ნაბადული

ხედავით? თოვლიან ჭაუხს,
გოჭხსლისფრად დინან წყალნი,
ქლივისღა შეფრთხი თვალნი,
მონათბრებინათ პირნი.

იხადებინან პოლოად,
ღა ეშვებინან მთილან,
ქალკა სივინა წვეთი,
თუ მონათბრებინათ ბინდა.

თითქოს დრუხლიდან მოქარის,
ნაბადულადი ხშირი,
ხედებს რა უხანს პოლო,
მთებსაშ რა უხანს ძირნი.

მოედინება სწრაფად,
აქვებულნი ქვებზე,
მინათბრება ხედვნი,
თავის დანახსულს ეძებს.

ხედავ, "გველეთის" ჩანჩქერს,
თითქოს ღა კლდეებს ნებრებს,
ჭაუხს თხილ პინდად რჩებებს
ღა თან დამებებს ბთებებს.

მარჯნისფერი ქუთანისი,
 პირფარების ბიჭო,
 კამბახი და კამბახევი,
 ეგვიპტის ჩანს.

მთვინეობა

უჩინებელი მთვინეობა,
 ჭაბუკობა იმერეთი,
 ბუნებრივად გაფორმებული,
 მას მთვინეობის მატარებელი.

ბიჭო ბიჭობა,
 ჭაბუკობა,
 მთვინეობა ჩანს ფრთხილად,
 სხვათაზე უფრო,
 მთვინეობა მთვინეობა სხვათაზე!?

- მთვინეობით, ბუნებრივად,
 ღირსების ეგვიპტის ბიჭო,
 სიმინდები მთვინეობა,
 ბიჭო ბიჭობა მთვინეობა, ჭაბუკობა.

სხვათაზე უფრო,
 მთვინეობა,
 მთვინეობა უფრო სხვათაზე,
 - მთვინეობა,

- ბაბინმარჯოს,
შემოგძახებს თბილად მგზავბრი.

სულ დიდილით მოვიბრე,
მწვანე მდელო - იმერეთი,
დამიჯივრეთ, ერთადერთი,
მას მფარველოვს მადლად დმერეთი!

ბრბგვისპირბს

ბმ მდლბლ მთიეჭყი, ბრბგვისპირბს,
მბინდლონე დნ მბჭულბულე,
მტკიღივით მყნბკი დნ მოგომბნე,
მე შენს ბრბჭულბად მუდბმ მიგულე.

ბბრ მოელბბბე კბგბბის შვილი,
ბმ ბრბგვისპირბ ბბუთილელი,
მტბრბბბნ მუდბმ დბუბლბგელი
დნ სბმყოლბოსთვის დბის მთიბელი!

იმედი

რთვა ინთეზა ჩემი ნათუკა,
 ხალხს უხარია, იმედს გვაძლავსო,
 ამ უღაბნოში, ამ სიჩუბოში,
 აქ ჩვენს მახლოვლად დამეს ათავსო.

იმედიანო, იმედიანო, -
 ფემოფკინალდი, ჭელქო ნიბო,
 დმერთმა აფოროს სოფელში ყვალას,
 ფემოვბრდნილი უჭხო სინკე.

რბ ბბრბი სიბყვა ვისმინო ქალის,
 თუკბე იმედი გყოფილვბარ ხვალის,
 მგადნ ვარ სოფელს გავულო ბბრი,
 დნ გბგხნარო იმედის ქალითი!

მე დნ ქალლი

გამახილბ დნ აბირდნ რთბორ,
 რბდ მინბტოვბ ვბბარბ ბობო?
 აბბოში ჩავჯეძ დნ უჭეე ბბბქრი,
 სად მინფინარო, დბბოვბ სახლი!?!

გამთედევნბ მანქანბს მარდი,
 ებყოვბ გულში ადუღდნ დნრდი.

რის დანიღალს დავგნით და რვენით,
 უჭებ დანეხ, მფუხნარე, მბერდით.

ფეფუხნარული იმდენად განსდით,
 მე ძალუთინ რეთიდ დავგერუდნი
 სანსუფი.

ყინვა

ყინვამ თხვი განივიჟ,
 ჩამოჰკიდა ლოლოთევი,
 იქ იფეგებო მარტკლეული,
 წინჰკილიდინ ისინი სმევი.

ყინვა იქნა შემოიქრ,
 სინინდეს, ვინტი ვერს უკამს,
 დანტრინაღდ დოლბივიტი,
 გამარჯვებო ალბათი უნდა.

მარკამ პუტი ვერ გავყინა,
 მარწუხს უჭერს სხვირგვი ყინვა,
 გულს არ იტეხს, იღინებო,
 გარგანული ელის წინა.

სახეუქდარი

გახეუქებ ნაბკვეთს,
გახეუქებ ვუფებს,
ჭკვარინან აფგილს,
ყვანვილთა გუნდებს.

ნუ ფეფინდებნი,
მიფრინავს ქარი,
მოდნი, გავანი,
მიწაფი ხარი.

სულ ფინ გეკუთვინს,
ეს მთა ფა ვარი,
გაფანივიწყა
ფფევი მიხარი.

ხვალვე გახფევი
მიწის მფლმბელი,
თქვი, ნა სამთისის
საბალმბელი.

ფინი ხელევი
ნიჩვის მფინი,
კუთხეხ ნავსეხს,
მქრმს ვმფევით.

ფინი მხარბეჭი
ნამრინსა,
მთვარის სამოსი
ფმეკთმა გეღირსა.

ჭისპირისას, ნათელ
ტირბირბოში,
ამოიღოთქო,
სწრაფად გამოდი!

* * *

სულ ვაწყვირებ,
სანთლის ანთებ,
კვირნავ, მახლოვლად
ჭიჭინებთელს.

გამოიხედე
ნახე ამქვეში,
ხან გაბნებთებ,
ხანსა ჩავქვეში!..

ექვსი ფილი ნაბიგის

იამყე ექვსი ფილითი,
მეხ მიწოდებ ანე მეგლო,
მეგრამ პედი სვალეპედი,
გამიფრინებ, რომორსა წეკო.

ლამაზი ხარ სოსოპივით,
 პეფენიერი პეპერი ფვილით,
 თუშახ პეპერჯიერ ბაბტანინ,
 სანთუშახლავი ტბპილი ძილი.

სამი ვაჟი, სამი ქალი,
 ფემოლღეპს სანლის კბრებს,
 ფუტბარკივით ფრლომით, ბარჯით,
 საქაროვოლოს ბანხბრებს.

დედამთბ მონახტბერი წაღბაჟი

რბ სანეები ვინილა,
 დედა-ღვთინსფლოზლის მსბავსი,
 ლოჭვა და დვთინსმსახუკბა,
 ბრინ სსოვკბების ბრსი.

ერთი ვამსბავსე ბნბელოვს,
 მორბე ბაჟლილ ყვავილს,
 ბჟოკბოღეთი დრუბელი,
 ბვი ჩხბვილი ყვავის.

ქაროვოლ ქალების მჟგენებით,
 ინიზლებოღე თუქქი,
 რჩებოღენენ, ბრ მინიოღენენ,
 მოსწოღეთი მიწა უხვი.

- ტუჩვან დედანო, მთვარეო,
 ქრისტეს რჯული გზამთი წმინდა,
 ამ სავანეში, მწვანეში,
 თქვენთან დარჩენა მინდა.

თანამდნით, ხნალს თხვავით, მუჟაბოვით,
 სანთლავსას ქვერვითი მშვიდნად,
 წყურვილს მოიკლავით უნაგდნად,
 წაღობის წებრალს წყლითან.

რბ სანთნოვან ვინილო,
 დედა დვთისმშობლის მსგავსი,
 ლოცვან და დვთისმსახურებან
 დრის სხმვებრის დრსი.

თუბი მშვიდნობან იქნებან

"არს დრბ მარტო ტირილმან,
 არს დრბ სრამლის დენამან,
 აჯოვან ისევ სინილმან,
 ლაქარდინამან ენამან."
 ხალხური

სხვამგვარად ვხედვან სამყაროს,
 სინორჩის წელი გავიდა.
 წანატრის წახვან მომინდა,
 სრამელი მომხვივან თვალნიდან.

მინდა ლხინი და დიმილი,
 დარდი რბ სანატრელინ,

იქნით მატარებე ბილიბო,
სანითხს გულისით მელინან.

სადღეს გუკმუსტი მთებია,
ნაბადულები სბდებინან,
ჭიგწყარო ამოჩუსჩუსნებს
ღა მინდოტრ-გელნი ჭკელნი.

ჩემი სამშობლო მთიანი,
ღიღინით შემომიგლინა,
თუბი მშვიდობა იქნება,
გბრსბგლებნი სბგე ივლინან.

თვალში შემჩადით, სრამლავო,
მეყოს დარღი ღა ტირილი,
ქალგე მახარებს სიჭოჭხლე,
სახეს მიმშვენებს ღიმილი!...

სოფელი შატილი

მთაგე შოფენილან
სოფელი შატილი,
კლდეებში ჩაფლული,
გლავრული ადგილი.

ღეგა ღა ყაყაჩო
მგის მოსვლას მოელის,

მთევს შოკის განსაკლელს,
ღარაჯიგს ყოველი.

ბინახავს? მთევს შოკის
არღუენის ხეობა?
მდინარის ჩხრინალი,
სჭრავებ ღმ ღრეობა?

მტერი ვერ ბაბეღავს
ამ კლდინდნ ღაშგებებს,
თუ მყალფი ჩავბრღმ,
ის ვეღარ ბაშრებ.

სხენებით მოღინდ,
ბილიგებს ტბეზინდნ,
ეს შავი კლდეები,
ერთუროთის ძმებინ.

მთევს შოკის ბინდარობს
სოფელი შაბილი,
ნისლეფი ჩავლული,
გღავრული ნდბილი.

ჩოხოსტანი ქართველები

"შაგბგვამანებს შავი ჩოხა
მოგვისფება."
ლალო ბსათიანი

მღერინდ ღუ ვტბბებით,
გმირულ სიმღერებით,
ქართველები - ჩოხით,
ქართველები - ძმები.
ღარჩეული ხალხი,
ვაჟბაყები ჩვენი,
ხანჯლებით და ხმლებით,
მოჭედილი თვლებით.

მღერინდ და დგანდ,
როგორც არწივები,
შარჩეული ჰანგით,
ომხინდ ხმებით.
გვამონებენ გმირულ,
ჩვენს ღარდინდ წარსულს,
თანგდადებით, ბრძოლით,
როს ხვდაბოფნენ აგსულს.

მჯობა, როგორც წინათ,
გმირთა ჩეულ ჯიჟის,
მთი შიმამტება,
მთი ბრძოლა ვიჭით.
მღერინდ და ვტბბებით.
გმირულ სიმღერებით,
ქართველები - ჩოხით,
ქართველები - ძმები.

მავთულხლართები

ჩვენი სოფლის ბოლოს,
სანებარე მდელის,
ვხედავ მავთულხლართებს,
მტერი მიწას გვბრთმევს.

იქნით ვერ გადახვალ,
აქეთ ვერ გადავხვალ,
ეს რა უნდა ნებავ?
ბოჩოლები ველზე,
ვერ გადავწყვავს დედას.

ეს ამბავი, მითხარ,
გაბრძელდებო დიდხანს?
ეს მიდამო მწვანე,
რა ძალიან მიყვარს.

ჩემი სოფლის ბოლოს,
მავთულხლართებს ვხედავ,
მტერი მიწას გვბრთმევს,
თავხედობას ვეღვავს...

ავღანეთში

ავღანეთში მიღის ძმები,
გაუთეთრდა დედას თმები,
დარჩბ მდელთ დსსათიპი,
დრო ბი ძალზე ჩაბრბ მიღის.

დარჩბ ველზე თეთრი ჭსკბრი,
მთბრეშე ჭივი ძბრი,
დარჩბ სბტრფო ჭრემლიბნი,
დარჩბ მფვბდი ხხსვიბნი,

დარჩბ მბმბ დარდმოსილი,
პბპბ ბრძენი - დგბწლმოსილი,
დსსბბრეფი ბრის ხილი,
ბბბრთომბ პბპოს ძილი.

თუბრბე სსკბსბჭ უნდბ ფვბლბ,
დმბრთო, მიბჭ ყვბლბს ფვბბბ,
მბლბგში მიბჭ ძალბ რბინის,
დბბბრუბე სხსლში ბმიბი!

თოვს

თოვს, ბარდნის თიერთად,
ფიქრობს ცახნი, ფიქსუნაბული,
უნდა ბავიღებს ამ ქარბუქში,
ბგაგე, ერთგული.

ფოქს, იქ, დეგნილავს,
სადეახ მისხვას მყუდრო ოთახნი,
ფენიგნულია სანქოფავად
ერთი ოჯახნი.

უნდა წახულოს ფქვილი,
ბრინჯი და ჩახახმელი,
ნებავ დღებს თუ აქვთ იმ ვახარებს,
რქე და სანქმელი?!

თოვს ბრ წყდებ,
ფართო გგავი მოყინულია,
ხალი ამინდში, ბაჭირგებულს
გოგჯერ უგლია.

იქნებ მოსუროდეს ღივ ყინულგე
მისი მანქანა,
მომბებინ, მფგავე ფიქროთ,
თავგე ჭადარა.

ფგელა თუ უნდა,
მეგობრისთვის თავი განწიროს,
უნდა წავიღებს,
ღიღი ტვირთი
უნდა ხსნიოს.

თოვს....

იქნებ "მშინავ" იქნებინან ვაჟაფხიკინებო,
სხვებს არ დადარდებო,
ქვეყანაზე თუ არ იქნებო.

ფიციქი მგის სხივებს
თავის ფრთებში დაარ დაბრებს,
ვინ იქნის, ვამთქნის მთავრ ყინვაში,
ვის რა დადარდებს.

ბაჭირვებში ფვალი უნდა,
თუნდაც ვაბრბ,
"წავალ",- იფიქრ და სარქაროფ
დასქრბ მანქანა.

ბათინდა

სისბრის ბბრი ბბილო,
დადა სისოქსლო დაიფყო,
ჩიბბ ძილი დაბიფრბოხო,
დაბიქიბი ბიფყო.

რბ ბბრბინ, ბბთინდა,
სოქსნალი ბბრ, ბბბბნა,
ფბოხანი დაუბბლი,
სუფთბ სბგბ ბბბბრბბ.

უნდა გავსულა ვენახი,
მეზს დანახამს ბინად,
ბათინდა დნ სამყარო,
ბადანიქა ბინად.

გამორის სუსხი მასულა,
საფლავს ისმის ჭიბჭიბი,
იქნებ ჩიტი მოფრინდა,
შავი ფრინის ჭინჭილით.

ჩუჩხელაების ბრძინა,
ჩამოგინდა სოფლიდან,
ბადათითრდა მიფაძო,
თითქოს ჭირხლი მოფრინდა.

სისბრის ბბრი ბნილო,
ბკლავს სოჭხალი დავფინგარ,
მსოლოდ ფენგა, ძვირფასო,
საბრელი დარდი ვარ!

ბოსოვ

ბოსოვ, მამოყვა, ვნახოთ მთავი,
ბადავლახოთ კლდე დნ ფრენი,
ბადავტოვოთ ბალახები,
დავინახოთ სანახები.

ბთხოვ, წამომყვამ, ბავისხაროთ,
ღაქწამიგით ბავისხაროთ,
ჭაჭხლს ბნთებენ ჭიგ თონეში,
ჭინჭკებინ ორღოებში.

შარქიშური ბაბავით ფოთლუბს,
ბმთჰყრინბ მალე ფოთლუბს,
ყუქქენინ ბიშკის, შარქი,
ქაღლი მობგდებს ბბებარქი.

ბგელოდება თბილი დღენი,
ბადგინარქოთ რუ დე დრენი,
ნობგგებინ დე უნებებინ,
ღადგინს ქინბს ბინებებინ.

სულ ხალისით მთებში ბგებლღოს,
შორს, ორბულღ, ქგეყნის მბბარქო,
მობინარქოთ ღიღღ-ჭრღღღ,
მობინარქოთ სბქბრქიგელღ!

ბბთინდებბ

ღბმდებბ, ბნელდებბ,
ბღბრ ბექინდებბ,
ბლბბთ, მებგოებარქო,
ბრჭ შინ ბექინდებბ.

ფიქრი ნისლის ფიქრი,
რადღაც ეფიქრებ?
ბიჭობ ძველი ბრძნობა,
ძველი ნებბრძნობა.

კატა პრეზ კურსულაში,
თბილისს ეტყობა,
ელეგანტური ფიქრი,
ბრძნობა ეფიქრებ.

რადღაც ბათილდება,
ძველი რადღაც ფიქრებ,
სხვა პრეზენტი,
ბრძნობა ეფიქრებ.

ტუჩები კივიან,
რადღაც ფიქრს ძილიან,
სამთი წიგნიკებს,
ეფიქრი უხილიან.

ეს ფიქრი სხვაგვარს სე
ბრძნობას ეფიქრებ,
მშვენიერ წიგნიკებთან,
რადღაც ბათილდება?!

გამთბარი

გამთბარია ღა ჭამა მორჯობა,
 ქაღინაგინაფი მუჟი ღრუბლაფი,
 ბუნარის წინ გგინგარ,
 რორორაჰ ბეღუბა,
 ღა ჩუმაღ ნსა
 გინსაუბრაფი.

- რა გინაჩინა?
 გარეთი თორაფი,
 - ალა რ გუგუგაფი,
 მგონი გარაგარა,
 ფა რ თორაფი სარ,
 რორორაჰ ნაფორა,
 გამონგაფი
 ღამგარა ღამგარა.

საღლაჰ

საღლაჰ წარგაფი,
 გარ მორაგინი,
 ალა რ ქაღლაფი
 თორაფი მგარაფი,
 საღ ღამგარა,
 კლაფი რ ქაღლაფი,
 მინაფი ღა მინაფი.

სხვამ ბაბიჭებს,
 მოგაჯადოგა?
 დავრჩი ოხრებზე -
 ფრთხილად დამსხვებულნი,
 გლდებს მიკვებულნი
 და ფეხებზე,
 მარტოდიდნი,
 ჩემი სხეული.

ველი ბაგაფსულს

მე ველოდები ბაგაფსულს,
 ზღვი ამოსულ ღრუბრებს,
 რა ყინვამ, მგებან, სიხვივამ,
 ვერა და ვერ ბაბიჭებს.

დადუმებულა ხეები,
 არა იმ და არა ნაბიჯნი,
 ეს დამოკლებილი მიდამო,
 ვერ ფეხივებო, არ ვიხი.

ვერა სიყვარული ვერ ვნახე,
 ბამბიკებზე წიგნივით,
 სად არის ის ადამიანი,
 მგებან რა იხი იგლისში.

მამალი ყივი ყოველ წუთს,
 ბასხივებია ფეხები,

სადეახ წყალი, სივწყარო,
ყინვის ლოლუებს ვენები.

ველი გავაფხულს სულ-გულით,
ჩაბრბ მოფრინდეს მგებსადით,
მაშინ სიყვარულს ივთვი,
ვერსად წაუხვალ, ვერსადით!

ქარი

ქარმა ძალგა შემეწუნა,
სად წავიდე, სადა,
ეს დღეები სანებბრბო,
ძალგა გამიმწარბ.

აღუბალი ვერ დავბრბოვ,
ვერს დავთიბე მდელი,
შენი ნახვებ ვერ შემეძელი,
ჩემო, სანებბრელი!

გული ელის

სიგმარტი ბრ ამინდებს,
ლამის გული გამისტებს,
ბსა წრფელი სიყვარული,
უხეხად ბრ დამინდებს.

გული ელის იალონს,
როგორც ვარდი იალონს,
საიდუმლოს, გეფიქვები,
ბრც ბრბვის მიგანდოვ!

1937 წელი

”თითქოს ეს იყო ხანა ქართული
X.ივის შესანიშნავი ეგვიპტელების
შემსუვრისა სულაფაბალთა და უკიშოთა
მხრივ. მარტო პოლიტიკური მიგვიტი
ბი ბრ, ბრბადე შუკის შედეგადეს.”
ბბბბი გნწეკელინ

სად წანიყვანეს, რად დანგრებიტეს
პრწყინგალუ ხალხნი,
მთიი სოფლები ბრსად ბრის,
რომ დავიტიროთ.
საქართველოში დანგრებიტეს
მრავალი სხელი,
და ბრწედილები გნწეკიშლთა,
სადლა ვინილოთ!?

მაღლოზა უვალს,
 ბაღაუჩხათი ფთამომავალი,
 ბუნება წყალღობი,
 მხეხუნგარე მგე ამომავალი,
 მუნებეი დეჭრებს,
 მინატოვეს ბანმარტოეპითი,
 მაგრამ იგარდნენ, დეფოთოლილან
 ნოქჩი რტოეპი...

ხეგსუჩეპთენ

ქარე მოგბრდებ აშარე,
 თანგვე მომხადებ თანგვალე,
 თანგვე მახვიგებ თუთეპი,
 ტბილი დე ნასათუთეპი.

მთეპი, ქაღარე, ჭას მწეფლომი,
 მუდამ ჭხოგროვეს თანხმოპითი.
 ბახერი მოვიდნენ, აშენებს,
 მთას ჭინეეპი ამჟგენებს.

- ჭხენი მათხოვე, მინდინავ,
 დევერთმანი, არ მეჟინინ,
 ვიწყო ბილიგითი მოგდინგარე,
 გული რბინის მახვეს თფითგან.

თქვენ გიყვარეთ, ვიჭი სტუმარე,
 ბაქეთ ხალისი დე უნარე,
 წყალთენ გავგვალთი ჰურ-ღვინო,
 არვინ გავგუჟებთი ულხინოდე!...

ამერიკაში წასული

თითქოსდა იყო ოქროების მაძიებელი,
 აქ მიხტოვან მშოვლიური მიწა-იდეაში,
 ქართვული ცაქი ბაღიგბარბი ამერიკაში,
 "გერ დიპრუდებ", - ხე უთხრას, -
 "ჩახვალ მიწაში,"
 რ დიხე, იქრბი მფრინებ-
 ხომალდი,
 გული გაუხდა, რბორს ცაქი, რბორს
 ფოლადი,
 ბაღუხარ ობადებს, რბორს
 ფრუბელმა,
 უხსო ქალაქში დიდითა, თითქოს
 უგრეზლად.
 დუდლოელი იყო მუდამ
 წუთისლოვლი,
 გერ ფადიგისა მის დანახვას უხსო
 მფლოვლი,
 დარდმა დანქლინ, მონებრ მიწა-
 მფოვლი,
 ძილი გაუბრთ, მონებრ თბილი
 ხსოვარი.
 ბეღმა უმხთლ, მონებრთ უხრად
 მული,
 დ დანდიგმრ: ქარიშხლამ მოსტახ
 ქუდი,
 რისთის ბაღად, მგრად გორდგა,
 ნაბიღი მრუდი,
 რ ავაბინ ნგალოგამ დამდებ
 გუდი.

გულმა დანიწყო შეჩერებამ, თრთოლვა
 და კვდომა, და
 აღარ გამოდებ მის მახლოვლად ეს
 შემოდგომა,
 გღაპრად გინსამ სამყოფლოში ავი
 ნამზავი,
 და დარჩხი შოკეთს უკანტრონოდ მისი
 საფლავი.

არ გბვიბვირდეს

არ გბვიბვირდეს,
 არ გბვიბვირდეს,
 ლამის შემტანოს
 ქალავის შუკმა,
 თითქოს მე ვიყო
 ვაჭარბ ფისო,
 ანდა დამტკბარბი ყვითელი სუკმა.

თითქოს არ მქონდეს
 გული, გონება,
 და არსად მყავდეს
 ახლოს მხილველი,
 რბომ გუყვარბბრ,
 მე ერთბდ-ერბი,
 ანა ლამზვი და მიმვიდველი?!

რატომ ვუყვარვარ?

რც ვიჭი, რც,
ვარ უსუსური, რცორც ფარვან,
რც ურც ვიყო რც ქვეყანაში,
უსიყვარულიც, რცც სული რც.

ფომომიტიც, გამხმამტივარც,
ლარის ფამქარც ქალაქის ფურცა,
თითქოს რც ვიყო ფიციც რცცარც,
რცც ფამტივარი ყვითელი ხურცა.

იყავ

იყავ, ქვირფარც, რცც სიხლოვან,
რცთელი მვარც რც მრმარცო,
იყავ რცმი რც ქვეყნის ფამტივარი,
მიწის წარტივარც ფმარცამ გვარცოც.

იყავ მთხარითი ფიცი, ქლივი,
რც მიწც გქრცც სეციც ივარი.
ვიყვარცც ქალი, მისი სამყარც,
მსარც უყვარცც რც გარცარც!

ბუნების ძალა

ჩემს მახლობლად მელა სახლობს,
ბაიძვერბ მელნი,
მონიბნტა დედნ-ბრუნნი,
ბული ბადნმელნი.

- მელაბ, მელაბ, მელაბუნაბ,
ნებაბ რბ დებიშაბი,
თოფს ბერ ბესბერი, მენდნებნი,
მინყბარს ღამის სიშაბი.

აღბათი ასე დანწებს
ძალამ დედნ-ბუნების,
გობს შიჭამენ, გობს შინსრბენ,
გობი რჩებუ უბნებელივ!...

ჩიტი

ღვან ტელეფონნი, სმე ადერ მესმის,
ბდუშმებრ ხენსბითი, რბობიჩხ ბრს წესნი...

წინსბანდ ჩიტი ჩემს ბარბანდ ბენბბბს,
ბული ჩემსბითი ადერ უვითიბბბს,

სადი თბადლი აბბს, ყველანაბრს ხედბბს,
ბრჩბელ ანიბანგე დნსტის დე ბენბბბს.

ის ლაღინა და თანვისუფალი,
არ არის ხარბი, გულმამაღარი.

ნამცხვად გულში სავსე აქვს ლხინით,
არ ეგებებოდა არავის წყნით.

ბუნებრივადღი ფრთა სიყვარულით,
განინათლებს სუსტი მხარულით.

ისინი ტოლს და სწორს ეძებს ჩემსადგით,
წებინებინა, ისინი მგებსადგით.

ის არ დაფრინავს მტრობა-სილღობით,
ტკბობა ბუნების სიამ-ტკბილღობით!

განძეული

არა ვარ ბრწყინი,
მხოლოდ ფენი ხმა,
ამ უფაბრწყინი,
მსუბს გავიგონო,
გირეგავ სწორად,
სულ იმას ვფიქრობ,
რადღაც მიგვი გავიგონო.

ნათელ იმედებს
ისევ ვეძიებ,

ღა რა ძიებდა
რა რაღა ბოლო,

მა თუ განძეულს
ქვეყნად ვიპოვი,
ეს განძეული
შენ ხარ მხოლოდ!

ფიქრი

აღე ვფიქრობ წარმადობ,
რად ვარ ჩემად, რად ვარ წყნარად,
ნებავ, უცებ გადავვიქცე,
ნაძვეს ფორის წინა-ქარად.

არ ყაყაღად ავლავლავად,
ავრბობრბად წყაროს დარად,
ვაგაფხულები ამოვიღე,
ღა მოვიდო მთა და პარად!

ღებბა

- საბვირგელი სხარ, ღებბაო,
 სულ მარად მშვნენო ზოგოქ სხარ,
 დანიხუნაქლავა ყვავილითი,
 ზოგოქს ბაჟთიებითი ბოგონა.

კლდის მბერდგო ზოგოქ იგრდები,
 და თითქი დო სქკილა,
 ჟამოგჩხსკილაები ბრბვი,
 ჟამოგჩხენილხარ ილაღს.

კლდეები ბოსჭარ ბრბვამ,
 მოდინენა კალმხითი,
 თითქად ქათქათავს ყვავილი,
 ბრს მშვნენიქი სანახი.

ჯინგები

ჭიჭაბო გვავა მივდინებოთ,
 მივსდებო ბრდუნის ხეობას,
 ქვენი მიჯრილან ფყლის ვიქას,
 იქ ბაშმართავთი დღეოვა.

ჯინგები სტინდ კლდეებგო
 ზო უშიშრები ბრინდ,
 მთი ბრ ბრბოლავთი დარტბავი,
 ბგას მიჰყვებიინდ ქარინდს.

აღეთაში ბრიგოლ ორბელიანის
 წყარო
 (1861წ)

აღეთაში ზივი წყარო,
 ჰოთის სახელოვისა,
 ბეგრჯიარ შემდგობარ სარდალი,
 და სიტყვა უთქვამს ტკბობითა.

კავკასიონის შემყურებს,
 მთა შეუბინა ეშხითა,
 მისი სიტყვასა კლდეებში,
 ბეგრჯიარსა ბეჭვით ებიდა.

სიტყვით გვი რთი იწყება,
 სულ თოვლიანი მთა რთა,
 შეჩერდი, მიესალამო,
 ორბელიანის წყარო!

ბაღმანები წაღბაში

ბაღმანებს უყვართ ბჭირალი,
 არ ინამუროთ მხოლოდ,
 სულ სამკურნალო წყლებია,
 წყაროს არ უჩინს ბოლო.

წყაროში თევზი გაკრდილა,
 დაწინებულნი აქვს განი,
 ჩანჩქერი მოკბის მდელიდან
 სალამს უძღვიან მთანი.

- გაღმხეებს ხელი არ ახლოთ, -
 დავიკვამ ამ სოფლის მრავლი,
 - წყალს მოჰყვებიან სივ-სივას,
 თევზები ბევრად ბევრი.

წყალს თევზი იხსამს, ქუჩაქუჩა,
 ფატიმებიანი ქალი,
 ფონით ჩამდგარა სივ წყალში,
 არსად ჩანს ბიჭობისა.

- მოვრჩები, ალბათ მოვრჩები,
 არ ფატიმებს სენი,
 ვიჭოჭხლავ, კიდევ ვიჭოჭხლავ,
 განინათლებსა დღენი!...

არსობის თეთრი უღელტეხილი

დამდგარან მთები - თითქოს ქვედა,
 ჩამდგარანებულან, ეს რა ხმები,
 ჭად ავიდულან და კენწეობდნ,
 წყალი ჩამოკბის თოვლის მდელიდან.

ფოტიდან მოხანს კავკასიონი,
 არ არის მასზე ახლა იოლი,

მუდამდე, იგი დამოკლილია,
 ალკინისტიები რეგოკ მიფინა!?

თითქოს ვეჭიდებ უმგობრ ქვეყანას,
 თითქოს ხავერდის მთა არ მდინება,
 დამოკლილია ეს გზა - გრუნელი,
 არხობის თეთრი უღელტეხილი.

აქ-იქ დედას გაუხარია,
 თანხაქინდობული ქოვს ცხვარნი
ცვრიანს,
 სადღეს ჯინგები კლდეებზე სტინა,
 და ფეხებინა დღეს ნათელ-მგინა!

არ დამხვდები

რატომ, რატომ არ დამხვდები,
 დღე არ იყო თითქოს ბრუნდი.

მე გელთდი ქლიაგებში,
 განვიხლართე სვინარებში.

ხამოვბრნივე დაბილუბი,
 განდამრინდნენ არჩიგები.

მანის და ჩემს გულში რჩები,
 გელარ მშველის დიდი მთები.

ჩემო ბარბო, გვინადები,
ამ სოფელში აღბარ ვჩხები.

თუ ჩამოსვალ ბრ დამხმარები,
გულნაკლული რუ დარჩები.

ჩაბრბ მოღი

ბადრფილილბ მოქოლ ბოქღი,
თითოქი ჭხენიო, ჩაბრბ მოღი.
თოქოე ჩაქრბ გულფი ჭეჭხელი,
ბამოქრდებე რუხი ფეკფელი.

ფენე ბაბიგლის ბაბბებე,
მალე ბინდი ჩამოქვებე.
ჩამოიქბენს ტყიდენ მბელი,
თხან ჩაბგლო კიდებე ხელი.

ბკიგლდებე ბხლოლ ტუქრბ,
მეგობელი ყუქქენს ქუქრბგ.
ბადრფილილბ მოქოლ ბოქღი,
თუ დმეოქი ბქნამს, ჩაბრბ მოღი!

გარძინა /1551 წ./

მტერმა დაღუპულ გარძინა,
 დაუწოდებულმა, მკრისხანდამ
 კლდეები გადმოიარა, არ უძინებ
 სისპობამდე.
 შაჰ-თამაზს ვინ არ იტყობდა, დიდი
 ლაშქარით და უკლეთი,
 ვიკისისხლიანი გაქცაში, მიუბარებნი,
 უწოდებნი.
 აძვენენ მთის წვეკვამი წულებით, ვით
 კალნები წვერილფეხსა,
 ბებრმა კლდის წვერილი ნაბიჯი,
 ბებრჯი, იქნა თანაგვი იბიჯა.

კლდეში ნაბიჯითი სუსხლუ, მთა
 თამარის სავანე,
 ანბრის, ვერ დაანბრის, თვლებით
 ფეხბული თანაგვი.

ყივილბაშვი ბაიყაყაყი, სიბიდილი
 ნახეს უღებნი.
 ჩამოვიღეს და წვიღეს, სულ
 იკვებოდა ურბანი.

დიღნარს უმგობრად კაღალავი ოქროთი
 ნახაბ სურბთივს,
 ბიბას ვერ იბნებდნენ, ველურბს,
 სანთლავი ვეღარ უნთივს.

ეკლესიისი ფეხბილდნენ, მოხსნეს
 ფოლადის ბარბანი,

არსებით იყო სინათლე, მანათობელი
 ფარები.

ბაგდადურ, ტახტი იხილავს, დედოფლის
 ფართო, ოქროსი,
 გაუბვირდეთ და ხსენებს, ალინაქოთი,
 სოქსოქი.

სულ ლაღის ქვევით შემოვლი, საჭოლი
 სამშვენიერებით,
 მოგლიჯავს, კლდინდარ ისროლავს, ბანგო
 ბადადავს ისრები.

ბამონყვანავს ბეჭები, თოპით შემოვლი
 ხელებით,
 საბუქთხეველთხან დასვავს და
 ბამოშუდადრავს ყელევი.

ბამონიჭანავს წიგნები, ნივთები ოქროს
 ვარყით,
 ძლივს ჩამოვიდნენ ბგის პიკავს და თხრ
 ხსენებს ალბაჰი.

სამრეკლოს ვარკი მოწყვიტავს, დალაქავს,
 ბანქამბეჭებებს,
 რბ ბაბბეთებს ამ ქვეყნად, ღვბრძლი და
 შუკრი დამთავებს.

აგალიშვილი მტერს ჩხნდა, დინაბამიძე
 იბრძოდა,
 და შაჰ-თამაზი ბოროტი,

დამარცხებული მიჰქრება.
 მტერს რა ჩაუგდება სამშობლო, სულ
 გმირი იყო ქართველი,
 დავიჩიოქებ და ვილოცებ, უნდა
 დავუნთო სანთელი!

ხალხის ქომაგი

სრულიად საქართველოს
 კათალიკოს-პატრიარქს ილია II-ს

შენი სიმღერის საამური საბალთაელი,
 განსმის თითქოს ძღერის,
 საღღესუ ხსლოს მშობელი.
 დედა-ბუნებაშ შეგქმნა ქვეყნად
 ხალხის ქომაგად,
 გიყვარს სამშობლო საქართველო,
 თითქმის ორმაგად.

როგორც სამყაროს ეფინება მგის
 სხივი თბილი,
 ასევე შენგან სიტყვის სმობი
 განსმის ტბილი.

ნათლავ ვაბარებს, გინდა მათთვის
 დიდი სიბეთი,
 უჩივ: "დედავო, ამ საუნჯეს
 კარგად მინაფეთ!"
 და თქვენი ხელის გუქთხეული
 ქალა, მარჯვენა,

ეხევა წოქცეობს, სამუდამოდ მათთან
 დარჩება.
 ჩვენ გაცნობი, ათასგვარი, თავს
 დაგვდგომი,
 ხალხის ქობი, გარდა არსად
 არ გარდგომი.

ამდღეაშულა სავნეში ქრისტინობა,
 იმ უფლის სახეში მუდამ იხილ
 ლოცვა-გალობა.

დაგვადგინა საქრთველო, მოჭრეს
 მკლავები,
 დღემდე მოგვდით ათასგვარი,
 ბრძოლით, წვალვით.

ქრთველ არს მუდამ ეყოლება
 მხედრთმთავარი,
 დალოცვილია შენი სიბრძნე,
 წმინდა სავალი.

თავს აღარ გვესხმის შუკ-აბუსი
 დამდგომელი,
 მგვრამ გვიკრია მტაცებელი,
 ტყვიით მძლეველი.

ერის გულისთვის გადავწყვიტეთ
 გადასაწყვები,
 რომ საქრთველომ არ დაბარბოს მიწის
 ნაწყვები.

ასეთი მამა-მინამდვილი რა რჩის
 დარბად,
 დედათო ძლიერო, ძალა მიეც ერთი
 ბოვსად!

ჭხენიო

ჭხად დავიდულო მთევი,
 მძვანო ხმევედის ფევედით,
 აქ ნეხავ რეგოქ დევეინა,
 ჯიხვის მგვილ-მგვილი ფევედით?!

აქ ჭხენიო რეგოქ გავივლი,
 დედათო ფევედით ხმევედით,
 ვეღარ მივოვის სევედო,
 ვერ დევედებ - აქ ვარო.

რეგოქ ჭოხავდენო ლევევი,
 სევედო დე სევედებო,
 რევევი ვერ დევედებო,
 გევედებო ქევედო.

- ყოხად, ვიქევი, ხევედით,
 თუქვე რე ვევედით ვივედით,
 ვივედით სევედებო,
 სევედით ფევედით.

- რე მთევი, მთევი,
 რეგოქ ნევედებო ნივედით,

აქ რთმ ბამიჩნდუას ცვკრილ-ჟგვილი,
 ქალს მიწოფეაბენ იღუღინანს!

მჟოღლიუჰ მიწაგო

ბოსტანჟი ჩანს ყვითულად ნესკი,
 დუ ჟენი სმა ხსლოს მესმის,
 მე მიგტოვავ ბალახებჟი,
 დუ გადუგალ მალე სეგჟი.

ღრუტუენებენ ღრუტუენები,
 ბარკიქრუქგო სწკრუფად ვდგობი,
 კრინსოზენ ვარკიპები,
 ყურქენს მოაქვს ტბვილი ცვენი.

გამოვწუროთ, დუგადუღოთ,
 ვადღეობკქალოთ ერთმანეთი.

ბიჭი გვიღან დუბრუნდუბა,
 გაბვიღნიმებს მალე ბეღი,
 ჩვენს სიმღერას ბიტახებს
 მჟოღლიუჰი იმეკეთი!

ქინგალჰეისი

ოთხი ბრბივი ჟივრთივხულა,
ერო წყნარ ბუღეში გულანთივხულა,
რბ იქნეოღა მარტოს ეღინა,
ბანდოღსულნიყო მანლაქეღინა!?

ოთხი ბრბივი მოღის ბრინლით,
მონაქვს წყალი ღა მოეღინევა,
ღაბრლოღა ბეგრე, გღვანღ ბანდანიქა,
აღბათ ბუნევათ ასე ინევა.

ეროთი სოფელი ჟივ გღვანში მოხგდა,
ღა სალოხანი მოიყოლია,
ღიგლიგევას ტალღა, ირწევა ოღნაგ,
ოთთქოს მინდოკგე მწვანე მოლია.

ღა ქინგალჰეისი ბიგო ასე,
სითბო იქნევა ყველგან ბინაგე,
იღინა წყალა, ღასქარ ტუკბინა,
საღსამ მიიღო ღიღი სინათლა!

რბ ფაშაგფეებ

მწყვბრფეს, სხვბსსჟ გუყვბრფე,
რბ ფაშაგფეებ რმით,
ჩეგი რლბლი ჟსოგრებ,
რმ სწყვბრჟუში გბვიფა.

მწყვბრფეს ჩეგი მბმუღი,
მრფბნ მოსბგლინენი,
რბვის ფბგუთმობ, რბსდრბოს
ყვბვიღენი ბრბრბნ რბინენი.

მრმფდის ჟსვბბრი ურბჟსვბი,
ფბ სბბონელი რბინენი,
ფრბბრბელი მბონფეს სბმჟობლო,
რლბბ ველი ფბ მბინენი.

თუნდაც ბრძალ გვანში, უგარმაგარ
 დევესს შეიბა.

კოპოჩს ხეგებში დაცბარბული
 თეთრი ირმები,
 განხარებენ, გინილანგენ, შენი ფვილები.

განიღიმავენ, შესძახებენ:
 "მამა მოვიდა"...
 თითქოს დაბრუნდი, გულმოტლული,
 სივი ომიდან,

ჩაბებებრებინან მბერდში, ხსო
 მონატრებულნი,
 თანის ფროვა სომ, იმ სოფელში,
 იყავ ქებული.
 მშამს განიღიმა, არ იქნები
 შეფუხებული,
 რამეთუ ფვილით აივსება გული
 ვნებული.

მეტი არავინ დაბიძახებს
 "მფუნარო რინდეს",
 არ შემოწყობი აწ გაყინულ,
 ფრუვლინან ამინდეს.
 თუ ქალადღობამ დახარბინა სახლი
 რუგეშის,
 მას სიყვარული განნახლებს, სოქსლოვს
 გულმბერდში.

ცაღი, ფვიღებთნ, დანსახე
ამჟამად მიგნად,
ამთ მოულოცე დანსაწყინი ანალი
ცლინა!

თოვლით ნახატი მთები

თვალს გვტანჯავს მყინვარწყვირი,
თითქოს დანახატს ხელით,
გოგი სავსეა გავს ჯუბით,
ცხენგე აღმართულ ფუბით.

მგელი ტოლს სავსეი ეძებს,
ცამოწყოლილ კლდეგე,
გოგი გამსგავსე არწყის,
ამ კლდე-უღკანის ნაწყილს.

სავსეი "უძირე ტბა"
თრუსოს ხეობის მკვიდევი,
მეკე ჩანჩქევი სჟირი,
ღკმა ხეობაჟი მიღის.
განდეეთ, დანტკბით ხეღით,
თუ ნალაღგე დგეებით,
ეს სანწყოტლო ჩგენი,
თოვლით ნახატი მთები.

ღამე კანიშაუჩვი

მეფე ერეკლე მოსწყდა ქვეყნას,
აგი სიკვდილი ესტუმრა მთავარს,
ღა ღარეჯანი, მხნე დედოფალი,
ჭრამლით ალტოვდა მეუღლის

საგაღს.

მეფინ გამოჩნდა დარიალს რუსი,
ღა მოიჭნენ ფრუხელი რუსი,
დედოფალს მყისვე უბრძანეს მეფინ,
წაგინებნით რუსეთს დარდებით

აგლილს.

რეგორ დებარგოს თანისუფლება,
შებრთა დარეჯან, - ეს არ უხდებდა,
მონღოზ მისთვის ძალზე ძნელია,
მტერი კი იქის აგის მქნელია.

სალხმა განგო დედოფლის პედი,
გინეს ბაღმოლახს კავბანის ქედი,
დედოფალს მალე ტყვედ ჩაიგდებენ,
ღა ის გზასაგაღს ვერ განიგებენ.

* * *

ფიგურითა დარდადნ, რუსი ბებრნი,
მთიელნი გიჭნი, ომს ბრ ელინდ,
ოთი ატყდებო, ხალხი ბაწყდებო,
უბედურებო თივს დამბაბყდებო.

- სჯ.ოპს, მე დავბოგებ მფოჭლიურ
კუთხეს,
დავბებრებ ოჯახს, მფგენიერ ბუდეს,
ბამოჩრეული გიყნაბ ქალბეში,
სჯ.ოპს დავბიბანჯ.ო უტხლო მხარეში...

* * *

ქლინავისფერი საღამო იფება,
და დედოფალი ქვითბირბდ იქება,

უბრი უთხრა მამაჭ მთიელებს,
მამაჭთა ხმალი, იჭის იელვებს.

"ომს და სისხლის ფვრას, სჯ.ოპს
ბავბიწირო,
უფავს ბედგე მარტომ გიბირო..."
დაჩჩნენ მთიელნი ბოჯადრში
მსხდებრნი,
ბრვის ებოღოს, რომ იყვრენ
მსდელნი.

ის წანიყვანებს, რომელიც ტყვე ქალი,
მიძროდს ეტლი, სწრაფი და მალე,

ახე დაღამდს განიშაუროს,
ფილა გათივრდა აბჯრის ხმაუროს...

ბრემი ნაქალაქარი

ოფელდას სატანტო ქალაქი ყოფილა,
განეთის ნოყიარ მიწაგე შოპილა.
ფივრით და სიმფიფრით, გაჭრობით
განთქმული,
გაქგანთს სამაქელლო და გირით
საფგუტი.

- ეს ფიფი სასახლე, იპითსაგთ -
ვიღია,

ამ წიხის ამბავი გერეგმას იწინა,
ყოფილა სატანტო ქალაქი განეთის,
და მას თავს ესმოდს ლეგევი
თავხედი.

მიჰყავდამი წხვარ-ძროხა ყიფრით,
ფრინლით,
აქ იყო განალთს ხანჯლევის
ტრინლი.

არ ჰონდამი სინფისი, არ ჰქონდამი
სირტხვილი,

აქ სურფათი მოსვლა და ბილიკვა
 სიკბილი.
 კახელნი იჭავჭავნენ ველ-მინდვრებს
 მოვბრინს,
 ლეპი ვერ ნახავდა ღამეს და
 განთიიდა.
 მამკამ მტერს ამ ქვეყნად, აბა, ვინ
 გამოლევს,
 მთის წვეკლი ბილიკით მოკბოფნენ,
 წვალთვინენ.
 მოვბრდა შაჰ-აბას ავსული
 ლაშქარით,
 და მოსვო ქალაქი, ანთიბულ
 ხანძარით.
 და გრემიჭ დეიჭა მტარვალთა
 წყალთვით,
 ტინა-ღა შემოქრა ბულბულთა
 განლთვით.

ივერეთიში

რუსის ჯარი შემოერტყა
 "მოფი-ნახეს" ტინეს,
 ტინის მტველი განიჭახეს,
 ტახსლის ტყვიებს ტლიფნენ.

ჭიხეს ქალი განაბეჭდა,
წერეთელი ება,
გაქვატურად მტერს ებრძოდა,
კინაზინი ეღობა.

მამბახი საფლა იყო,
წესულიყვინი ფოკიო,
ვის უსლოდა ბარ-მიღამო,
დაღლილიყვინი ბეჭლიო.

“მოფი-ნახე” მთავი იღობა,
საუ კლდეებში ჭიხე,
- დავყარეთ ჭეხელის წვიმა,
ბაღბეჭლიო იქნებ...

მტერი დაუნდობელია,
მოფის ბეჭვი ბეჭვი,
- დავყარეთ, აბა, მარდაფ,
ყუმბაბის ჯარი.

ქალებს თმებზე გადაეჭრათ
მანდილი და თოკი,
მტერს ხაფიზოფინი სიძულვილიო,
მუქარიო და ოსკარიო.

ტიროდა და წიოკოჭდა
ქალთა გუნდი მყარალი,
სისხლს იმანდაფა გულმბეჭდიდან,
წერეთელი მკრთალი.

აგუგუხდნენ და დალაბით,
 შენებრივს კარნი,
 ბღერ დერჩხმ დასუხვად,
 დრჭ ფბრი, დრჭ ხმელი.

თეკლა ბატონიშვილი

I

- გინ ფაქდა სხენგა ღიმილ-
სიჭილით?
- მამუხი თეკლა ბატონიშვილი.
- გინ გვიგალოვან მერსხლის
ცბკილით?
- გინ ბიკბინა კაბის ფრიალით?
- სანი იჩქარი, ქალო, ლამაგო?
ღაბოვე სახლი და სადარბაგო.
- მიგყვევი ვაშებს მტერთხ
სამუსრად,
დამ გარბაგნებამ მთივი ბაბუხა.
- გინ ფვიტარა ჩოხა ფაგ-თეთრი?
სიკმით ნაქარბი, სისფრად ნაფვირი?
მამულს გვიოხრებს მისული რუსი,
მოსტონს ეს მიწა, მამული, უხვი.

სხენი შებაგმა ბატონიშვილმა,
 სმული შეიბა, ბუნე იჭირა.
 ქართველი ქალი, ბი, ეს ბრის,
 მებრძოლი დედა, მნათი მგებსაგითი.

II

იგარდა თებლა ბატონიშვილი,
 ვრებლა მეფის მამული შვილი,
 რბორ ნებადა დედა სამშობლოს,
 დანტრინადა თბს რბორს
 ჩრდილი.

ქალი მბოსანი და მბალობელი,
 დარბ-დბბბბ და-მყალბელი,
 სბი ბბბბბბბ დედა-მშობელი,
 რბელინთა მიწის მფლობელი.

სბს შებბბბბ, მგეს შესტინოდა,
 ბბბბბბბ რბრბბბ ბრ შესტინოდათი,
 ნბბბბ რბბბბბბ ბს დბბბბბ,
 მგთბბბბბ ბბბბ ქბბბბ.

თანკითხვისფორი თმა ფებს

ჩვედებოდა,

ღმ ვარსკვლავიგით ყველგან

ჩნდებოდა,

მტერი თოვლიგით მის წინ დნებოდა,

ღმ მგე ტანდოვავ სწრაფად

ჩნდებოდა.

” მე სარკრო ვარ, სადი გონებით”,-
ნამოვდნ იგი დრმა შემბონებით,
ვარს ყველგან მთელ სარკროვლეს,
ვარს სიყვარულით ღმ ვარს ქონებით.

რესხ მთყვარულად მთვიდნ რუსი,
თურმე შიგ ბულში ურჩხული უგის,
შეიყრე ტყვად ღმ ქალი მბონანი,
სამდნოვის ღმ სითვის მბონანი.

სიბერე სანლში ნდარ ნხლავს,
ტანგე სამონი შემონხლავს,
ღმ კალუგანში, სიგ სამყაროში,
შვილებთან ერთად ბანდასანლავს.

ის შეიყვანლნ ნიკოლოგ მეფემ,
ღმბრუნდნ სანლში სწამლავის
ფრქვიგით,
ღმ ქალბატონმ სამშობლოს ბედით,
მწუნარბაში დალინ დლენი.

შპს-აბასის ტყვეები /1622წ./
/3702მმ/

მეფე გიორგის შვილები ახლდა:
ლუარსაბი და ნაგი თინათინ,
ლეღასაჲ ხშირად ეძახდნენ
ქალწულს,
იყო გულუსვი, მთქმელი სიმაკთლის.

შპსმ ისუკვა მისი ჭოლოვა,
ლეღა ათი წლის თუ იყო მაჟინ,
დედის კალთიდან არ გამოსულა,
არ გაუგლინ ამოვლიურ მთაჟი.

შეპრთა გიორგი, წოქჩი გოგონა,
კოგორ მიბრთვას მტერს მტრის
ბუნობჟი?
ქალს არ მოხალეს მარბაღიბები,
სინსამუჩი, დივა-აბლასი.

მეფის ახული დავსვეს ბაღიშვი,
ქვირფასი თვლებით იყო ნაქარბი,
იკბვლივ ეფინნა ოქრო-ნაქსოვი,
ჭრელი ხალჩიხა ახალთ-ახალი.

ქალს ტანთ ემოსა ხვებრდის კაბა,
ოქროს სირმებით, მაქმნინანი,
ქვემთი ჩახვებს ნაგი ქსოვილი,
თეთრი ქათქათა სხივის ჭიხლით

თავკვამლე ვხურო თვლითი მორთული,
 თვალის მიმტახი თვსაბურობი,
 იქცეა ბაღიშვი, რეგორე კამბანი,
 სევე ქალბი ჩანდენ ულბი.

თვალსკომლინმა თქვა მუხინ
 ლულამ:

”- იმ ბებრის გვერდით რეგორე ვინაო,
 შიგეწიკევი ჩემს სეჩარტივალს,
 შიგეწიკევი სეჩარისტიინოს!”

ლულა - გოგონა - სელქი, მუყაბარი,
 მუთვლიბისათვის ფრთხილად ჩიტი,
 ექვსსეჩლინდ კობამხანაში,
 დანდირნოვად მორეხვად დან რიღით.

მას ასწავლიდენდ ყოველ დღე
 სეპრესულს,
 დან ექვსოვდენ ფეგილე-ხათურს,

ჩუმად მღეროდან, ჩუმად ტიროდან,
 დან იგიწევადა მუთვლიურ ქართულს.

* * *

ჭპირებმა ფაქტმა გინჯა დანთავა,
თან წანიყვანნა პირებში სანდო,
გამოთმართა თბილისისაბან,
ლაღა იახლა, ღამაგანდ მოკითო.

ფათხგვებინა თბილი წიკილი,
მეფე ლუბრსაბს გოდუშგებნა,
”მესტუმრე ძმად, ბრებინ გერჩის,
ბრსად ბრ ისმის ფინგე მუქად.”

საბრლო ქალმა ჭრემლევი დვარა,
”განი, თუ მეფე დავლუშო ქართლის,
ეშტარებინა ბრის მსუბრეღნი,
გოდარჩენილს ყმაცვილი ბსგვის.

მრისხანე ფაქი სისხლისმსმელინ,
ბორბინა დე ბრის მქნელინ,
მას საქართვილოს დავყრება უნდა,
გერ ფინჩინებ, ქალგე ბნელინ.”

ოღონდ გოდარჩეხს ქართლის სამეფო,
დე ლუბრსაბის გამოეფუბ,
რუნსფი ფინგედა ირანის ლომი,
თბვი ეჭირბ დინჯად, მეფუბად.

ოხდამთხნი წლის მეფე ლუბრსაბ,
კოკოშულგაფით, ახლად აფლილი,
მხნე დე უფიფი, რბორს ლომ-გეფხვი,
ელის გინჩინს, სურვილს ბრ იფლის.

* * *

მეცხე უხინი გამართა,
უხვანდ ეწყო ვუკ-ღვინო,
ჭეპბ, ლეჟნი, სიმღერა,
განისმოდა უჭილოდ.

მეცხე ბრძანბ: - ლუბრსაბ,
მოგწონს სპორსი ქალაბი?
მთიი თვალ-წამწამაბი,
ეშხიი ნაეღვაბაბი?

- რა ნაბრბაბდ დანბან,
თან წეპბაბვენ მჭინაბა,
განდხანდ, გაბართე,
ბრბსოღებს ინანაბ.

უჭაბ დარბაბს მორეპბს,
ტყვე ქართველი ქალაბი,
დაფლეთილი ტანსაჭმლიი
ფვენბენინაბაბი.

დაგლეღილი ფვენსაჭმლიი,
მწარად თვალჭრამლიანი,
მტრბაბ დიდი წამაბიი
მინაყენებს გინანი.

ბართი სათნო, ლამაბი,
ჭრამლიი კალთანს იგსაბდა,
”მე ვარ მოგვლანთი ნდგვილანდ,”
მუშტს გულმბარდა იჭამდა.

ლუბარსაბთან მივიღებ,
 "ჩვენ ის გვიმტკბობდა ოდითგან,
 ტყვედ ჩამიბდეს ძვირფასო,
 გამომიხსნი რაღონდა."

თეატრი იყო, მთელი,
 ლუბარსაბის - მთელი,
 სანაბნის ტურფა და,
 და ღირსეული მხედრისა.

" - განიყვანეთ ყველანი",
 აღვირახდა მტარგაღი,
 " - ჰე, მართან, მართან,
 ამას აღუბრ ავიტან..."

ქართულეები აღმყოფდნენ:
 რას გვივირებო მტარგაღი,
 ამოგვწყვიტავს ერთიან,
 გავვიხდებო სანანი.

მნიშვნელოვან მხედრები,
 " - გამომიხსნეთ ქალები,
 მათი, ძველი მხედრით,
 მოვიპოვოთ ქალები."

მთელსაღამოს მიხვიდნენ
 გზასნებს სინის კარები
 კავთისხევის მონასტრის
 მთავარსა ყველანი.

* * *

"- ქრისტინდოვან დამთავ, ყმანგვილო, -
შოჩინო ფანკომ, - ტანჯკანს დიტან?"

"- დრო", - შოხრა ლუარსაბო დოვომ,
"მე დო განგდოვი სპარსი ფანითან."

- ქართვილი ვარ დო ვარ ქრისტინდი,
მიყვანოს ქვეყანა, ჩემი მითინდი,
დო გულაღაბებო ჯგანს დარსოდოს,
თუნდეს სამარო მერგოს ქვინდი."

ჭრემლი სდითდა მფვენდოვო ლელას,
მინი ქმე ფანკომ დო ფიბოლან,
გულან-ყალაფი ჩანგე ვანგანსი,
გამოდხალან სიტოქსლის ქალა.

საპლითი დანხრო, განდოდგუბო,
სივი სამარო მისხე სადგუბოდ.
სულ ხნაღგანგოდ, სიტოქსლითი სანგე,
ტანჯკან-ქმევიტი განგმირებს დსე.

იტირე ლელამ ჭხანო ჭრემლივიტი,
და ფიქულა მტარვლი - ქმარი,
ფანკი ჩანგექრდა, "მას დო გუყვანგვარ,
ეს მოღაღაბე რად მინდა ქალი."

მოიქულა და სხლითვან სარდალს,
ფიქარ ხანს როს გოდანსხე სოლად,
ის ფიქვანებს ჰარამხანფი,
ხანამ იპოვა ხნალი მონა.

დრო შეიჭვალა საქართველოში,
სპარსეთში მალე გარიჟრა ხანი,
და ჩაღატაიების პატრონობისგან,
განთავისუფლდა ქართველი ქალი.

სტრუქტურა

კოფსკომან თამაში.....	3
სამსოჯლო.....	4
ღვერთი, სამსოჯლო, ადამიანი.....	5
ქართველი ქალი.....	6
წინაქვილში.....	8
იყავ მამაქი.....	9
მამოქი.....	9
ახალი წელი.....	10
ეს კონტინენტი.....	11
ოჯახი.....	13
შვიტრიტო.....	14
პურ-მარლი.....	16
მარტის თვეში.....	17
შინი, ჩემო ქვეყნავ.....	18
ჩემი ნევა როდის რის.....	19
სამირამიდეს სანდებიდული.....	20
სამუდამო.....	21
ბრინჯ ბგ-სავალი.....	22
ისე.....	23
პატარა ღა დიდი წიგნავი.....	24
რე.....	25
არქ.....	25
რეს.....	26
მოდის ავრლი.....	27
ენქელავი.....	28
სიყვარული ელავ.....	28
ახალი ხან.....	29
მოდის.....	30
სურვილი.....	31
ფრთვიტი მატარ.....	32
ბუნევიტი ტავოვა.....	32
მწუნარე წიგნი.....	33
ღვერელი.....	34
ღუწვერელი რის კანონი.....	35
ბადში.....	36

ამენისტინა.....	37
საფ იყავი.....	38
ჩამოშობანდი.....	39
წინაქვილი.....	41
რბტომ.....	41
მიმალულხად.....	42
იხადოს ვბრფმა.....	43
ოქრო-მთა-ველი.....	44
სიჩადრ.....	45
ბანიღვიძა.....	46
ბიღვებ ბბრბი.....	48
თბილი ღბრბი.....	49
მივალთ მათთან.....	50
მიწის სიყვარული.....	51
სიგმრები.....	53
ინბრბიღინებები.....	54
საუბარი მღვდელთან.....	54
იყავ ერთგული.....	56
ავტობუსში.....	57
ვისილავთ ქუთაისს.....	58
ღელეში იღვა.....	59
ბავშვი.....	60
ხელისნები.....	61
იბედი.....	62
ერთადერთი.....	62
მამბბახებს.....	63
თვალუჭრამლიანი.....	64
მებღელიბა.....	65
თოვს.....	66
ბღბრ.....	67
უჭებ ნათქვამი.....	68
მოვფივბრ.....	69
ღრო ბაფრენილა.....	70
მთებზე ვინბრბი.....	71
ფოქს ბაღახვინიღნი.....	72

თანდავინაბად	72
მინაბობა	73
შავი იაბადი	74
ეროგული აბადი	75
სტუმარი	77
გამოკის დღად	78
ბაჭობობობა ბობობობობ	79
ბობობობი ბობობი აბობობობ	80
ობ	81
გობობობობობობ	82
ბობობობობობობ	83
აბობობობობობ	84
შობობობობობ	86
***	87
აბობობობობობ	88
ობობობ	89
ბობობობობობობ	90
აბობობობობობ, იობობობობობ	91
ობობობობობ	92
აბობობობობობ - ბობობობ	93
ბობობობობობ	94
ობობობობობობობობ	96
ობობობობობობობობობობობ	97
ობობობობობობობ	98
ობობობობობობობობობობობ	99
ობობობობობობობობობობობობობობობ	101
ობობობობობობობობობობობობობობობ	102
ობობობობობობობობობობობ	103
ობობობობობობობობობობობ	104
ობობობობობობობობობობობობობობობ	105
ობობობობობობობობობობობობობობობობ	106
ობობობობობობობობობობობობობობობობ	107
ობობობობობობობობობობობობობობობობობ	108
ობობობობობობობობობობობობობობობობობ	109
ობობობობობობობობობობობობობობობობობობ	110

მეუღარები	111
კაზი	111
აღსდგება სოფლები.....	112
იფიქრე ბაბბზე	113
მოსებებენი	114
სხვადსხვა	116
საჩუქარი.....	116
სუკო	117
აფხაზეთიდან დევნილი	118
სივბ	119
სიყვარული გვამართინებს	121
ახალი ხიდი.....	122
თბილისის ბაბთი	123
გვას უნთთებს	124
მოსხანი ქალები!	126
თუ მესტუმრები	127
მამილის ტყვე ქალები.....	128
იყავ ძლიერი	129
გამთარი	130
ყვარლის მთები	131
ბუნება უსვიბ	133
იღებ	134
ქაუსი	134
მამილისაბენ	135
მე-9 სართულზე	137
ყვავილი - ბაიბ	137
მესვდებ ფანტომენ	138
ხევისუკეთში	139
მოდნი	140
გვამიდიოდა კლდის ნაპირბს	141
მამილი	142
ლაბენდა ხევისუკეთში	143
* * *	144
* * *	145
* * *	145

მთის მწვერვალზე.....	146
ნაბადული.....	147
ძველი ქალაქი.....	148
მოვიბრძო.....	149
არაბგისპირას.....	150
იბედი.....	151
მე და ქალაქი.....	151
ყინვა.....	152
საჩუქარი.....	153
* * *.....	154
ეკგნი ფვილი.....	154
ღაღამთა მოწასტარი წაღებაში.....	155
თუბი მფვილოზა იქნება.....	156
სოფელი ფატილი.....	157
ჩოხოსანი ქართველები.....	159
მავთულხლართები.....	160
ავღანეთში.....	161
თოვს.....	162
ბათინდა.....	163
ბოსოვ.....	164
ბათინდავა.....	165
ვამთარი.....	167
საღღაჭ.....	167
ველი ბაკაფხულს.....	168
ქარი.....	169
გული ელის.....	170
1937 წელი.....	170
ხევისუკრებთინ.....	171
ამერიკაში წასული.....	172
არ ბაბიბგირღეს.....	173
იყავ.....	174
ჭოჭხალი ვარ.....	175
ახალი სიმღერა.....	175
ბუნების ქალაქ.....	176
ჩიტი.....	176
	217

განმეხული.....	177
ფიქრი.....	178
ღეგბ.....	179
ჯ.ინგვენი.....	179
მლეთაში გრიგოლ ორბელიანი.....	180
ბალმანები წაღბაში.....	180
არსოტის თეთრი უღელტეხილი.....	181
არ ღებგღეღი.....	182
ჩაბრა მოცი.....	183
გბრძინ /1551 წ./.....	184
ხალხის ქომაგი.....	186
ცხენით.....	188
მშობლიურ მიწაზე.....	189
ღაბაღების ღღა.....	190
ქინგვალჰანი.....	191
რა ღაშგღეღა.....	192
ეჭვინრობა.....	193
წერილი მეგობარს.....	193
თოვლით ნახატი მიები.....	195
გბრისის გრძოლა /1556 წ./.....	196
ღამე ბანიშაუროში.....	197
* * *.....	198
* * *.....	199
* * *.....	199
გრემი ნაქალაქარი.....	200
ნიმეკეთში.....	201
თეკლა პატრონიშვილი.....	203
თავთუხისფერი თამ ფანს.....	205
შანკ-ანბნის ტყვეები /1622წ./.....	206
* * *.....	208
* * *.....	209
* * *.....	211